HOTĂRÂRI PREALABILE PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT
DREPT PENAL ŞI DREPT PROCESUAL PENAL
29 DECEMBRIE 2023

Cuprins

CODUL PENAL 10
-art. 4 10
Decizia nr. 30 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3515/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 10
-art. 5 11
Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 (dosar nr.2/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* ... 11
Decizia nr. 5 din 26 mai 2014 (dosar nr.5/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 11
Decizia nr. 9 din 2 iunie 2014 (dosar nr.7/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 11
Decizia nr. 10 din 2 iunie 2014 (dosar nr.9/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 12
Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.23/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 13
Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 (dosar nr.878/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 13
Decizia nr. 29 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3465/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 13
Decizia nr. 7 din 2 martie 2016 (dosar nr.190/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 14
Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4020/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*... 14
-art. 6 15
Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014 (dosar nr.1/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* ... 15
Decizia nr. 6 din 26 mai 2014 (dosar nr.6/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 15
Decizia nr. 7 din 26 mai 2014 (dosar nr.8/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 15
Decizia nr. 8 din 26 mai 2014 (dosar nr.12/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 16
Decizia nr. 13 din 5 iunie 2014 (dosar nr.14/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*.... 16
Decizia nr. 14 din 16 iunie 2014 (dosar nr.15/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*.. 16
Decizia nr. 15 din 23 iunie 2014 (dosar nr.16/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*.. 17
Decizia nr. 3 din 16 februarie 2015 (dosar nr.31/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 17
Decizia nr. 12 din 6 mai 2015 (dosar nr.857/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 17
Decizia nr. 13 din 18 mai 2016 (dosar nr.1185/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 18
Decizia nr. 13 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.620/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*..... 18
-art. 21 18
Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1151/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 18
-art. 37 19
Decizia nr. 49 din 9 iunie 2021 (dosar nr.860/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 19
-art. 39 19
Decizia nr. 20 din 7 iulie 2020 (dosar nr.1060/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 19
Decizia nr. 22 din 9 iulie 2020 (dosar nr.856/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 20
-art. 40 20
Decizia nr. 17 din 17 martie 2021 (dosar nr.156/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*..... 20
-art. 41 20
Decizia nr. 7 din 15 martie 2017 (dosar nr.1/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*..... 20
Decizia nr. 68 din 25 octombrie 2022 (dosar nr.1422/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 21
-art. 43 21
Decizia nr. 14 din 12 iunie 2019 (dosar nr.1086/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 21
Decizia nr. 16 din 16 iunie 2020 (dosar nr.964/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 21
Decizia nr. 69 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr.2413/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*. 22
-art. 44 22
Decizia nr. 8 din 10 martie 2020 (dosar nr.3422/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*..... 22
-art. 83 22

Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017 (dosar nr.1785/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 22
Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017 (dosar nr.2683/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 23
-art. 85 23
Decizia nr. 71 din 23 octombrie 2023 (dosar nr.1519/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 23
-art. 89 24
Decizia nr. 30 din 25 mai 2022 (dosar nr.664/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 24
-art. 92 24
Decizia nr. 13 din 7 mai 2019 (dosar nr.577/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 24
-art. 96 24
Decizia nr. 11 din 5 mai 2016 (dosar nr.1104/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 24
Decizia nr. 12 din 7 mai 2019 (dosar nr.404/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 25
-art. 104 25
Decizia nr. 14 din 18 mai 2016 (dosar nr.1317/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 25
-art. 105 26
Decizia nr. 10 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.76/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 26
Decizia nr. 19 din 20 martie 2023 (dosar nr.2413/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 26
-art. 124 26
Decizia nr. 17 din 19 iunie 2020 (dosar nr.838/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 26
-art. 125 27
Decizia nr. 39 din 9 iunie 2022 (dosar nr.854/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 27
-art. 129 27
Decizia nr. 2 din 26 ianuarie 2016 (dosar nr.4116/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 27
Decizia nr. 1 din 13 ianuarie 2016 (dosar nr.4039/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 27
-art. 154 28
Decizia nr. 75 din 4 noiembrie 2021 (dosar nr.2439/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* . 28
-art. 155 28
Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 (dosar nr.41/1/2019 şi dosar nr.73/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 28
Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 (în dosarul nr.1341/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 29
-art. 156 31
Decizia nr. 12 din 23 februarie 2022 (dosar nr.3090/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* . 31
-art. 175 32
Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014 (dosar nr.22/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 32
Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 (dosar nr.28/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 32
Decizia nr. 4 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4455/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* ... 32
Decizia nr. 5 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4087/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* ... 32
Decizia nr. 8 din 15 martie 2017 (dosar nr.129/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 33
Decizia nr. 18 din 30 mai 2017 (dosar nr.977/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 33
Decizia nr. 22 din 14 septembrie 2017 (dosar nr.1538/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 33
Decizia nr. 13 din 7 mai 2020 (dosar nr.481/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 33
Decizia nr. 37 din 8 iunie 2022 (dosar nr.584/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 34
-art. 189 34
Decizia nr. 17 din 11 octombrie 2018 (dosar nr.2018/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 34
-art. 196 35
Decizia nr. 4 din 4 martie 2015 (dosar nr.97/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 35

Decizia nr. 8 din 23 mai 2018 (dosar nr.664/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 35
Decizia nr. 13 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1416/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 35
-art. 199 36
Decizia nr. 58 din 18 septembrie 2023 (dosar nr.1470/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 36
-art. 213 36
Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4513/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*... 36
Decizia nr. 20 din 11 octombrie 2016 (dosar nr.2400/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 36
Decizia nr. 1 din 15 ianuarie 2019 (dosar nr.2750/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 37
-art. 226 37
Decizia nr. 51 din 24 iunie 2021 (dosar nr.1321/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 37
-art. 229 38
Decizia nr. 4 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2813/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 38
-art. 244 38
Decizia nr. 37 din 7 iunie 2021 (dosar nr.769/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 38
-art. 250 38
Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr.2882/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 38
Decizia nr. 53 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1242/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 39
-art. 257 39
Decizia nr. 19 din 22 iunie 2020 (dosar nr.895/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 39
-art. 273 39
Decizia nr. 10 din 17 aprilie 2019 (dosar nr.377/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 39
Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2020 (dosar nr.2721/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 40
-art. 275 40
Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr.2986/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 40
-art. 288 40
Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2019 (dosar nr.3002/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 40
-art. 289 41
Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr.2545/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*... 41
-art. 297 41
Decizia nr. 14 din 12 mai 2015 (dosar nr.899/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 41
Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr.2545/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*... 41
Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017 (dosar nr.1998/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 42
Decizia nr. 1 din 8 februarie 2018 (dosar nr.3257/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*..... 42
-art. 301 42
Decizia nr. 6 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4056/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*... 42
-art. 308 43
Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015 (dosar nr.29/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 43
Decizia nr. 31 din 25 mai 2022 (dosar nr.675/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 43
-art. 325 44
Decizia nr. 4 din 25 ianuarie 2021 (dosar nr.2534/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 44
-art. 327 44
Decizia nr. 20 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1235/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 44
-art. 334 44
Decizia nr. 11 din 12 aprilie 2017 (dosar nr.347/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*..... 44
Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1274/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 45
-art. 335 45
Decizia nr. 4 din 28 februarie 2018 (dosar nr.3101/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*... 45

Decizia nr. 78 din 28 noiembrie 2022 (dosar nr. 1418/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 45
Decizia nr. 18 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.1878/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 46
Decizia nr. 14 din 25 mai 2020 (dosar nr.21/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 46
Decizia nr. 11 din 18 februarie 2021 (dosar nr.3104/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*. 46
Decizia nr. 27 din 21 aprilie 2021 (dosar nr.293/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 47
Decizia nr. 57 din 18 septembrie 2023 (dosar nr.1470/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 47
-art. 336 47
Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 (dosar nr.3/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*..... 47
Decizia nr. 24 din 8 octombrie 2015 (dosar nr.2915/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*. 48
Decizia nr. 6 din 21 martie 2019 (dosar nr.144/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 48
Decizia nr. 17 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1816/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 48
Decizia nr. 48 din 9 iunie 2021 (dosar nr.833/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 48
Decizia nr. 11 din 23 februarie 2022 (dosar nr.3007/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*. 49
Decizia nr. 52 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1219/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 49
-art. 338 49
Decizia nr. 5 din 28 februarie 2018 (dosar nr.3147/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*... 49
Decizia nr. 8 din 21 martie 2019 (dosar nr.228/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 50
Decizia nr. 22 din 4 mai 2022 (dosar nr.241/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 50
-art. 351 50
Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015 (dosar nr.3050/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 50
-art. 360 51
Decizia nr. 68 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1876/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 51
-art. 367 51
Decizia nr. 12 din 2 iunie 2014 (dosar nr.13/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*.... 51
Decizia nr. 10 din 22 aprilie 2015 (dosar nr.610/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 51
-art. 371 52
Decizia nr. 9 din 12 aprilie 2016 (dosar nr.814/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 52
-art. 372 52
Decizia nr. 21 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1255/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 52
-art. 377 52
Decizia nr. 52 din 28 iunie 2021 (dosar nr.1236/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 52
LEGEA SOCIETĂŢILOR NR. 31/1990 53
-art. 280^{1} 53
Decizia nr. 18 din 27 septembrie 2016 (dosar nr.2163/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 53
LEGEA NR. 78/2000 PENTRU PREVENIREA, DESCOPERIREA ŞI SANCŢIONAREA FAPTELOR DE CORUPŢIE 53
-art. 6 53
Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 (dosar nr. 1676/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 53
-art. 7 54
Decizia nr. 2 din 25 ianuarie 2017 (dosar nr.3838/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 54
Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 (dosar nr. 1676/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 54
-art. 18^{1} 54

Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015 (dosar nr.2195/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 54
Decizia nr. 31 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3558/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 55
Decizia nr. 6 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 375/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 55
Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2020 (dosar nr.1412/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 56
-art. 29 56
Decizia nr. 11 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.347/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 56
LEGEA NR. 143/2000 PRIVIND PREVENIREA ŞI COMBATEREA TRAFICULUI ŞI CONSUMULUI ILICIT DE DROGURI 56
-art. 2 57
Decizia nr. 3 din 28 februarie 2017 (dosar nr.3936/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* ... 57
Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.635/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 57
-art. 3 57
Decizia nr. 18 din 5 decembrie 2018 (dosar nr.2621/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 57
Decizia nr. 3 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2763/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 58
-art. 17 58
Decizia nr. 20 din 14 iunie 2017 (dosar nr.1211/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 58
LEGEA NR. 656/2002 PENTRU PREVENIREA ŞI SANCŢIONAREA SPĂLĂRII BANILOR, PRECUM ŞI PENTRU INSTITUIREA UNOR MĂSURI DE PREVENIRE ŞI COMBATERE A FINANŢĂRII TERORISMULUI 58
-art. 29 58
Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 (dosar nr.1624/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 58
-art. 33 59
Decizia nr. 23 din 19 septembrie 2017 (dosar nr.1563/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 59
LEGEA NR. 682/2002 PRIVIND PROTECŢIA MARTORILOR 59
-art. 19 60
Decizia nr. 3 din 28 februarie 2018 (dosar nr.3013/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* ... 60
Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020 (dosar nr.3064/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* ... 60
Decizia nr. 79 din 18 noiembrie 2021 (dosar nr.2474/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 60
LEGEA NR. 241/2005 PENTRU PREVENIREA SI COMBATEREA EVAZIUNII FISCALE 61
-art. 9 61
Decizia nr. 25 din 3 octombrie 2017 (dosar nr.1997/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* . 61
Decizia nr. 9 din 6 aprilie 2020 (dosar nr.3144/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 61
Decizia nr. 14 din 11 martie 2022 (dosar nr.3088/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 61
Decizia nr. 32 din 6 iunie 2022 (dosar nr.661/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 61
-art. 10 62
Decizia nr. 9 din 15 martie 2017 (dosar nr.71/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 62
Decizia nr. 66 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1629/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 62
Decizia nr. 39 din 15 mai 2023 (dosar nr.672/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 62
LEGEA NR. 86/2006 – CODUL VAMAL 62
-art. 270 63
Decizia nr. 11 din 22 aprilie 2015 (dosar nr.612/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 63
Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 (dosar nr.2265/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 63
-art. 274 63

Decizia nr. 20 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.1989/1/2019 conexat cu nr.2018/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* ... 63
LEGEA NR. 46/2008 – CODUL SILVIC ... 64
-art. 107 ... 64
Decizia nr. 5 din 13 februarie 2020 (dosar nr.3127/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* ... 64
-art. 108 şi art. 110 ... 64
Decizia nr. 6 din 20 martie 2015 (dosar nr.186/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* ... 64
LEGEA NR. 194/2011 PRIVIND COMBATEREA OPERAŢIUNILOR CU PRODUSE SUSCEPTIBILE DE A AVEA EFECTE PSIHOACTIVE, ALTELE DECÂT CELE PREVĂZUTE DE ACTE NORMATIVE IN VIGOARE ... 65
-art. 16 ... 65
Decizia nr. 25 din 8 octombrie 2015 (dosar nr.3009/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* . 65
Decizia nr. 1 din 25 ianuarie 2017 (dosar nr.3709/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 65
Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1129/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* ... 65
LEGEA NR. 187/2012 PENTRU PUNEREA ÎN APLICARE A LEGII NR. 286/2009 PRIVIND CODUL PENAL ... 66
-art. 10 ... 66
Decizia nr. 15 din 8 iunie 2016 (dosar nr.1623/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* ... 66
-art. 15 ... 66
Decizia nr. 1 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2737/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 66
-art. 21 ... 66
Decizia nr. 18 din 15 septembrie 2014 (dosar nr.19/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* ... 66
-art. 22 ... 67
Decizia nr. 4 din 12 mai 2014 (dosar nr.4/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* ... 67
Decizia nr. 16 din 23 iunie 2014 (dosar nr.17/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* .. 67
CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ ... 67
-art. 6 ... 68
Decizia nr. 8 din 30 martie 2016 (dosar nr.558/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* ... 68
-art. 16 ... 68
Decizia nr. 19 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.1899/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 68
-art. 19 ... 68
Decizia nr. 16 din 22 mai 2015 (dosar nr.1062/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* ... 68
Decizia nr. 12 din 16 mai 2016 (dosar nr.911/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* ... 68
Decizia nr. 10 din 18 februarie 2021 (dosar nr.3096/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* . 69
-art. 65 ... 69
Decizia nr. 83 din 8 decembrie 2021 (dosar nr.2611/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 69
-art. 71 ... 69
Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.25/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* ... 69
-art. 90 ... 70
Decizia nr. 21 din 11 octombrie 2016 (dosar nr.2401/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 70
Decizia nr. 21 din 14 septembrie 2017 (dosar nr.1285/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* ... 70
-art.114 ... 70
Decizia nr. 36 din 25 mai 2021 (dosar nr.797/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* ... 70
-art. 118 ... 71

Decizia nr. 14 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.634/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 71
-art. 138 71
Decizia nr. 56 din 18 septembrie 2023 (dosar nr.1235/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 71
-art. 142 71
Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016 (dosar nr.2458/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 71
-art. 144 72
Decizia nr. 2 din 8 februarie 2018 (dosar nr.3328/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 72
-art.148 72
Decizia nr. 20 din 13 aprilie 2022 (dosar nr.196/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 72
Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 (dosar nr.1796/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* . 72
-art.150 73
Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 (dosar nr.1796/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* . 73
-art. 158 74
Decizia nr. 38 din 15 mai 2023 (dosar nr.519/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 74
-art. 213 74
Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.26/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 74
-art. 215 74
Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014 (dosar nr.21/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 74
-art. 216 74
Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 (dosar nr.11/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*.... 74
-art. 249 75
Decizia nr. 44 din 19 septembrie 2022 (dosar nr. 1004/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 75
-art. 250^2 75
Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 (dosar nr.782/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 75
-art. 264 75
Decizia nr. 23 din 25 octombrie 2016 (dosar nr.2608/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 75
-art. 269 76
Decizia nr. 12 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.350/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 76
-art. 274 76
Decizia nr. 9 din 19 iunie 2018 (dosar nr.918/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 76
-art. 281 76
Decizia nr. 16 din 11 octombrie 2018 (dosar nr.1818/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 76
Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.2041/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 76
Decizia nr. 7 din 10 martie 2020 (dosar nr.3323/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 77
-art. 296 77
Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020 (dosar nr.2433/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 77
-art. 318 77
Decizia nr. 11 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1198/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 77
-art. 324 78
Decizia nr. 21 din 7 iulie 2020 (dosar nr.1144/1/2020*) click pentru vizualizare pe site* 78
-art. 335 78
Decizia nr. 27 din 29 octombrie 2015 (dosar nr.3061/1/2011) *click pentru vizualizare pe site* 78
Decizia nr. 18 din 19 iunie 2020 (dosar nr.264/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 78
-art. 341 78
Decizia nr. 8 din 17 aprilie 2015 (dosar nr.530/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 78

Decizia nr. 33 din 11 decembrie 2015 (dosar nr.2370/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 79
Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016 (dosar nr.2246/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 79
Decizia nr. 17 din 10 mai 2017 (dosar nr.775/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 79
-art. 342 80
Decizia nr. 47 din 19 iunie 2023 (dosar nr.1048/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 80
-art. 345 80
Decizia nr. 23 din 4 mai 2022 (dosar nr.470/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 80
-art. 367 80
Decizia nr. 12 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1245/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 80
-art. 418 81
Decizia nr. 67 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1795/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 81
-art. 421 81
Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015 (dosar nr.3158/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 81
Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2019 (dosar nr.376/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 81
-art. 426 82
Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 (dosar nr.148/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 82
Decizia nr. 65 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1607/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 82
Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 (în dosarul nr.1341/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 82
Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (în dosarul nr.1708/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 85
Decizia nr. 43 din 29 mai 2023 (dosar nr.914/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 85
Decizia nr. 40 din 15 mai 2023 (în dosarul nr.677/1/2023) *click pentru vizualizare pe site* 86
-art. 427 86
Decizia nr. 3 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4292/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* ... 86
Decizia nr. 6 din 2 martie 2016 (dosar nr.179/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 87
-art. 431 87
Decizia nr. 5 din 4 martie 2015 (dosar nr.169/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 87
Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (în dosarul nr.1708/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 87
-art. 452 88
Decizia nr. 7 din 17 aprilie 2015 (dosar nr.523/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 88
Decizia nr. 68 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr.2352/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* . 88
Decizia nr. 2 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2749/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 89
-art. 453 89
Decizia nr. 10 din 13 februarie 2023 (dosar nr.2564/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* . 89
-art. 465 89
Decizia nr. 2 din 2 februarie 2015 (dosar nr.30/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 89
-art. 466 89
Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015 (dosar nr.1321/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 89
-art. 469 90
Decizia nr. 21 din 4 mai 2022 (dosar nr. 240/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 90
-art. 475 90
Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 (dosar nr.41/1/2019 şi dosar nr.73/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 90

Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1274/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 91
Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.2041/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 91
Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 (dosar nr.2353/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 91
-art. 480 91
Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014 (dosar nr.27/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 91
Decizia nr. 4 din 26 februarie 2019 (dosar nr.3384/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* ... 92
-art. 488 92
Decizia nr. 17 din 4 iunie 2015 (dosar nr.822/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 92
-art. 491 92
Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017 (dosar nr.1143/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 92
-art. 538 92
Decizia nr. 76 din 12 noiembrie 2018 (dosar nr.1982/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 92
-art. 539 93
Decizia nr. 11 din 17 aprilie 2019 (dosar nr.525/1/2019 conexat cu nr. 526/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 93
Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2023 (dosar nr.2149/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 93
-art. 549[1] 93
Decizia nr. 16 din 10 mai 2017 (dosar nr.739/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 93
-art. 583 94
Decizia nr. 16 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1449/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 94
-art. 585 94
Decizia nr. 12 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.389/1/2017) *click pentru vizualizare pe site* 94
-art. 595 94
Decizia nr. 22 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.24/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site* 94
-art. 598 95
Decizia nr. 10 din 12 aprilie 2016 (dosar nr.815/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 95
Decizia nr. 14 din 26 septembrie 2018 (dosar nr.1562/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 95
Decizia nr. 35 din 25 mai 2021 (dosar nr.764/1/2021) *click pentru vizualizare pe site* 95
LEGEA NR. 47/1992 PRIVIND ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA CURȚII CONSTITUȚIONALE 96
-art. 29 96
Decizia nr. 17 din 27 septembrie 2016 (dosar nr.2050/1/2016) *click pentru vizualizare pe site* 96
LEGEA NR. 302/2004 PRIVIND COOPERAREA JUDICIARĂ INTERNAŢIONALĂ ÎN MATERIE PENALĂ 96
-art. 117 96
Decizia nr. 15 din 28 mai 2020 (dosar nr.699/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 96
-art. 144 96
Decizia nr. 15 din 22 mai 2015 (dosar nr.1028/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 96
Decizia nr. 18 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1098/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 97
LEGEA NR. 304/2004 PRIVIND ORGANIZAREA JUDICIARĂ 97
-art. 88[8] 97
Decizia nr. 3 din 26 februarie 2019 (dosar nr.3394/1/2018 şi nr. 77/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 97

LEGEA NR. 192/2006 PRIVIND MEDIEREA ŞI ORGANIZAREA PROFESIEI DE MEDIATOR 98
-art. 67 98
Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 (dosar nr.533/1/2015) *click pentru vizualizare pe site* 98
LEGEA NR. 253/2013 PRIVIND EXECUTAREA PEDEPSELOR, A MĂSURILOR EDUCATIVE ŞI A ALTOR MĂSURI NEPRIVATIVE DE LIBERTATE DISPUSE DE ORGANELE JUDICIARE ÎN CURSUL PROCESULUI PENAL 99
-art. 20 99
Decizia nr. 6 din 17 februarie 2020 (dosar nr.3030/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*... 99
LEGEA NR. 254/2013 PRIVIND EXECUTAREA PEDEPSELOR ŞI A MĂSURILOR PRIVATIVE DE LIBERTATE DISPUSE DE ORGANELE JUDICIARE ÎN CURSUL PROCESULUI PENAL 99
-art. 55^1 99
Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 436/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 99
Decizia nr. 51 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1002/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 100
Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018 (dosar nr.1748/1/2018) *click pentru vizualizare pe site* 100
Decizia nr. 7 din 21 martie 2019 (dosar nr.225/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 100
Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 (dosar nr.2353/1/2019) *click pentru vizualizare pe site* 101
LEGEA NR. 255/2013 PENTRU PUNEREA ÎN APLICARE A LEGII NR. 135/2010 PRIVIND CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ ŞI PENTRU MODIFICAREA ŞI COMPLETAREA UNOR ACTE NORMATIVE CARE CUPRIND DISPOZIŢII PROCESUAL PENALE 101
-art. 5 101
Decizia nr. 17 din 31 martie 2022 (dosar.88/1/2022) *click pentru vizualizare pe site* 101
ORDONANŢA DE URGENŢĂ A GUVERNULUI NR. 43/2002 PRIVIND DIRECŢIA NAŢIONALĂ ANTICORUPŢIE 101
-art. 13 101
Decizia nr. 12 din 18 februarie 2021 (dosar nr.3274/1/2020) *click pentru vizualizare pe site* 101

Codul penal

-art. 4

Decizia nr. 30 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3515/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Braşov - Secţia penală, prin Încheierea din data de 16 septembrie 2015, pronunţată în Dosarul nr. 121/62/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept „dacă în situaţia unei infracţiuni de înşelăciune (dar şi a altor infracţiuni, de pildă, furtul calificat), comise sub imperiul legii anterioare, prin modificarea conţinutului

noţiunii de «consecinţe deosebit de grave» şi existenţa unui prejudiciu sub pragul de 2.000.000 lei are loc o dezincriminare parţială (a formei agravate), prin modificarea cerinţelor de tipicitate ca trăsătură esenţială a infracţiunii".

Stabileşte că în situaţia unei infracţiuni de înşelăciune comise sub imperiul Codului penal din 1969, care a produs un prejudiciu sub pragul de 2.000.000 lei, modificarea noţiunii de „consecinţe deosebit de grave" în Codul penal nu produce efectele prevăzute de art. 4 din Codul penal şi nici pe cele prevăzute de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codului penal şi nu conduce la dezincriminarea infracţiunii de înşelăciune.

-art. 5

Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 (dosar nr.2/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 530/303/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul prescripţiei răspunderii penale, respectiv dacă prescripţia răspunderii penale reprezintă o instituţie autonomă faţă de instituţia pedepsei.

În aplicarea art. 5 din Codul penal, stabileşte că prescripţia răspunderii penale reprezintă o instituţie autonomă faţă de instituţia pedepsei.

Decizia Curţii Constituţionale nr. 265/2014: „Admite excepţia de neconstituţionalitate ridicată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Secţia penală în Dosarul nr. 5.714/118/2012 şi constată că dispoziţiile art. 5 din Codul penal sunt constituţionale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea şi aplicarea legii penale mai favorabile."

Decizia nr. 5 din 26 mai 2014 (dosar nr.5/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia penală, în Dosarul nr. 48.654/3/2012, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracţiunii în formă continuată, respectiv, dacă infracţiunea în formă continuată reprezintă o instituţie autonomă faţă de instituţia pedepsei.

În aplicarea art. 5 din Codul penal, se are în vedere criteriul aprecierii globale a legii penale mai favorabile.

Constată că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea şi aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la condiţiile de existenţă şi sancţionare ale infracţiunii în formă continuată.

Decizia nr. 9 din 2 iunie 2014 (dosar nr.7/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală în Dosarul nr. 2.390/2/2013, pentru a se pronunţa o hotărâre prealabilă în sensul de a stabili dacă, în aplicarea art. 5 din Codul penal, determinarea legii penale mai favorabile se face prin alegerea uneia dintre legile penale succesive, ce se va aplica global întregului litigiu

penal, în funcţie de diferite criterii (cum ar fi limite de pedeapsă, tratament sancţionator aplicat pluralităţii de infracţiuni, prescripţie etc.), ori prin alegerea pentru fiecare aşa-numită instituţie juridică autonomă a dispoziţiei legale mai favorabile dintre legile penale succesive (spre exemplu, pentru infracţiunea-tip dispoziţia mai favorabilă, pentru tratamentul aplicat pluralităţii de infracţiuni dispoziţia mai favorabilă etc.), iar, în măsura în care se stabileşte că legea penală mai favorabilă se determină folosind criteriul instituţiilor juridice autonome, dacă reprezintă instituţii de drept penal autonome în raport cu infracţiunea-tip forma continuată a infracţiunii [art. 41 alin. 2 din Codul penal de la 1969, art. 35 alin. (1) din Codul penal], concursul de infracţiuni (art. 33 din Codul penal de la 1969, art. 38 din Codul penal), prescripţia şi prescripţia specială a răspunderii penale [art. 121 şi 122, art. 124 din Codul penal de la 1969 forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, art. 153 şi 154, art. 155 alin. (4) din Codul penal].

Decizia nr. 10 din 2 iunie 2014 (dosar nr.9/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 30.259/215/2013 în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept:

- dacă în aplicarea art. 418 din Codul de procedură penală, privind neagravarea situaţiei în propriul apel, circumstanţele atenuante reţinute de prima instanţă în favoarea inculpatei în condiţiile art. 74 alin. (1) din Codul penal anterior pot fi menţinute în condiţiile art. 5 din Codul penal de instanţa de control judiciar, învestită doar cu soluţionarea apelului declarat de inculpată, chiar dacă pentru fapta analizată legea penală mai favorabilă o reprezintă noul Cod penal;

- în măsura în care circumstanţele atenuante trebuie menţinute, efectele atenuante ale acestora sunt cele prevăzute de art. 76 din Codul penal anterior sau cele prevăzute de art. 76 din noul Cod penal.

Stabileşte că, în aplicarea art. 5 din Codul penal, circumstanţele atenuante se apreciază global în funcţie de incriminare şi sancţiune. În situaţia intrării în vigoare a unei noi legi, ce aduce modificări atât cu privire la pedepse, cât şi cu privire la circumstanţele atenuante, circumstanţele ca parte din instituţia sancţiunii unei infracţiuni nu pot fi privite şi analizate distinct faţă de instituţia pedepsei.

Înlăturarea circumstanţelor atenuante nu aduce atingere principiului neagravării situaţiei în propria cale de atac prevăzut în art. 418 din Codul de procedură penală, atunci când în concret, pentru aceeaşi faptă, se stabileşte o sancţiune mai puţin severă.

Decizia nr. 19 din 15 septembrie 2014 (dosar nr.20/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală prin Încheierea din data de 29 mai 2014, pronunţată în Dosarul nr. 345/229/2013 (1.114/2014), privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept „dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracţiunile care intră în concurs, este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracţiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal”.

Decizia nr. 21 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.23/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în Dosarul nr. 7.269/320/2011 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept în sensul dacă „art. 5 alin. (1) din Codul penal trebuie interpretat că legea penală mai favorabilă este aplicabilă, în cazul infracţiunilor săvârşite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost încă judecate definitiv şi faţă de care s-a împlinit prescripţia răspunderii penale până la data de 20 mai 2014 în interpretarea dată prin Decizia nr. 2/2014 a înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, însă faţă de care prescripţia răspunderii penale nu este împlinită, în interpretarea dată aceluiaşi text legal prin decizia nr. 265/2014 a Curţii Constituţionale".

Stabileşte că dispoziţiile art. 5 alin. 1 din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripţiei răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracţiunilor săvârşite anterior datei de 1 februarie 2014 care nu au fost încă judecate definitiv, în conformitate cu Decizia nr. 265/2014 a Curţii Constituţionale.

Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 (dosar nr.878/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 26.687/3/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în aplicarea dispoziţiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curţii Constituţionale, în cazul pluralităţii de infracţiuni constând într-o infracţiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiţionată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplineşte condiţiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii şi, respectiv, o infracţiune săvârşită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea şi executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiţionate, se realizează potrivit dispoziţiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior sau conform dispoziţiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară."

Stabileşte că în aplicarea dispoziţiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curţii Constituţionale, în cazul pluralităţii de infracţiuni constând într-o infracţiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiţionată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplineşte condiţiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii şi, respectiv, o infracţiune săvârşită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea şi executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiţionate, se realizează potrivit dispoziţiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior.

Decizia nr. 29 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3465/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală prin Încheierea din 22 septembrie 2015, pronunţată în Dosarul nr. 2.137/122/2014 (2.787/2015), prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile referitoare la chestiunea de drept: „dacă în aplicarea art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cazul operaţiunii

de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicate în temeiul Codului penal din 1968 pentru o infracţiune săvârşită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracţiune săvârşită sub imperiul Codului penal din 1968 se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului în temeiul art. 5 din noul Cod penal sau se aplică legea în vigoare la momentul efectuării operaţiunii de contopire".

Stabileşte că în procedura de modificare a pedepsei prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cadrul operaţiunii de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicată în temeiul Codului penal anterior pentru o infracţiune săvârşită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracţiune săvârşită sub Codul penal anterior, se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului conform art. 5 din Codul penal.

Decizia nr. 7 din 2 martie 2016 (dosar nr.190/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secţia penală, cauze minori şi familie în Dosarul nr. 1.437/829/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă la stabilirea legii penale mai favorabile, conform art. 5 din Codul penal, pentru infracţiuni comise anterior datei de 1 februarie 2014, aflate în concurs cu una sau mai multe infracţiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, Decizia nr. 265/2014 a Curţii Constituţionale se aplică avându-se în vedere toate infracţiunile comise de inculpat şi impune aplicarea noului Cod penal pentru toate infracţiunile ori se aplică doar în raport cu infracţiunile comise anterior datei de 1 februarie 2014, existând astfel posibilitatea aplicării dispoziţiilor din vechiul Cod penal pentru acestea din urmă".

Stabileşte că, în aplicarea dispoziţiilor art. 5 din Codul penal, în cazul pluralităţii de infracţiuni constând în săvârşirea unor infracţiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracţiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru infracţiunile săvârşite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă - identificată ca fiind legea veche sau legea nouă -, iar pentru infracţiunile săvârşite sub imperiul legii penale noi, precum şi pentru tratamentul sancţionator al concursului de infracţiuni se va aplica legea nouă, conform art. 3 din Codul penal şi art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4020/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa – Secţia penală şi pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 685/36/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: „Dacă în interpretarea şi aplicarea Deciziei Curţii Constituţionale nr. 397 din data de 15.06.2016, privind încheierea unui acord de mediere referitor la infracţiunile pentru care poate interveni împăcarea, intră sub incidenţa legii penale mai favorabile, dispoziţiile art.5 din Codul penal".

-art. 6

Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014 (dosar nr.1/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie prin încheierea din data de 7 februarie 2014, în Dosarul nr. 289/120/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracţiuni şi stabileşte:

„În aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracţiuni, într-o primă etapă se verifică incidenţa dispoziţiilor art. 6 din Codul penal, cu privire la pedepsele individuale.

În a doua etapă se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depăşeşte maximul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal.

În cazul în care pedeapsa rezultantă, aplicată potrivit legii vechi, depăşeşte maximul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maxim.

În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi."

Decizia nr. 6 din 26 mai 2014 (dosar nr.6/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti Secţia I penală în Dosarul nr. 179/122/2014 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei în ipoteza în care este vorba de tentativă,

„În aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul tentativei, limita maximă a pedepsei ce trebuie avută în vedere este maximul prevăzut de lege pentru forma tentată (maximul special al pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea consumată, redus sau înlocuit conform dispoziţiilor privind tratamentul sancţionator al tentativei)."

Decizia nr. 7 din 26 mai 2014 (dosar nr.8/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secţia penală şi pentru cauze cu minori prin Încheierea din data de 13 martie 2014 în Dosarul nr. 550/111/2014 şi sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală, prin Încheierea din data de 17 martie 2014 în Dosarul nr. 252/98/2014 (833/2014), în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept dacă în aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracţiunilor continuate, prin sintagma „maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită" se înţelege maximul pedepsei prevăzut de lege pentru infracţiunea săvârşită sau şi sporul facultativ prevăzut de aceeaşi lege pentru sancţionarea acestei forme a unităţii legale de infracţiune şi stabileşte:

În aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracţiunilor continuate, prin sintagma „maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită" se înţelege maximul special prevăzut de lege pentru infracţiune, fără

luarea în considerare a cauzei de majorare a pedepsei prevăzută pentru infracţiunea continuată.

Decizia nr. 8 din 26 mai 2014 (dosar nr.12/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Tribunalul Dolj, Secţia penală, în Dosarul nr. 3.004/215/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept ce vizează aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a lua în considerarea la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită şi a circumstanţelor atenuante sau agravante reţinute condamnatului şi care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă.

În aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, stabileşte că la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită nu se vor lua în considerare circumstanţele atenuante sau agravante reţinute condamnatului şi care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă.

Decizia nr. 13 din 5 iunie 2014 (dosar nr.14/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Harghita în Dosarul nr. 530/258/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea dispoziţiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la hotărârile de condamnare pronunţate de un alt stat faţă de cetăţeni români aflaţi în executarea acelei pedepse pe teritoriul României.

Dispoziţiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, privitoare la legea mai favorabilă după judecarea definitivă a cauzei, sunt aplicabile şi cu privire la hotărârea de condamnare pronunţată de un alt stat faţă de cetăţenii români, dacă aceasta a fost recunoscută în procedura reglementată de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Decizia nr. 14 din 16 iunie 2014 (dosar nr.15/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Prahova - Secţia penală prin Încheierea din data de 22 aprilie 2014 pronunţată în Dosarul nr. 4.257/281/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320^1 din Codul de procedură penală anterior se reduce pedeapsa la maximul special prevăzut de lege pentru infracţiunea săvârşită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoaşterii vinovăţiei.

Stabileşte că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320^1 alin. (7) din Codul de procedură penală anterior, reţinută condamnatului şi valorificată în pedeapsa concretă.

Decizia nr. 15 din 23 iunie 2014 (dosar nr.16/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală, prin Încheierea de şedinţă din 24 februarie 2014 pronunţată în Dosarul nr. 276/93/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă prevederile art. 43 alin. (5) din noul Cod penal, ce reglementează regimul sancţionator al recidivei, în situaţia în care fapta a fost săvârşită după executarea unei pedepse aplicate printr-o condamnare anterioară, pot fi interpretate în sensul că pot fi aplicabile şi persoanelor ce au fost condamnate definitiv pentru săvârşirea unei infracţiuni cu reţinerea art. 37 lit. b) din Codul penal anterior, în situaţia în care pedeapsa aplicată a fost redusă în baza art. 6 din noul Cod penal.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, pentru ipoteza unei infracţiuni comise în stare de recidivă postexecutorie judecată definitiv înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pedeapsa aplicată prin hotărârea de condamnare se va compara cu maximul special prevăzut în legea nouă pentru infracţiunea săvârşită prin luarea în considerare a dispoziţiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal.

Decizia nr. 3 din 16 februarie 2015 (dosar nr.31/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Iaşi - Secţia penală în Dosarul nr. 8.624/245/2014 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în aplicarea dispoziţiilor art. 6 din Codul penal, la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralităţi de infracţiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reţinerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar, potrivit noului Cod penal condiţiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. (1), fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal”.

Statuează în sensul că, în aplicarea dispoziţiilor art. 6 din Codul penal, stabilirea pedepsei în baza legii noi, în cazul pluralităţii de infracţiuni care, potrivit Codului penal din 1969, presupunea reţinerea stării de recidivă postcondamnatorie cu revocarea suspendării condiţionate, iar, potrivit Codului penal, condiţiile recidivei postcondamnatorii cu privire la primul termen nu mai sunt întrunite, se determină conform art. 44 raportat la art. 39 din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

Decizia nr. 12 din 6 mai 2015 (dosar nr.857/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a II-a penală prin Încheierea din data de 10 februarie 2015, în Dosarul nr. 2.635/93/2014 (4.246/2014), în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, cu privire la o pedeapsă definitivă pentru o infracţiune care a produs consecinţe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă urmează să se reţină cauza de majorare a pedepsei prevăzută de art. 309 din Codul penal, chiar dacă prejudiciul produs prin respectiva infracţiune nu depăşeşte pragul prevăzut de art. 183 din Codul penal” şi stabileşte:

În interpretarea dispoziţiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, în cazul pedepselor definitive pentru infracţiuni care au produs consecinţe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, determinarea maximului special prevăzut de legea nouă se realizează, chiar

dacă valoarea prejudiciului este inferioară pragului valoric prevăzut de art. 183 din Codul penal, prin raportare la varianta agravată a infracţiunilor limitativ enumerate în art. 309 din Codul penal.

Decizia nr. 13 din 18 mai 2016 (dosar nr.1185/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi - Secţia penală şi pentru cauze cu minori prin Încheierea din 23 februarie 2016, dată în Dosarul nr. 4.079/121/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea prevederilor art. 6 din Codul penal, în cazul unei infracţiuni în formă continuată care, potrivit legii penale noi, nu mai îndeplineşte condiţiile de reţinere a unităţii infracţionale continuate, ci pe cele ale unui concurs de infracţiuni, se are în vedere maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită sau pedeapsa maximă ce ar rezulta în urma aplicării dispoziţiilor referitoare la concursul de infracţiuni".

Stabileşte că, în aplicarea dispoziţiilor art. 6 din Codul penal, în cazul unei infracţiuni în formă continuată care, potrivit legii penale noi, nu mai îndeplineşte condiţiile de existenţă ale infracţiunii continuate, ci condiţiile concursului de infracţiuni, instanţa se raportează la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită, iar nu la pedeapsa maximă ce ar rezulta prin aplicarea dispoziţiilor referitoare la concursul de infracţiuni conform legii penale noi.

Decizia nr. 13 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.620/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi – Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 4874/233/2016 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă instituția aplicării legii penale mai favorabile reglementată de art.6 din Codul penal este incidentă sau nu în situația în care legea penală mai favorabilă a intervenit după liberarea condiționată din executarea pedepsei, iar ulterior modificării legislative restul de pedeapsă rămas neexecutat a fost revocat printr-o altă hotărâre de condamnare, rămasă definitivă, prin care nu s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal".

Stabilește că dispoziţiile art. 6 din Codul penal sunt incidente în ipoteza în care legea penală mai favorabilă a intervenit după liberarea condiţionată a persoanei condamnate, iar ulterior s-a dispus executarea restului de pedeapsă, printr-o nouă hotărâre definitivă de condamnare, prin care instanţa nu s-a pronunţat cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei.

-art. 21

Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1151/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel, în Dosarul nr. 34/753/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă fapta medicului, care are calitatea de funcţionar public, de a primi plăţi suplimentare sau donaţii de la pacienţi, în condiţiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, constituie sau nu o exercitare a unui drept recunoscut de lege, având ca urmare incidenţa dispoziţiilor art. 21 alin. (1) teza I din C. pen."

Stabileşte că fapta medicului angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, care are calitatea de funcţionar public, în accepţiunea dispoziţiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal, de a primi plăţi suplimentare sau donaţii de la pacienţi, în condiţiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, nu constituie o exercitare a unui drept recunoscut de lege având ca urmare incidenţa dispoziţiilor art. 21 alin. (1) teza I-a din C. pen.

-art. 37

Decizia nr. 49 din 9 iunie 2021 (dosar nr.860/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în Dosarul nr. 3835/308/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Aplicarea art. 37 din Codul penal are ca efect desfiinţarea sentinţei penale anterioare de condamnare pentru o parte din actele materiale ce intră în cuprinsul infracţiunii continuate, iar în caz afirmativ această desfiinţare se impune a fi făcută în integralitatea sa, atât pe latură penală, cât şi pe latură civilă?

2. În aplicarea art. 37 din Codul penal termenul de supraveghere stabilit potrivit art. 92 din Codul penal se calculează de la data rămânerii definitive ale hotărârii anterioare care este desfiinţată sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se pronunţă o soluţie cu privire la infracţiunea în întregul său?

3. Obligaţia referitoare la munca în folosul comunităţii stabilită potrivit art. 93 alin.(3) din Codul penal prin hotărârea anterioară care se desfiinţează se deduce dintr-o eventuală obligaţie de aceeaşi natură stabilită în cauza în care se judecă infracţiunea în integralitatea sa?”

-art. 39

Decizia nr. 20 din 7 iulie 2020 (dosar nr.1060/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia I Penală Bucureşti în dosarul nr. 792/1748/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Interpretarea dispoziţiilor art. 39 alin. (1) lit. c) din Codul penal cu privire la calculul pedepsei amenzii în caz de concurs de infracţiuni, în situaţia în care suma corespunzătoare unei zile-amendă stabilită pentru fiecare infracţiune concurentă este diferită”.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art. 39 alin. (1) lit. c) din Codul penal, în caz de concurs de infracţiuni, în ipoteza în care suma corespunzătoare unei zile-amendă stabilită pentru infracţiunile concurente este diferită, pedeapsa rezultantă se determină astfel:

- se cumulează pedeapsa amenzii cea mai grea cu sporul de o treime din totalul celorlalte amenzi stabilite;
- se determină numărul de zile-amendă, prin cumularea numărului cel mai mare al zilelor-amendă stabilite pentru o infracţiune cu sporul de o treime din totalul zilelor-amendă corespunzătoare celorlalte amenzi;
- se stabileşte suma corespunzătoare unei zile-amendă, prin împărţirea cuantumului pedepsei rezultante a amenzii la numărul de zile-amendă rezultante.

Decizia nr. 22 din 9 iulie 2020 (dosar nr.856/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secţia a-II-a Penală, în dosarul nr.12265/299/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În cazul în care o infracţiune (A) este concurentă atât cu infracţiunea ce reprezintă primul termen (B), cât şi cu infracţiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operaţiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică: 1) Aplicarea întâi a regulilor recidivei postcondamnatorii cu privire la pedepsele stabilite pentru infracţiunile (B) şi (C), rezultanta fiind ulterior contopită, potrivit regulilor concursului de infracţiuni, cu pedeapsa stabilită pentru infracţiunea (A), concurentă atât cu infracţiunea (B), cât şi cu infracţiunea (C) ? sau 2) Aplicarea regulilor concursului de infracţiuni între pedepsele stabilite pentru infracţiunile (A) şi (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracţiunea (C), considerând că intervenţia recidivei duce la ruperea concurenţei dintre infracţiunile (A) şi (C)?”

Stabilește că, în cazul în care o infracțiune (A) este concurentă atât cu infracțiunea ce reprezintă primul termen (B), cât şi cu infracțiunea ce reprezintă al doilea termen (C) al unei recidive postcondamnatorii, operațiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică aplicarea regulilor concursului de infracțiuni între pedepsele stabilite pentru infracțiunile (A) şi (B), rezultantei fiindu-i aplicate ulterior regulile recidivei post condamnatorii prin raportare la pedeapsa stabilită pentru infracțiunea (C).

-art. 40

Decizia nr. 17 din 17 martie 2021 (dosar nr.156/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția penală, în dosarul nr. 19809/197/2018*, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea art. 40 alin. (1) din Codul penal, instanța învestită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecății cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?”

-art. 41

Decizia nr. 7 din 15 martie 2017 (dosar nr.1/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Iaşi, Secţia Penală şi pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr.54/244/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea dispoziţiilor art. 41 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea stării de recidivă postexecutorie se are în vedere ca prim termen al recidivei, pedeapsa stabilită prin cumul, potrivit art. 83 din Codul penal din 1969 (art. 96 raportat la art. 43 din Codul penal) sau pedepsele componente ale pluralităţii de infracţiuni constatate.”

În aplicarea dispoziţiilor art. 41 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea stării de recidivă postexecutorie se are în vedere, ca prim termen al recidivei, pedeapsa stabilită prin cumul, potrivit art. 83 din Codul penal anterior (art. 96 raportat la art. 43 din Codul penal).

Decizia nr. 68 din 25 octombrie 2022 (dosar nr.1422/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara – Secţia penală prin care solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„I. În cazul în care o infracţiune (A) (nejudecată) este concurentă atât cu infracţiunea (B) ce reprezintă primul termen, cât şi cu infracţiunea (C) ce reprezintă al doilea termen al unei recidive postexecutorii, iar până la judecata definitivă a infracţiunii (A), pedeapsa pentru infracţiunea (B) este integral executată; operaţiunea de stabilire a pedepsei rezultante implică:

I.1 Aplicarea regulilor concursului de infracţiuni între pedepsele stabilite pentru infracţiunile (A) şi (B), rezultantei fiindu-i aplicabile ulterior regulile recidivei postcondamnatorii, la contopirea acestei pedepse rezultante cu pedeapsa (C) (dacă în urma contopirii pedepselor din concurs o astfel de recidivă se naşte); considerând că intervenţia recidivei duce la ruperea concurenţei dintre infracţiunile (A) şi (C), fiind irelevant executarea integrală a pedepsei aplicate pentru infracţiunea (B) sau

I.2. Aplicarea regulilor concursului de infracţiuni între pedepsele stabilite pentru infracţiunile (A), şi (C), fără a se scădea ulterior ce s-a executat din pedeapsa (B) sau

I.3. Aplicarea regulilor concursului de infracţiuni pentru pedepsele stabilite cu privire la infracţiunile (A), (B) şi (C), urmând ca mai apoi să se deducă perioadele pedepselor executate din structura pedepsei rezultante.

În ipoteza contopirii pedepselor conform variantei I.1, natura recidivei (recidivă postexecutorie) reţinută cu titlu de autoritate de lucru judecat la infracţiunea (C) se păstrează, cu consecinţa păstrării încadrării şi a pedepsei urmând ca doar tratamentul sancţionator specific recidivei postcondamnatorii să fie aplicat în concret în operaţiunea de stabilire a pedepsei rezultante pentru infracţiunile (A), (B) şi (C); sau se impune modificarea încadrării juridice a infracţiunii (C), cu posibilitatea de modificare a pedepsei aplicate pentru această infracţiune; demers ce se realizează de instanţa ce judecă infracţiunea (A).”

-art. 43

Decizia nr. 14 din 12 iunie 2019 (dosar nr.1086/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara - Secţia penală în dosarul nr. 31874/325/2017 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile, numai în ceea ce priveşte dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă dispoziţiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracţiunile concurente să fie săvârşite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parţial sau sunt aplicabile şi în ipoteza în care una dintre ele este în concurs şi cu cea care atrage starea de recidivă.”

Stabileşte că, dispoziţiile art. 43 alin. (2) din Codul penal presupun ca toate infracţiunile concurente să fie săvârşite după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parţial, acestea nefiind aplicabile în ipoteza în care una dintre infracţiuni este în concurs şi cu cea care constituie primul termen al recidivei.

Decizia nr. 16 din 16 iunie 2020 (dosar nr.964/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a Penală în dosarul nr. 24247/3/2019, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în aplicarea art. 43 alin. (1) din Codul penal, în cazul unor condamnări multiple, verificarea îndeplinirii condiţiei referitoare la împlinirea termenului de reabilitare se face în

raport de dispoziţiile art. 167 alin. (5) din Codul penal sau în raport de fiecare condamnare în parte pentru a stabili dacă sunt îndeplinite condiţiile de existenţă ale recidivei postexecutorii.”

Decizia nr. 69 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr.2413/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brăila, în dosarul nr. 2682/196/2020, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„în ipoteza în care un inculpat major a fost condamnat după data de 01.02.2014 prin 3 sentinţe astfel:

- prima, în ordine cronologică, constituie primul termen al recidivei postexecutorii faţă de a doua sentinţă;

- a doua pedeapsă se află în stare de recidivă postexecutorie cu prima sentinţă şi în concurs cu cea de a treia sentinţă;

- a treia sentinţă, în ordine cronologică, cuprinzând o pedeapsă pentru o infracţiune care a fost săvârşită anterior rămânerii definitive a primei sentinţe şi un rest dintr-o măsură educativă.

Care este mecanismul de contopire a pedepselor ?”.

-art. 44

Decizia nr. 8 din 10 martie 2020 (dosar nr.3422/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova – Secţia Penală şi pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr.215/230/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: lămurirea modului de interpretare şi aplicare a dispoziţiilor art. 44 alin. (2) din Codul penal, în cazul săvârşirii mai multor fapte concurente, în stare de pluralitate intermediară, în sensul de a se stabili: a) dacă se aplică doar regulile concursului de infracţiuni (primul termen al pluralităţii intermediare fiind tratat ca un termen al concursului de infracţiuni, contopindu-se nedistinct toate pedepsele aplicate conform art. 39 din Codul penal); b) dacă se dă mai întâi eficienţă sancţionării concursului de infracţiuni şi apoi sancţionării pluralităţii intermediare (aceasta presupune contopirea pedepselor stabilite pentru infracţiunile concurente şi apoi contopirea pedepsei rezultante cu pedeapsa anterioară, conform dispoziţiilor de la pluralitatea intermediară); c) dacă se dă mai întâi eficienţă sancţionării pluralităţii intermediare şi apoi sancţionării concursului de infracţiuni (aceasta presupune contopirea pedepsei anterioare cu fiecare dintre pedepsele aplicate pentru infracţiunile concurente, iar apoi pedepsele rezultante parţiale să fie contopite între ele, conform dispoziţiilor de la concursul de infracţiuni).

-art. 83

Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017 (dosar nr.1785/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov, Secţia Penală, în dosarul nr.14607/197/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: ”Dacă, în raport cu dispoziţiile art. 83 alin. (1) lit. b) din Codul penal şi art. 88 alin. (3) din Codul penal, în ipoteza săvârşirii unei noi infracţiuni intenţionate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse este obligatorie dispunerea

condamnării pentru noua infracţiune ori se poate dispune din nou amânarea aplicării pedepsei pentru aceasta, fără revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare”.

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 83 alin. (1) lit. b) din Codul penal şi art. 88 alin. 3 din Codul penal stabileşte că:

În ipoteza săvârşirii unei noi infracţiuni intenţionate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât pronunţarea soluţiei de condamnare pentru noua infracţiune, cât şi revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii.

Decizia nr. 27 din 12 decembrie 2017 (dosar nr.2683/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara în dosarul nr.1710/295/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

- dacă manifestarea acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii de către inculpat, prev. la art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal reprezintă o condiţie imperativă pentru a se putea reţine ca fiind îndeplinite condiţiile prev. de art.83 din Codul penal pentru amânarea aplicării pedepsei în situaţia în care inculpatul nu se prezintă la judecată pentru a-şi exprima acordul de a presta muncă neremunerată în folosul comunităţii, iar instanţa apreciază că nu se impune stabilirea obligaţiei prevăzute de art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal respectiv stabilirea obligaţiei de a presta muncă neremunerată în folosul comunităţii pe o perioadă între 30 şi 60 de zile;

- dacă manifestarea acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii de către inculpat, prev. la art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal reprezintă o condiţie imperativă pentru a se putea reţine ca fiind îndeplinite condiţiile prev. de art. 83 din Codul penal pentru amânarea aplicării pedepsei în situaţia în care inculpatul cu ocazia audierii arată că nu îşi dă acordul de a presta muncă neremunerată în folosul comunităţii, iar instanţa apreciază că nu se impune stabilirea obligaţiei prevăzute de art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal, respectiv stabilirea obligaţiei de a presta muncă neremunerată în folosul comunităţii pe o perioadă între 30 şi 60 de zile.

-art. 85

Decizia nr. 71 din 23 octombrie 2023 (dosar nr.1519/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel Bucureşti, în dosarul nr. 1/751/2023, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 85 alin. (2) lit. g) din Codul penal, instanţa poate impune persoanei faţă de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute obligaţia de a nu conduce anumite vehicule stabilite de instanţă, pe o perioadă mai mică decât durata termenului de supraveghere, prevăzut la art. 84 din Codul penal” și stabileşte că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 85 alin. (2) lit. g) din Codul penal, instanţa nu poate impune persoanei faţă de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute obligaţia de a nu conduce anumite vehicule stabilite de instanţă, pe o perioadă mai mică decât durata termenului de supraveghere prevăzut de art. 84 din Codul penal.

-art. 89

Decizia nr. 30 din 25 mai 2022 (dosar nr.664/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj, Secţia penală prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în înţelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei, în ipoteza în care, pentru infracţiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunţat o soluţie de amânare a aplicării pedepsei."

-art. 92

Decizia nr. 13 din 7 mai 2019 (dosar nr.577/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea Curţii de Apel Bucureşti, Secţia I penală, în dosarul nr.2225/330/2018, pentru pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispoziţiilor art.92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care anterior s-a dispus amânarea aplicării pedepsei sau de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante?"

Stabileşte că în cazul anulării amânării aplicării unei pedepse, urmate de suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante, termenul de supraveghere, stabilit potrivit dispoziţiilor art.92 din Codul penal, se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante.

-art. 96

Decizia nr. 11 din 5 mai 2016 (dosar nr.1104/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 4.493/311/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă „în aplicarea dispoziţiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curţii Constituţionale, în cazul pluralităţii de infracţiuni constând într-o infracţiune pentru care potrivit Codului penal anterior a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 86^1 din Codul penal anterior şi, respectiv, o infracţiune săvârşită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea şi executarea pedepsei rezultante în urma revocării suspendării sub supraveghere se realizează potrivit dispoziţiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 86^4 alin. (1) din Codul penal anterior sau conform art. 96 alin. (4) şi (5) din Codul penal actual."

Stabileşte că, în aplicarea dispoziţiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei Curţii Constituţionale nr. 265/2014, în cazul pluralităţii de infracţiuni constând într-o infracţiune pentru care potrivit Codului penal anterior a fost aplicată printr-o hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei potrivit art. 86^1 din Codul penal anterior şi o infracţiune săvârşită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este considerată legea nouă, stabilirea şi executarea pedepsei rezultante în urma

revocării suspendării sub supraveghere se realizează conform art. 96 alin. (4) şi (5) din Codul penal.

Decizia nr. 12 din 7 mai 2019 (dosar nr.404/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală prin încheierea de şedinţă din data de 07 ianuarie 2019 pronunţată în dosarul nr. 5780/202/2017 (2031/2018) prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă regimul suspendării condiţionate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracţiunea săvârşită în cursul termenului de încercare, şi în cazul în care suspendarea condiţionată a executării pedepsei a fost dispusă după intrarea în vigoare a Codului penal actual, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile".

Stabileşte că, indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracţiunea săvârşită în cursul termenului de încercare, regimul suspendării condiţionate a executării pedepsei aplicată în baza art. 81 din Codul penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, printr-o hotărâre pronunţată după 01 februarie 2014, se menţine şi după intrarea în vigoare a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anularii acesteia, fiind cel prevăzut de Codul penal din 1969.

-art. 104

Decizia nr. 14 din 18 mai 2016 (dosar nr.1317/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dâmboviţa - Secţia penală prin Încheierea de şedinţă din data de 11 martie 2016, pronunţată în Dosarul nr. 1.427/262/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. În cazul intervenirii liberării condiţionate din executarea unei pedepse privative de libertate, acordată potrivit dispoziţiilor art. 59 şi următoarele din Codul penal anterior, dar după 1 februarie 2014, comiterea unei noi infracţiuni în interiorul restului rămas neexecutat din pedeapsă ar duce la aplicarea art. 61 din Codul penal anterior sau a art. 104 alin. (2) din Codul penal.

2. În cazul în care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie apreciază că în cazul intervenirii liberării condiţionate din executarea unei pedepse privative de libertate, acordată potrivit dispoziţiilor art. 59 şi următoarele din Codul penal anterior, dar după 1 februarie 2014, comiterea unei noi infracţiuni în interiorul restului rămas neexecutat din pedeapsă ar duce la aplicarea art. 61 din Codul penal anterior, care este relevanţa într-o situaţie precum cea de faţă, în cadrul soluţionării unei cereri ulterioare întemeiate potrivit art. 585 din Codul de procedură penală, a faptului că printr-o hotărâre anterioară aplicabilă persoanei condamnate s-a făcut aplicarea dispoziţiilor art. 104 alin. (2) din Codul penal, iar nu ale art. 61 din Codul penal anterior.

3. În aplicarea art. 585 din Codul de procedură penală unei situaţii precum cea în speţă, a unei persoane condamnate definitiv în anul 2013 pentru 4 infracţiuni comise în perioada 2009-2011, în anul 2015 pentru 4 infracţiuni comise în anul 2011 şi anterior, în anul 2015 pentru 2 infracţiuni comise la 14 iulie 2014 în concurs cu cele imediat anterior menţionate, dar în recidivă postcondamnatorie faţă de primele, după liberarea condiţionată din executarea pedepsei pentru acestea survenită la 21 mai 2014, cu rest rămas neexecutat de 475 de zile închisoare, care este ordinea şi legea penală aplicabilă operaţiunilor necesare

modificării pedepsei potrivit instituţiilor potenţial aplicabile în cauză - concurs de infracţiuni, recidivă şi revocare beneficiu liberare condiţionată, atât din perspectiva aplicării sau neaplicării autorităţii de lucru judecat a unei sentinţe anterioare cu consecinţa cumulării restului rămas neexecutat de 475 de zile unei pedepse intermediare potrivit art. 104 alin. (2) din Codul penal.

-art. 105

Decizia nr. 10 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.76/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj– Secția penală și de minori, în dosarul nr. 1241/242/2017 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 105 alin. 1 din Codul penal, sintagma: «dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârşise o infracţiune până la acordarea liberării» vizează strict situaţia faptelor săvârşite anterior liberării condiţionate şi descoperite după acordarea liberării condiţionate, respectiv pe parcursul termenului de supraveghere sau vizează şi situaţia faptelor săvârşite şi descoperite anterior liberării condiţionate".

Stabilește că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. 1 din Codul penal, sintagma "dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării" vizează atât situația infracțiunilor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite după acordarea liberării condiționate, până la împlinirea termenului de supraveghere, cât și situația infracțiunilor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite anterior liberării condiționate.

Decizia nr. 19 din 20 martie 2023 (dosar nr.2413/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secţia penală și de minori, în dosarul nr. 1014/112/2019, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanţa de apel are posibilitatea legală ca, reţinând că sunt îndeplinite condiţiile de acordare a liberării condiţionate în raport de pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanţă în urma operaţiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracţiunea dedusă judecăţii şi pedepse anterior aplicate pentru infracţiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiţionată în situaţia în care instanţa de fond nu a examinat o atare posibilitate".

-art. 124

Decizia nr. 17 din 19 iunie 2020 (dosar nr.838/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 678/40/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În aplicarea dispozițiilor art. 124 alin. (3) din Codul penal, în cazul înlocuirii măsurii educative a internării într-un centru educativ cu măsura internării într-un centru de detenție, fiind incidentă ipoteza concursului de infracțiuni, se scade din durata măsurii educative a internării într-un centru de detenție perioada executării măsurii educative a internării într-un centru educativ?"

Stabileşte că, în aplicarea dispozițiilor art. 124 alin. (3) din Codul penal, în cazul înlocuirii măsurii educative a internării într-un centru educativ cu măsura internării într-un centru de detenție, fiind incidentă ipoteza concursului de infracțiuni, se scade din durata măsurii educative a internării într-un centru de detenție perioada executării măsurii educative a internării într-un centru educativ.

-art. 125

Decizia nr. 39 din 9 iunie 2022 (dosar nr.854/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş, Secția penală şi pentru cauze cu minori şi de familie prin care solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În situaţia în care un minor, căruia i s-a aplicat anterior o măsură educativă privativă de libertate, fiind judecat în baza procedurii recunoaşterii învinuirii, este judecat ulterior pentru o infracţiune concurentă, tot conform procedurii simplificate, determinarea limitelor în care se prelungeşte măsura educativă privativă de libertate se face prin raportare la prevederile art. 396 alin. (10) teza finală din Codul de procedură penală sau la prevederile art. 125 alin. (2) din Codul penal.”

-art. 129

Decizia nr. 2 din 26 ianuarie 2016 (dosar nr.4116/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori - în Dosarul nr. 44.339/215/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă, în cazul în care, un inculpat minor săvârşeşte, în timpul minorităţii, un concurs de infracţiuni, fiind ulterior trimis în judecată pentru săvârşirea infracţiunilor din cadrul concursului de infracţiuni, prin rechizitorii distincte, iar pentru una dintre infracţiuni i s-a aplicat o măsură educativă neprivativă de libertate, pe care a executat-o integral înainte de a fi trimis în judecată şi pentru săvârşirea celorlalte infracţiuni din cadrul concursului, în momentul în care i se aplică o măsură educativă pentru toate infracţiunile din cadrul concursului de infracţiuni, conform art. 129 alin. (1) din Codul penal, durata măsurii educative deja executate se scade din durata noii măsuri educative aplicate pentru întreg concursul de infracţiuni sau se va dispune executarea integrală a noii măsuri educative aplicate pentru concursul de infracţiuni, atât în cazul aplicării unei măsuri educative neprivative de libertate, cât şi în cazul aplicării unei măsuri educative privative de libertate.”

Stabileşte că, în ipoteza infracţiunilor concurente săvârşite în timpul minorităţii, judecate separat, durata măsurii educative neprivative de libertate, dispusă pentru o infracţiune concurentă şi executată, nu se scade din durata măsurii educative neprivative sau privative de libertate, dar va fi avută în vedere la alegerea şi stabilirea sancţiunii conform art. 129 alin. (1) din Codul penal.

-art. 135

Decizia nr. 1 din 13 ianuarie 2016 (dosar nr.4039/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 4.039/1/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea

următoarei chestiuni de drept: „dacă întreprinderea individuală, persoană juridică fără personalitate juridică, poate fi subiect activ al unei infracţiuni săvârşite în realizarea obiectului de activitate”.

Stabileşte că întreprinderea individuală, formă de activitate economică organizată de întreprinzătorul persoană fizică în temeiul dispoziţiilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 44/2008, nu are calitatea de persoană juridică şi, prin urmare, nu poate răspunde penal în condiţiile prevăzute de art. 135 din Codul penal.

-art. 154

Decizia nr. 75 din 4 noiembrie 2021 (dosar nr.2439/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Suceava- Secţia penală şi pentru cauze cu minori, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept:

„Dacă, în cazul infracţiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 (forma anterioară datei de 01 februarie 2014), termenul de prescripţie a răspunderii penale se stabileşte în raport de limita maximă a pedepsei prevăzută de acest text de lege, respectiv 20 de ani, sau în funcţie de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracţional, în considerarea, relativ la sintagma „pedeapsă prevăzută de lege”, a dispoziţiilor alineatului (2) al art. 7 din Legea nr. 39/2003 (forma anterioară)”.

Stabileşte că în cazul infracţiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 (forma anterioară datei de 01 februarie 2014), termenul de prescripţie a răspunderii penale se calculează în raport de limita maximă a pedepsei prevăzute de acest text de lege, respectiv 20 de ani, indiferent de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracţional.

-art. 155

Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 (dosar nr.41/1/2019 şi dosar nr.73/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

I. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa - Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie în dosarul nr.18348/212/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă, în interpretarea art.155 alin.1 din Codul penal, cauza de întrerupere a cursului prescripţiei răspunderii penale constând în îndeplinirea unor acte de procedură în cauză îşi produce efectele numai în cazul oricărui act de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului în desfăşurarea procesului penal”. 2) „Dacă actele de procedură îndeplinite anterior publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 297/26.04.2018 a Curţii Constituţionale, cu respectarea art.155 alin.1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării lor, au condus la întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale în cauzele aflate pe rol”.

II. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secţia penală şi de minori în dosarul nr. 8402/211/2016/a2 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă termenul de prescripţie se întrerupe prin actele de procedură comunicate inculpatului sau acesta nu se mai întrerupe, nefiind legiferat în prezent prin ce acte se întrerupe cursul termenului prescripţiei”. 2) „Dacă actele de întrerupere a cursului termenului prescripţiei răspunderii

penale îndeplinite sub imperiul Codului penal anterior sau al Noului Cod penal până la data publicării Deciziei C.C.R. nr.297/2018 îşi produc efectele şi ulterior acestei decizii".

Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 (în dosarul nr.1341/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a II-a penală în dosarele nr. 1341/1/2022 (pct. I. 1), nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.1), nr. 1346/1/2022 (pct. IV.2.1), nr. 1348/1/2022 (pct. IV.3.1), nr. 1396/1/2022 (pct. IV.4) şi nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.2), respectiv Curtea de Apel Braşov, Secţia penală, în dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7. 1) prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripţie al actelor de procedură sunt norme de drept substanţial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă sau norme de drept procesual supuse principiului tempus regit actum" şi „Dacă în aplicarea dispoziţiilor art. 426 lit. b) C.proc.pen., astfel cum au fost interpretare prin decizia nr. 10/2017 pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, instanţa care soluţionează contestaţia în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curţii Constituţionale nr. 297/26.04.2018 şi nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripţia răspunderii penale, în cazul în care instanţa de apel a dezbătut şi a analizat incidenţa acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii" și stabilește următoarele:

Normele referitoare la întreruperea cursului prescripţiei sunt norme de drept penal material (substanţial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activităţii legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepţia dispoziţiilor mai favorabile, potrivit principiului mitior lex prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituţie şi art. 5 din Codul penal.

Instanţa care soluţionează contestaţia în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curţii Constituţionale nr. 297/26.04.2018 şi nr. 358/26.05.2022, nu poate reanaliza prescripţia răspunderii penale, în cazul în care instanţa de apel a dezbătut şi a analizat incidenţa acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii.

Respinge ca inadmisibile sesizările formulate în următoarele dosare:

– Dosarele nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.2), 1346/1/2022 (pct. IV.2.2) şi 1348/1/2022 (pct. IV.3.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă art. 155 alin. (1) din Codul penal, în forma în vigoare în perioada 26.06.2018 – 30.05.2022, este susceptibil de a fi aplicat ca lege penală mai favorabilă;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în temeiul principiului „tempus regit actum" pentru infracțiunile comise anterior datei de 25 iunie 2018 pot fi incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și dacă în temeiul aceluiași principiu, odată cu intrarea în vigoare a dispozițiilor OUG nr. 71/2022 devin incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și pentru infracțiunile presupus comise anterior aceste date;

– Dosarul nr. 1446/1/2022 (pct. IV.6) vizând lămurirea chestiunii de drept: a) Dacă lipsa din fondul activ al legislaţiei a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale în perioada 2018-2022, conform deciziilor nr. 297/2018 şi 358/2022 ale CCR, determină incidenţa disp. art. 5 C.p.; b) Dacă pentru infracţiunile săvârşite anterior datei de 25.06.2018 este aplicabilă doar prescripţia generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date, sau se aplică prescripţia specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripţie care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 şi ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dispoziţiile art. 155 alin. 1 C.proc.pen. se interpretează în sensul că îşi menţin efectul

întreruptiv de prescripţie produs în forma anterioară Deciziei Curţii Constituţionale nr. 297/26.04.2018;

– Dosarul nr. 1490/1/2022 (pct. IV.8) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penala a copiei certificate a rechizitoriului precum si a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară in conformitate cu art. 346 alin. (1) si (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1492/1/2022 (pct. IV.9) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Codului penal în vigoare, audierea în calitate de inculpat efectuată de procuror anterior deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă un act de procedură efectuat conform dispozițiilor procedurale și a art. 155 alin. 1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării actului de procedură, a produs în mod definitiv efectul de întrerupere al termenului de prescripţie a răspunderii penale sau acest efect poate fi înlăturat ca urmare a aplicării principiului aplicării legii penale mai favorabile inculpatului, în cazul în care conţinutul art. 155 alin. 1 din Codul penal s-a modificat ulterior efectuării actului de procedură;

– Dosarul nr. 1506/1/2022 (pct. IV.11) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni consumate sub imperiul Codului penal în vigoare, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis anterior pronunțării deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penală a copiei certificate a rechizitoriului precum si a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară in conformitate cu art. 346 alin. (1) si (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1554/1/2022 (pct. IV.12) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă inexistenţa în legislaţie a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale, în perioada 2018-2022 (25.06.2018- 30.05.2022), conform deciziilor nr. 297/2018 şi 358/2022 ale CCR, determină incidenţa dispoz. art. 5 Cp; Dacă pentru infracţiunile săvârşite anterior datei de 25.06.2018, este aplicabilă doar prescripţia generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date sau se aplică prescripţia specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripţie care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 şi ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1576/1/2022 (pct. IV.13) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din data de 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect și audierea în calitate de suspect, anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă acte de procedură întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1577/1/2022 (pct. IV.14) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie

2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, încheierea de admitere a plângerii și de desființare a ordonanței procurorului cu consecința trimiterii cauzei pentru completarea urmăririi penale pronunțată de judecătorul de cameră preliminară anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018 reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1578/1/2022 (pct. IV.15) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect, audierea în calitate de suspect și comunicarea, potrivit art. 344 Cod procedura penală, a copiei certificate a rechizitoriului constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în determinarea legii mai favorabile conform art.5 Cod penal cu trimitere la deciziile nr. 297/26.04.2018 și nr. 258/26.05.2022 ale Curții Constituționale, dispozițiile art. 154 alin.1 Cod penal prin raportare la prevederile art. 16 alin.1 lit.f Cod procedură penală pot fi aplicate independent de prevederile art. 155 alin.1 Cod penal pentru infracțiunile săvârșite până în data de 9 iunie 2022 și dacă aceste decizii ale Curții Constituționale devin inaplicabile în această materie în ceea ce privește infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene;

– Dosarul nr. 1604/1/2022 (pct. IV.16) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripţie al actelor de procedură, conform art. 155 alin. 1 Cod penal, sunt norme de drept substanţial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă, aplicarea acestora potrivit art. 5 Cod penal se face indiferent de obiectul infracţiunii sau, în ce priveşte infracţiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene, se impune efectuarea unei analize specifice cu privire la necesitatea de a lăsa (sau nu) neaplicate aceste dispoziţii în raport de jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Uniunii Europene dezvoltate în baza art. 325 din TFUE, precum şi a Hotărârii din data de 21.12.2021 în cauzele conexate C-357/19 Euro Box Promotion şi alţii, C-379/19DNA-Serviciul Teritorial Oradea, C-547/19 Asociaţia Forumul Judecătorilor din România , C-811/19 FQ şi alţii şi C-840/19 NC.

-art. 156

Decizia nr. 12 din 23 februarie 2022 (dosar nr.3090/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția I penală, în dosarul nr. 29254/94/2020, prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Decretul Președintelui României nr. 195 din 16 martie 2020, privind instituirea stării de urgenţă pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.212 din 16 martie 2020, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 3 din 19 martie 2020, pentru încuviinţarea măsurii adoptate de Preşedintele României privind instituirea stării de urgenţă pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 19 martie 2020 și Decretul Președintelui României nr. 240 din 14 aprilie 2020, privind prelungirea stării de urgenţă pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4 din 16 aprilie 2020, pentru încuviinţarea măsurii adoptate de Preşedintele

României privind prelungirea stării de urgenţă pe întreg teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 16 aprilie 2020, constituie cauze de suspendare a prescripției răspunderii penale în condițiile art.156 din Codul penal.

-art. 175

Decizia nr. 20 din 29 septembrie 2014 (dosar nr.22/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.373/95/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalităţii de interpretare a dispoziţiilor art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul penal privind funcţionarii publici, respectiv dacă expertul tehnic judiciar este funcţionar public în sensul alin. (1) ori alin. (2).

Stabileşte că expertul tehnic judiciar este funcţionar public în conformitate cu dispoziţiile art. 175 alin. (2) teza întâi din Codul penal.

Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 (dosar nr.28/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în Dosarul nr. 7.932/102/2012, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalităţii de interpretare a dispoziţiilor art. 175 din Codul penal, respectiv dacă medicul chirurg angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, trimis în judecată sub acuzaţia săvârşirii infracţiunii de luare de mită prevăzute de dispoziţiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcţionarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în categoria funcţionarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Stabileşte că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcţionar public în accepţiunea dispoziţiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

Decizia nr. 4 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4455/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secţia penală, cauze minori şi familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă medicul de medicina muncii care îşi desfăşoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracţiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcţionar potrivit dispoziţiilor art. 147 alin. (2) din Codul penal de la 1969 sau ale noţiunii de funcţionar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.”

Decizia nr. 5 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4087/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa - Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie în dosarul nr. 4318/118/2015 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Este funcţionar public în sensul art. 175 alin. (1) lit. b teza a II-a din Codul penal sau este considerată funcţionar public în sensul art. 175 alin. (2) din Codul penal, persoana fizică acționând în calitate de medic şef de secţie la un spital public, prevăzut de art. 163 din Legea nr. 95/2006, în baza unui contract de administrare prevăzut de art. 185 alin. (5) din Legea nr. 95/2006, fără a avea încheiat în acelaşi timp un contract individual de muncă, distinct, pe o perioadă nedeterminată cu respectivul spital public, în ceea ce priveşte activitatea de medic curant în cadrul secţiei pe care o conduce.

Decizia nr. 8 din 15 martie 2017 (dosar nr.129/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia I Penală, în dosarul nr.2056/116/2015 (3486/2016), prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă în sensul legii penale, profesorul din învăţământul preuniversitar de stat este funcţionar public în accepţiunea art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II- a din Codul penal sau în accepţiunea art. 175 alin. (2) din Codul penal".

Stabileşte că profesorul din învăţământul preuniversitar de stat are calitatea de funcţionar public în accepţiunea dispoziţiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II- a din Codul penal.

Decizia nr. 18 din 30 mai 2017 (dosar nr.977/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București Secția I penală, în dosarul nr.61261/3/2010, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă în sensul legii penale, funcţionarul bancar, angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat, autorizată și aflată sub supravegherea Băncii Naţionale a României, este funcţionar public, în accepţiunea dispoziţiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și, în consecință, stabilește că:

În sensul legii penale, funcţionarul bancar, angajat al unei societăți bancare cu capital integral privat, autorizată și aflată sub supravegherea Băncii Naţionale a României, este funcţionar public, în accepţiunea dispoziţiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Decizia nr. 22 din 14 septembrie 2017 (dosar nr.1538/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov în dosarul nr. 7778/62/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept:

„a) Dacă angajaţii unei persoane juridice de drept privat – societate cu activitate financiar bancară cu capital de stat au calitatea de funcţionari publici potrivit art. 147 alin. (1) din Codul penal de la 1969.

b) Dacă persoana juridică de drept privat – societate cu activitate financiar bancară cu capital de stat este o unitate la care se referă art. 145 din Codul penal de la 1969."

Decizia nr. 13 din 7 mai 2020 (dosar nr.481/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Piteşti – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în dosarul nr. 4233/109/2018, prin care se solicită pronunţarea unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă întreprinzătorul titular al unei întreprinderi individuale reprezintă în sensul prevăzut de art. 308 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal, persoană care exercită permanent ori temporar, cu sau fără o remuneraţie, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal, respectiv în cadrul unei întreprinderi individuale ce exercită un serviciu de interes public, care este supusă controlului ori supravegherii autorităţilor publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public” şi stabileşte că:

Întreprinzătorul titular al unei întreprinderi individuale nu are, în sensul dispoziţiilor 308 alin. (1) din Codul penal, calitatea de persoană care exercită permanent ori temporar, cu sau fără o remuneraţie, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal, în raporturile cu întreprinderea individuală.

În cazul în care întreprinzătorul titular al unei întreprinderi individuale exercită un serviciu de interes public care este supus controlului ori supravegherii autorităţilor publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public, acesta are calitatea de funcţionar public în accepțiunea dispoziţiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Decizia nr. 37 din 8 iunie 2022 (dosar nr.584/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov, Secția penală prin încheierea de şedinţă din 11 martie 2022, pronunțată în dosarul nr. 6067/62/2016, şi stabileşte că:

„Persoana care deține o funcție de conducere în cadrul unui partid politic are calitatea de funcționar public potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) din Codul penal de la 1968.

Persoana care deține o funcție de conducere în cadrul unui partid politic nu are calitatea de funcționar public potrivit dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a şi ale art. 175 alin. (2) din Codul penal.”

-art. 189

Decizia nr. 17 din 11 octombrie 2018 (dosar nr.2018/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția penală în dosarul nr. 6533/107/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea dispoziţiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal prin raportare la dispoziţiile art. 169 din Codul penal, intervenirea reabilitării sau împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana unui inculpat, condamnat anterior definitiv pentru o infracţiune de omor sau tentativă la infracţiunea de omor, împiedică reţinerea agravantei prevăzute de art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, în cazul comiterii unei noi infracţiuni de omor sau tentativă la infracţiunea de omor”.

Stabilește că în interpretarea art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal şi a art. 169 alin. (1) din Codul penal, în cazul săvârşirii unei noi infracţiuni de omor sau tentative la infracţiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracţiune de omor sau o tentativă la infracţiunea de omor nu împiedică reţinerea elementului circumstanţial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal.

-art. 196

Decizia nr. 4 din 4 martie 2015 (dosar nr.97/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 14.993/302/2014 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept respectiv:

„Dacă infracţiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 184 alin. (2) teza I (fapta a avut vreuna din urmările prevăzute de art. 182 alin. 1) şi (4) din Codul penal din 1969 îşi găseşte corespondentul în infracţiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 196 alin. (2) şi (3) din actualul Cod penal sau dacă, dimpotrivă, este dezincriminată?"

Stabileşte că infracţiunea de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 184 alin. (2) teza I (fapta a avut vreuna din urmările prevăzute de art. 182 alin. 1) şi alin. (4) din Codul penal din 1969 în ipoteza în care fapta a produs o vătămare ce a necesitat între 11 şi 90 de zile îngrijiri medicale şi nu îndeplineşte una dintre condiţiile impuse de alin. (1) al art. 196 din Codul penal este dezincriminată începând cu data de 1 februarie 2014.

Decizia nr. 8 din 23 mai 2018 (dosar nr.664/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr.4920/270/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept *„*dacă pentru întrunirea tipicităţii infracţiunii prevăzute de art.196 alin.(1) din Codul penal, privind vătămarea corporală din culpă, sintagma din teza I a acestui text incriminator, respectiv „(…) sub influenţa băuturilor alcoolice (…)", trebuie interpretată ca referindu-se la un anumit grad de îmbibaţie de alcool pur în sânge, eventual cel indicat de legiuitor la art.336 alin.(1) din Codul penal, sau, indiferent de gradul de îmbibaţie alcoolică în sânge, este atrasă răspunderea penală a oricărei persoane care săvârşeşte o vătămare corporală din culpă sub această modalitate normativă, dacă a consumat alcool depistabil prin mijloace tehnice sau medico-legale prevăzute de legislaţie."

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art.196 alin.(1) teza I din Codul penal, care incriminează fapta prevăzută în art.193 alin.(2) din Codul penal săvârşită din culpă de către o persoană aflată sub influenţa băuturilor alcoolice, existenţa infracţiunii de vătămare corporală din culpă nu este condiţionată de o anumită limită a îmbibaţiei alcoolice.

Decizia nr. 13 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1416/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secţia penală şi pentru cauze cu minori în dosarul nr. 4971/86/2016 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă medicul care funcţionează în cadrul unei societăţi comerciale care are contract de prestări servicii medicale cu CNAS, trimis în judecată sub acuzaţia săvârşirii infracţiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcţionarilor publici prevăzută de dispoziţiile art. 175 alin. (2) teza a II-a din Codul penal."

-art. 199

Decizia nr. 58 din 18 septembrie 2023 (dosar nr.1470/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secția penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 2168/321/2021, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Termenul general de prescripţie pentru infracţiunea de lovire sau alte violenţe în modalitatea violenţei în familie, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 199 alin. (1) din Codul penal, ambele norme raportate la art. 187 din Codul penal privind înţelesul noţiunii de pedeapsa prevăzută de lege, este cel arătat de art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau cel indicat de art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, respectiv natura juridică a art. 199 alin. (1) din Codul penal este: 1. de infracţiune de sine-stătătoare (autonomă); 2. de formă agravată a infracţiunii pe lângă care se aplică (în primele 2 situaţii termenul general de prescripţie fiind astfel de 8 ani) sau 3. de cauză specială de agravare a pedepsei în anumite circumstanţe (în această din urmă situaţie termenul general de prescripţie fiind astfel de 5 ani)” şi stabileşte că:

Incriminarea din art. 199 alin. (1) din Codul penal reprezintă o variantă agravată a infracţiunii de lovire sau alte violenţe, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal.

Termenul general de prescripţie pentru infracţiunea de lovire sau alte violenţe în modalitatea violenţei în familie, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 199 alin. (1) din Codul penal, este cel arătat de art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

-art. 213

Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4513/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 3.778/63/2014*, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept „dacă în cazul infracţiunii de proxenetism săvârşită în modalitatea determinării prostituţiei lipseşte tipicitatea ca trăsătură esenţială a infracţiunii, în cazul în care întreţinerea de acte sexuale în scopul obţinerii de foloase a avut loc în mod repetat, dar cu aceeaşi persoană”.

Decizia nr. 20 din 11 octombrie 2016 (dosar nr.2400/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia penală, în Dosarul nr. 9.395/30/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă „în cazul infracţiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal - în modalitatea înlesnirii practicării prostituţiei, dacă faptele sunt săvârşite faţă de o persoană majoră şi de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracţiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) şi (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracţiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal şi art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal”.

Stabileşte că în cazul în care infracţiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituţiei, se săvârşeşte asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore şi minore, în „aceeaşi împrejurare”, se va reţine o singură infracţiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) şi (3) din Codul penal, în formă simplă.

Ori de câte ori infracţiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituţiei, se săvârşeşte asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore şi/sau minore, fără legătură între ele, sa va reţine un concurs de infracţiuni, prevăzut de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) şi (3) din Codul penal, după caz, cu reţinerea dispoziţiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Decizia nr. 1 din 15 ianuarie 2019 (dosar nr.2750/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, Secţia penală în dosarul nr. 1495/85/2016 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

„1.Dacă în cazul infracţiunii de proxenetism prevăzută de art. 213 din Codul penal – în modalitatea înlesnirii practicării prostituţiei, lipseşte tipicitatea ca şi trăsătură esenţială a infracţiunii, în cazul în care dacă faptele sunt săvârşite faţă de o persoană majoră ce are calitatea de concubină/soţie a inculpatului.

2.Dacă în cazul infracţiunii de proxenetism prevăzută de art. 213 din Codul penal – în modalitatea „obţinerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituţiei" lipseşte tipicitatea ca şi trăsătură esenţială a infracţiunii, în cazul în care dacă faptele sunt săvârşite faţă de o persoană majoră ce are calitatea de concubină/soţie a inculpatului.

3.Dacă în cazul infracţiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal – în modalitatea săvârşirii întregii activităţi de prostituţie pe teritoriul altui stat în care această activitate este autorizată potrivit legii lipseşte tipicitatea ca şi trăsătură esenţială a infracţiunii."

-art. 226

Decizia nr. 51 din 24 iunie 2021 (dosar nr.1321/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 11575/271/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Tipicitatea infracțiunii de violare a vieții private în modalitatea incriminată de art. 226 alin. (2) din Codul penal este condiționată de deținerea unor sunete, convorbiri ori imagini realizate fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependință ținând de acestea sau a unei convorbiri private?"

Stabileşte că tipicitatea infracțiunii de violare a vieții private în modalitatea incriminată de art. 226 alin. (2) din Codul penal nu este condiționată de deținerea unor sunete, convorbiri ori imagini realizate fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependință ținând de acestea sau a unei convorbiri private.

-art. 229

Decizia nr. 4 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2813/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel București - Secţia a II-a penală în dosarul nr. 16037/301/2021, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În situația în care infracțiunea de furt este comisă de o persoană ce poartă o mască, într-un spațiu unde purtarea măștii este obligatorie, se reține varianta calificată a infracțiunii de furt prevăzută de dispozițiile art. 228 alin. (1) - art. 229 alin. (1) lit. c) din Codul penal.”, și, în consecință stabilește:

Îndeplinirea obligației de a purta o mască de protecție având aptitudinea de a ascunde fizionomia, în spațiile publice în care actele normative în vigoare prevăd obligativitatea acesteia, atrage incidenţa elementului circumstanțial agravant prevăzut de art. 229 alin. (1) lit. c) din Codul penal, privind infracțiunea de furt săvârșită de către o persoană mascată.

-art. 244

Decizia nr. 37 din 7 iunie 2021 (dosar nr.769/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secţia penală prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fraudă informatică, prevăzute de art. 249 din Codul penal (în modalitatea alternativă a „introducerii de date informatice”) sau ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzute de art. 244 alin. (2) din Codul penal (în modalitatea alternativă „prin alte mijloace frauduloase”)?”

Stabileşte că publicarea de anunțuri fictive online care a avut drept consecință producerea unei pagube, fără ca prin această activitate să se intervină asupra sistemului informatic sau asupra datelor informatice prelucrate de acesta, realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii de înșelăciune, prevăzute de art. 244 din Codul penal.

-art. 250

Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr.2882/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti – Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 8066/3/2020, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă retragerea de numerar cu carduri falsificate, folosind datele cardurilor copiate, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos prevăzută de art. 250 alin. (1) și (2) din Codul penal în concurs ideal cu infracțiunea de acces ilegal la un sistem informatic prevăzută de art. 360 din Codul penal sau doar infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. (1) și (2) din Codul penal”.

Decizia nr. 53 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1242/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I penală, în dosarul nr. 29758/3/2021(1148/2022) prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă folosirea fără drept a unui card bancar, în modalitatea contactless, la un terminal POS, pentru achitarea unor produse, întrunește elementele constitutive a două infracțiuni, respectiv, acces la un sistem informatic, prevăzută de art. 360 alin. (1) din Codul penal și efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. (1) din Codul penal (în formă tentată sau consumată, în funcție de efectuarea propriu-zisă a tranzacției) **sau** doar elementele constitutive ale infracțiunii de efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos, prevăzută de art. 250 alin. (1) din Codul penal (în formă tentată sau consumată, în funcție de efectuarea efectivă a tranzacției).”

-art. 257

Decizia nr. 19 din 22 iunie 2020 (dosar nr.895/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în dosarul nr.13613/271/2018 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă noţiunea de poliţist prevăzută de art.257 alin. (4) din Codul penal are un sens restrâns şi se referă doar la poliţiştii a căror activitate şi statut sunt reglementate de Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române şi Legea nr. 360/2002 privind Statutul Poliţistului sau are un sens larg, general, care cuprinde şi poliţiştii locali a căror activitate şi statut sunt reglementate de Legea nr. 155/2010 a Poliţiei Locale şi Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici”.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art.257 alin.(4) din Codul penal, noţiunea de „poliţist” are în vedere şi persoana care exercită funcţia de poliţist local în temeiul Legii poliţiei locale nr. 155/2010.

-art. 273

Decizia nr. 10 din 17 aprilie 2019 (dosar nr.377/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a II-a penală, în dosarul nr.17643/4/2017 (3018/2018), prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Poate fi subiect activ al infracţiunii de mărturie mincinoasă participantul la comiterea unei infracţiuni care a fost judecat separat de ceilalţi participanţi şi audiat ulterior ca martor în cauza disjunsă cu privire la aceşti din urmă participanţi?”

Stabileşte că participantul la comiterea unei infracţiuni care a fost judecat separat de ceilalţi participanţi şi audiat ulterior ca martor, în cauza disjunsă, nu poate avea calitatea de subiect activ al infracţiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 din Codul penal.

Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2020 (dosar nr.2721/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 1362/110/2018 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă martorul denunţător beneficiar al cauzei de nepedepsire, prevăzute la art. 290 alin. (3) din Codul penal, poate fi subiect activ al infracţiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 din Codul penal sau de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 din Codul penal” și stabilește că:

Martorul denunţător care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută la art. 290 alin. (3) din Codul penal poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal.

-art. 275

Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2021 (dosar nr.2986/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 1841/740/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Infracțiunea de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal are ca situație premisă existența unei proceduri judiciare deja începute?

2. Poate fi subiect activ al infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri în modalitatea prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal autorul faptei prevăzute de legea penală ce face obiectul procesului penal în care urmau să fie folosite înscrisurile ori mijloacele materiale de probă presupus a fi sustrase sau distruse?”

Stabileşte că:

1. Infracţiunea de sustragerea sau distrugerea de probe ori de înscrisuri, prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal, are ca situaţie premisă existenţa unei proceduri judiciare începute.

2. Autorul faptei prevăzute de legea penală ce face obiectul procesului penal în care sunt folosite înscrisurile ori mijloacele materiale de probă poate fi subiect activ al infracțiunii de sustragere sau distrugere de probe ori de înscrisuri în modalitatea prevăzută de art. 275 alin. (1) din Codul penal.

-art. 288

Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2019 (dosar nr.3002/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a II-a penală, în dosarul nr. 24590/300/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, dacă: “Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranţă prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) („interzicerea de a se afla în anumite localităţi") se regăseşte în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal (sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localităţi stabilite de instanţă, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal), sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 (respectiv, 1 februarie 2014)?”

Stabileşte că „Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranţă prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) nu realizează condiţiile de tipicitate ale infracţiunii prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal.”

-art. 289

Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr.2545/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov – Secția penală prin încheierea de ședință de la data de 16 noiembrie 2022, pronunţată în dosarul nr. 1802/62/2019, prin care solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală: „Dacă unitatea militară – spital militar este autoritate publică sau instituţie publică, iar în cazul în care este instituţie publică, dacă o instituţie publică – unitate miliară – poate fi subiect activ în calitate de autor al unor infracţiuni de serviciu şi de corupţie, respectiv infracţiunea de luare de mită, prevăzută de dispoziţiile art. 289 alin. (1) din Codul penal şi abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, infracţiuni care prevăd subiect activ nemijlocit calificat, funcţionar sau funcţionar public.”, şi stabileşte că:

Spitalul miliar este instituţie publică în sensul art. 135 din Codul penal, iar aceasta nu poate fi autor al infracţiunilor de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul Penal şi abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.”

-art. 297

Decizia nr. 14 din 12 mai 2015 (dosar nr.899/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curţii de Apel Timişoara - Secţia penală în Dosarul nr. 18.899/55/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă fapta inculpatului, care, în calitate de lucrător bancar (ofiţer credite), în exercitarea atribuţiilor de serviciu, încălcând aceste atribuţii, a participat la întocmirea adeverinţei de venit pe numele persoanei solicitante a creditului, completând o parte din adeverinţă cu date nereale, şi cunoscând că datele completate în adeverinţa de venit sunt nereale, a primit cererea de credit şi a înaintat-o comisiei spre aprobare, acţiune ce a avut ca urmare aprobarea creditului solicitat, producând băncii un prejudiciu, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de complicitate la infracţiunea de înşelăciune sau elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor”.

Decizia nr. 9 din 13 februarie 2023 (dosar nr.2545/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov – Secția penală prin încheierea de ședință de la data de 16 noiembrie 2022, pronunţată în dosarul nr. 1802/62/2019, prin care solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală: „Dacă unitatea militară – spital militar este autoritate publică sau instituţie publică, iar în cazul în care este instituţie publică, dacă o instituţie publică – unitate miliară – poate fi subiect activ în calitate de autor al unor infracţiuni de serviciu şi de corupţie, respectiv infracţiunea de luare de mită, prevăzută de dispoziţiile art. 289 alin. (1) din Codul penal şi abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, infracţiuni care prevăd subiect activ nemijlocit calificat, funcţionar sau funcţionar public.”, şi stabileşte că:

Spitalul miliar este instituţie publică în sensul art. 135 din Codul penal, iar aceasta nu poate fi autor al infracţiunilor de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul Penal şi abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.”

Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017 (dosar nr.1998/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel București – Secţia I penală în dosarul nr.219/98/2017 şi de Tribunalul Braşov – Secţia penală în dosarul nr.4313/197/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „în interpretarea art. 4 din Codul penal, dacă intră sub incidenţa Deciziei Curţii Constituţionale nr.405 din 15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 517/08.07.2016 (prin care s-a constatat că dispoziţiile art. 246 din Codul penal din 1969 şi ale art. 297 alin.1 din Codul Penal sunt constituţionale în măsura în care prin sintagma „îndeplineşte în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înţelege „îndeplineşte prin încălcarea legii"), fiind dezincriminată fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu îndeplineşte un act sau îndeplineşte prin încălcarea unui act normativ care nu are putere de lege, în situaţia în care acest lucru este constatat printr-o hotărâre penală definitivă", respectiv :„dacă, în conţinutul sintagmei lege de dezincriminare sunt avute în vedere şi situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituţionale a dispoziţiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speţă al art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 din Codul penal cu referire la art. 13^2 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, cu modificările şi completările ulterioare."

Decizia nr. 1 din 8 februarie 2018 (dosar nr.3257/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 2247/304/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „modalitatea de interpretare a dispoziţiilor art.297 din Codul penal, respectiv art.246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este îndeplinită condiţia tipicităţii infracţiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al deciziei Curţii Constituţionale nr.405 din 15 iunie 2016".

-art. 301

Decizia nr. 6 din 28 februarie 2017 (dosar nr.4056/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara – Secţia Penală în dosarul nr. 9694/55/2015**,** prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Interpretarea dispoziţiilor art. 253^1 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă intră sub incidenţa Deciziei Curţii Constituţionale nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.845 din 13 noiembrie 2015 (prin care s-a constatat că sintagma „raporturi comerciale" din cuprinsul dispoziţiilor art. 301 alin. (1) din Codul penal este neconstituţională), fiind dezincriminată, fapta funcţionarului public care, în exerciţiul atribuţiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale în sensul art. 253^1 din Codul penal din 1969, în situaţia în care atât actul sau decizia funcţionarului public, cât şi raporturile comerciale cu beneficiarul, au avut loc anterior datei de 01.10.2011 când a intrat în vigoare Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, când noţiunea de

„raport comercial” avea un înţeles normativ determinat şi determinabil prin prisma dispoziţiilor Codului comercial, cum s-a stabilit în par. 20 din Decizia Curţii Constituţionale nr. 603 din 6 octombrie 2015” şi stabileşte:

Fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a obţinut, direct sau indirect, un folos patrimonial pentru o persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale, intră sub incidenţa Deciziei Curţii Constituţionale nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, fiind dezincriminată, indiferent de data îndeplinirii actului ori a participării la luarea deciziei şi indiferent de data raporturilor comerciale.

-art. 308

Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2015 (dosar nr.29/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.819/271/2009*, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemelor de drept, respectiv: dacă infracţiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal este o infracţiune autonomă, o cauză de reducere a limitelor de pedeapsă sau o formă atenuată a infracţiunii prevăzute de art. 295 din Codul penal şi dacă pentru infracţiunea prevăzută de art. 308 din Codul penal termenul de prescripţie a răspunderii penale este de 5 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul penal, corespunzător limitelor de pedeapsă reduse şi cuprinse între 1 an 4 luni închisoare şi 4 ani 8 luni închisoare, sau este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din acelaşi cod, corespunzător limitelor de pedeapsă stipulate de lege pentru forma de bază, respectiv între 2 ani şi 7 ani închisoare.

Stabileşte că dispoziţiile art. 308 din Codul penal reprezintă o variantă atenuată a infracţiunii de delapidare prevăzute de art. 295 din Codul penal.

La calcularea termenului de prescripţie a răspunderii penale se ţine seama de pedeapsa prevăzută de art. 295 din Codul penal raportat la art. 308 alin. (2) din Codul penal.

Decizia nr. 31 din 25 mai 2022 (dosar nr.675/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 1497/215/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare şi aplicare a dispoziţiilor art. 295 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 308 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă administratorul în fapt al unei asociaţii de proprietari sau locatari poate fi subiect activ al infracţiunii de delapidare şi respectiv de a stabili dacă o persoană care desfăşoară servicii pentru asociaţia de proprietari sau locatari, în baza unui contract de prestări servicii, poate fi considerată o persoană care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remuneraţie, o însărcinare de orice natură în cadrul asociaţiei, în sensul dispoziţiilor art. 308 din Codul penal.”

-art. 325

Decizia nr. 4 din 25 ianuarie 2021 (dosar nr.2534/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov – Secţia penală în Dosarul nr. 9010/197/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă fapta de a deschide şi utiliza un cont pe o reţea de socializare deschisă publicului (reţea care nu solicită dovezi din care să reiasă folosirea numelui real de către deţinătorul unui cont), furnizând ca nume de utilizator numele unei alte persoane şi introducând date reale vizând această persoană (informaţii, fotografii, imagini video etc.) realizează condiţiile de tipicitate ale infracţiunii de fals informatic, prevăzută de art. 325 din Codul penal, cu referire la cerinţele ca acţiunea de introducere a unor date informatice să fie realizată fără drept şi, respectiv, să aibă ca rezultat date necorespunzătoare adevărului” și stabilește că:

Fapta de a deschide şi utiliza un cont pe o reţea de socializare deschisă publicului, folosind ca nume de utilizator numele unei alte persoane şi introducând date personale reale care permit identificarea acesteia, întruneşte două dintre cerinţele esenţiale ale infracţiunii de fals informatic prevăzută în art. 325 din Codul penal, respectiv cea ca acţiunea de introducere a datelor informatice să fie realizată fără drept şi cea ca acţiunea de introducere a datelor informatice să aibă ca rezultat date necorespunzătoare adevărului.

-art. 327

Decizia nr. 20 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1235/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia penală, prin Încheierea din 11 martie 2015, pronunţată în Dosarul nr. 195/252/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv: „interpretarea dispoziţiilor art. 327 alin. (2) Cod penal în sensul de a lămuri în ce măsură art. 327 alin. (2) Cod penal împrumută toate condiţiile elementului material de la art. 327 alin. (1) Cod penal, inclusiv condiţia ca prezentarea să fie efectuată - prin folosirea frauduloasă a unui act ce serveşte la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat - sau art. 327 alin. (2) Cod penal împrumută de la art. 327 alin. (1) Cod penal condiţiile elementului material, mai puţin condiţia vizând modalitatea în care se face prezentarea, astfel încât condiţia ca acţiunea de prezentare să fie efectuată - prin folosirea frauduloasă a unui act ce serveşte la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat - este înlocuită în art. 327 alin. (2) Cod penal cu condiţia ca acţiunea de prezentare să fie efectuată prin întrebuinţarea identităţii reale a unei persoane”.

În interpretarea art. 327 alin. (2) din Codul penal, stabileşte că cerinţa esenţială a elementului material al infracţiunii de fals privind identitatea reglementată în varianta-tip, vizând folosirea frauduloasă a unui act ce serveşte la identificare, legitimare ori Ia dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, este obligatorie şi în ipoteza în care acţiunea de prezentare s-a făcut prin întrebuinţarea identităţii reale a unei persoane.

-art. 334

Decizia nr. 11 din 12 aprilie 2017 (dosar nr.347/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia penală, prin încheierea din data de 27 ianuarie 2017, în dosarul nr. 9349/325/2016, prin care se solicită

pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „în ce măsură tractorul agricol sau forestier condus pe drumurile publice devine asimilat autovehiculului, iar conducerea pe drumurile publice a unui tractor agricol sau forestier neînregistrat, potrivit legii, sau de către o persoană care nu posedă permis de conducere întruneşte condiţiile de tipicitate a infracţiunilor prevăzute de art. 334 alin. (1) din Codul penal, respectiv art. 335 alin. (1) din Codul penal" şi stabileşte:

În interpretarea noțiunii de „autovehicul", prevăzută de art. 334 alin. (1) din Codul penal şi art.335 alin.1 din Codul penal, raportat la art. 6 pct. 6 şi pct. 30 din O.U.G. nr. 195/2002, modificată şi completată prin O.G. nr. 21/26.08.2014**,** conducerea pe drumurile publice a unui tractor agricol sau forestier neînmatriculat/neînregistrat potrivit legii sau de către o persoană care nu posedă permis de conducere nu întruneşte condiţiile de tipicitate ale infracţiunilor prevăzute de art. 334 alin. (1) din Codul penal, respectiv, de art. 335 alin. (1) din Codul penal.

Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1274/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 1479/284/2018 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, potrivit art. 334 alin.(4) din Codul penal, un vehicul înmatriculat în alt stat, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă valabil, se circumscrie noţiunii de vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulaţie în România."

-art. 335

Decizia nr. 4 din 28 februarie 2018 (dosar nr.3101/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa – Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie în dosarele nr.9683/327/2016, nr.5285/254/2016 şi nr.34338/212/2016 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „Dacă, după pronunţarea şi publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.427 din 9 iunie 2017 a Deciziei nr.224 din 4 aprilie 2017 a Curţii Constituţionale, fapta persoanei care conduce pe drumurile publice un autovehicul sau un tramvai, exceptând tractoarele agricole şi forestiere, fără a poseda permis de conducere, mai poate atrage răspunderea penală a acesteia pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.335 alin.(1) din Codul penal".

Decizia nr. 78 din 28 noiembrie 2022 (dosar nr. 1418/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția penală prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În situaţia în care, potrivit legislaţiei române, este obligatoriu ca persoana care conduce pe drumurile publice un vehicul să deţină un permis de conducere, iar aceasta posedă exclusiv un permis de conducere provizoriu eliberat de autoritatea competentă din Marea Britanie (Provisional Driving Licence), se reţine forma atenuată a infracţiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. (2) din Codul penal, respectiv situaţia în care persoana nu are dreptul de a conduce autovehicule în România?" și stabilește că:

Potrivit legislaţiei române, conducerea pe drumurile publice a unui vehicul de către o persoană care deţine un permis de conducere provizoriu valabil, eliberat de autoritatea competentă din Marea Britanie („Provisional Driving Licence”) constituie infracţiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere prevăzută de art. 335 alin. (2) din Codul penal, în situaţia în care persoana nu are dreptul de a conduce autovehicule în România.

Decizia nr. 18 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.1878/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secția penală şi pentru cauze penale cu minori în dosarul nr.7322/285/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă obligaţia inculpatului de a nu conduce vehicule anume stabilite, impusă de organul judiciar pe timpul măsurii preventive a controlului judiciar conform art. 215 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură penală, constituie o suspendare a exercitării dreptului de a conduce şi întruneşte elementele de tipicitate ale infracţiunii prevăzute de art. 335 alin. (2) din Codul penal” și stabilește că:

Obligaţia inculpatului de a nu conduce vehicule anume stabilite, impusă de organul judiciar pe timpul măsurii preventive a controlului judiciar conform art. 215 alin. (2) lit. i) din Codul de procedură penală, nu constituie o suspendare a exercitării dreptului de a conduce, iar încălcarea acesteia nu întruneşte elementele de tipicitate ale infracţiunii prevăzute de art. 335 alin. (2) din Codul penal.

Decizia nr. 14 din 25 mai 2020 (dosar nr.21/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr.918/271/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în condiţiile art.335 alin.(3) din Codul penal, acţiunea de încredinţare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane despre care ştia că se află sub influenţa alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibaţie alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge sau este suficient ca aceasta să aibă o îmbibaţie alcoolică indiferent de gradul de alcoolemie?”.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art. 335 alin. (3) din Codul penal, care incriminează fapta unei persoane de a încredinţa un vehicul pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care ştie că se află sub influenţa alcoolului, trebuie să vizeze o persoană care să aibă o îmbibaţie alcoolică de peste 0,80g/l alcool pur în sânge.

Decizia nr. 11 din 18 februarie 2021 (dosar nr.3104/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti – Secţia a II-a Penală, în dosarul nr.6396/740/2019 (1993/2020), prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: dacă formularea cuprinsă în art.335 alin.(3) din Codul penal, respectiv „cu aceeaşi pedeapsă”, face trimitere la pedeapsa prevăzută de art.335 alin.(2) din Codul penal sau face trimitere la pedeapsa prevăzută de art.335 alin.(1) din Codul penal, art.335 alin.(2) din Codul penal sau art.336 din Codul penal, în funcţie de elementul material alternativ al faptei comise.

Decizia nr. 27 din 21 aprilie 2021 (dosar nr.293/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată Curtea de Apel Cluj – Secţia penală, în dosarul nr. 9318/328/2018, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă poate fi subiect activ al infracţiunii prevăzute de 335 alin. (2) din Codul penal persoana care, după pronunţarea hotărârii definitive de condamnare pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal şi până la anularea permisului de conducere dispusă de către şeful poliţiei, conduce un autovehicul pe drumurile publice?”.

Stabileşte că poate fi subiect activ al infracţiunii prevăzute de 335 alin. (2) din Codul penal persoana care, după pronunţarea hotărârii definitive de condamnare pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal şi până la anularea permisului de conducere dispusă de către şeful poliţiei, conduce un autovehicul pe drumurile publice.

Decizia nr. 57 din 18 septembrie 2023 (dosar nr.1470/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secţia Penală şi pentru Cauze Penale cu Minori şi de Familie, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Constituie infracţiune, în condiţiile art. 335 alin. (3) din Codul Penal, acţiunea de încredinţare a unui vehicul pentru a fi condus pe drumurile publice unei persoane despre care ştia că se află sub influenţa alcoolului, în cazul în care aceasta din urmă săvârşeşte infracţiunea de refuz de prelevare de probe biologice în vederea determinării alcoolemiei, fiind trimisă în judecată pentru această infracţiune?.”

Stabilește că: Fapta de a încredința un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care știe că se află sub influența alcoolului, dar care a refuzat sau s-a sustras de la prelevarea de mostre biologice şi care este trimisă în judecată pentru infracțiunea prevăzută de art. 337 din Codul penal, nu întrunește condițiile de tipicitate pentru reținerea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (3) din Codul penal..

-art. 336

Decizia nr. 3 din 12 mai 2014 (dosar nr.3/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Alba Iulia, Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 4.638/257/2012 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a se stabili rezultatul alcoolemiei cu relevanţă penală în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice.

În aplicarea art. 336 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, rezultatul alcoolemiei cu relevanţă penală este cel dat de prima prelevare.

Decizia Curţii Constituţionale nr. 732/2014: Cu majoritate de voturi, admite excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 984/255/P/2012 al acestei instanțe și constată că sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională.

Decizia nr. 24 din 8 octombrie 2015 (dosar nr.2915/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie prin Încheierea din data de 24 iunie 2015, pronunţată în Dosarul nr. 156/315/2015, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile referitoare la „conţinutul constitutiv al infracţiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) Cod penal".

Decizia nr. 6 din 21 martie 2019 (dosar nr.144/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr.18.436/271/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă acţiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art.336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mişcare a vehiculului prin acţionarea sistemelor de autopropulsie."

Stabileşte că, acţiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art.336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mişcare a vehiculului prin acţionarea sistemelor de autopropulsie.

Decizia nr. 17 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1816/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 9338/315/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă în cazul infracţiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal este obligatoriu, având în vedere decizia Curţii Constituţionale a României nr. 732/2014, să se stabilească îmbibaţia alcoolică de la momentul conducerii pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deţinerii permisului de conducere. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, dacă în faţa primei instanţe s-a urmat procedura simplificată, poate fi administrată direct în apel expertiza având ca obiectiv calculul retroactiv al alcoolemiei."

Decizia nr. 48 din 9 iunie 2021 (dosar nr.833/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Ploieşti, Secţia Penală şi pentru Cauze cu Minori şi de Familie, în dosarul nr.5989/315/2020, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept:

„Folosirea sintagmei de „substanțe psihoactive" în conținutul normei de incriminare presupune o restrângere a sferei de aplicare a normei de incriminare la categoria de substanțe la care face referire Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată, sau, după caz, sfera noțiunii de substanțe psihoactive se impune a fi interpretată în mod extensiv, fiind incluse și substanțele prevăzute în conținutul Legilor speciale nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope."

Stabileşte că „Folosirea sintagmei de „substanţe psihoactive" din cuprinsul normei de incriminare a art.336 alin. (2) din Codul penal include, pe lângă categoria de substanţe la care

face referire Legea nr.194/2011 privind combaterea operaţiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, şi substanţele prevăzute în conţinutul Legii speciale nr.143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, cu modificările şi completările ulterioare şi al Legii speciale nr.339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanţelor şi preparatelor stupefiante şi psihotrope".

Decizia nr. 11 din 23 februarie 2022 (dosar nr.3007/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori, în dosarul nr. 8337/190/2020, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, care la momentul prelevării mostrelor biologice, a avut o îmbibaţie alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge şi care se afla sub influenţa unor substanţe psihoactive, întruneşte elementele de tipicitate ale infracţiunii cu conţinut alternativ prevăzute de art. 336 alin. (1) şi (2) din Codul penal sau întruneşte elementele de tipicitate a două infracţiuni cu conţinuturi alternative în concurs ideal, prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal şi art. 336 alin. (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal?" și, în consecință stabilește:

Fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, având o îmbibaţie alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge şi aflându-se sub influenţa unor substanţe psihoactive, întruneşte elementele de tipicitate ale infracţiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) şi (2) din Codul penal, infracțiune unică.

Decizia nr. 52 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1219/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 387/181/2020 în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Lămurirea modului de interpretare şi aplicare a dispoziţiilor art. 78 alin. (2) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice, în sensul de a se stabili dacă sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracţiunii prevăzute de art. 336 din Codul penal, sub aspectul îndeplinirii condiţiei vizând existenţa unei îmbibaţii alcoolice de peste 0.80 g/l alcool pur în sânge."

-art. 338

Decizia nr. 5 din 28 februarie 2018 (dosar nr.3147/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 8618/279/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: "Ce se înţelege prin termenul de rănire prevăzut de art. 75 lit. b) teza a II-a din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracţiunea de părăsire a locului accidentului?".

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal privind infracţiunea de părăsire a locului accidentului, stabilește că termenul de rănire prevăzut de art.

75 lit. b) teza a II-a din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice, republicată, se interpretează în sensul de ”leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, a căror gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale (cel puțin o zi) ori printr-una din urmările prevăzute de art. 194 alin. (1) lit. a), c), d) şi e) din Codul penal”.

Decizia nr. 8 din 21 martie 2019 (dosar nr.228/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea Curţii de Apel Suceava - Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr.65/206/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept „dacă noţiunea de rănire a uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice raportat la art. 338 alin. (3) din Codul penal, articol care defineşte accidentul de circulaţie ca situaţie premisă a infracţiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, are în vedere şi autorănirea, când singura persoană rănită este însuşi conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.”

Stabileşte că rănirea uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002, cuprinsă în definiţia accidentului de circulaţie, ca situaţie premisă a infracţiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, nu are în vedere şi autorănirea, când singura persoană rănită este însuşi conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.

Decizia nr. 22 din 4 mai 2022 (dosar nr.241/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secția a II-a penală, în dosarul nr. 4091/229/2018 (1518/2021) prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 338 alin. (2) din Codul penal, fapta oricărei persoane de a modifica starea locului are în vedere și schimbarea poziției vehiculului implicat într-un accident de circulație, sintagmă prevăzută distinct de art. 77 alin. (3) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice” şi, în consecinţă, stabileşte:

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 338 alin. (2) din Codul penal privind infracţiunea de părăsirea locului accidentului ori modificarea sau ştergerea urmelor acestuia, stabileşte că „fapta oricărei persoane de a modifica starea locului are în vedere și schimbarea poziției vehiculului implicat într-un accident de circulație.”

-art. 351

Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015 (dosar nr.3050/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală, în Dosarul nr. 45.539/299/2013 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „poate fi reţinută infracţiunea de cămătărie prevăzută în cuprinsul dispoziţiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 216/2011 sau art. 351 din Codul penal în situaţia în care acţiunile de remitere efectivă a sumelor de bani au avut loc înainte de intrarea în vigoare a normei de incriminare, iar activitatea de percepere a dobânzilor a avut loc după intrarea în vigoare a Legii nr. 216/2011.”

-art. 360

Decizia nr. 68 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1876/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti, Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, prin care solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea dispoziţiilor art. 360 alin. (1) din Codul penal privind accesul ilegal la un sistem informatic, în cazul persoanelor care pot interoga oricând o bază de date conţinând informaţii nepublice, o asemenea interogare neurmată de efectuarea ulterioară a unor acte specifice exercitării atribuţiilor de serviciu în legătură cu interogarea efectuată, poate reprezenta o depăşire a limitelor pentru care a fost acordată autorizarea."

-art. 367

Decizia nr. 12 din 2 iunie 2014 (dosar nr.13/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 790/62/2014 în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept, în sensul dacă infracţiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal din 1969 şi art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 şi Legea nr. 255/2013) îşi găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din Codul penal sau, dimpotrivă, sunt dezincriminate deoarece legiuitorul a înţeles să incrimineze în dispoziţiile art. 367 alin. (1) din Codul penal numai infracţiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 şi Legea nr. 255/2013).

Stabileşte că faptele prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior şi art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, se regăsesc în incriminarea din art. 367 din Codul penal, nefiind dezincriminate.

Decizia nr. 10 din 22 aprilie 2015 (dosar nr.610/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Craiova, Secţia penală şi pentru cauze cu minori, prin Încheierea din 9 februarie 2015, dată în Dosarul nr. 11.491/63/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând modalitatea de interpretare a dispoziţiilor art. 367 alin. (1) şi (6) din Codul penal, respectiv dacă este îndeplinită condiţia tipicităţii infracţiunii de grup infracţional organizat (sau dacă sunt întrunite elementele constitutive) atunci când pentru infracţiunea care intră în scopul grupului a intervenit dezincriminarea odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal.

În interpretarea dispoziţiilor art. 367 alin. (1) şi (6) din Codul penal stabileşte că, în ipoteza în care, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal, infracţiunea care intră în scopul grupului organizat a fost dezincriminată, nu mai este îndeplinită una dintre trăsăturile esenţiale ale infracţiunii, respectiv condiţia tipicităţii.

-art. 371

Decizia nr. 9 din 12 aprilie 2016 (dosar nr.814/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia penală, în Dosarul nr. 5.287/290/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „Dacă elementul material al laturii obiective a infracţiunii de tulburare a ordinii şi liniştii publice prevăzute de art. 371 din Codul penal trebuie îndreptat împotriva mai multor persoane şi dacă în situaţia în care acţiunea descrisă a vizat o singură persoană operează dezincriminarea conform art. 4 din Codul penal."

Stabileşte că:

1. În aplicarea dispoziţiilor art. 371 din Codul penal, în cazul infracţiunii de tulburare a ordinii şi liniştii publice, pentru existenţa infracţiunii, violenţele, ameninţările sau atingerile grave aduse demnităţii nu trebuie să fie comise împotriva mai multor persoane, fiind suficient ca violenţele, ameninţările ori atingerile grave aduse demnităţii, care tulbură ordinea şi liniştea publică, să fie săvârşite, în public, împotriva unei persoane.

2. În ipoteza în care violenţele, ameninţările sau atingerile grave aduse demnităţii persoanei, care tulbură ordinea şi liniştea publică, au fost comise, în public, împotriva unei singure persoane, nu operează dezincriminarea, nefiind incidente dispoziţiile art. 4 din Codul penal.

-art. 372

Decizia nr. 21 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1255/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia penală, în Dosarul nr. 20.257/55/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, respectiv:

„Dacă în privinţa infracţiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează dezincriminarea în cazul în care locul unde s-a săvârşit fapta sub imperiul legii vechi nu se regăseşte printre cele patru categorii enumerate în mod expres de art. 372 alin. (1) şi (2) din Codul penal;

Dacă trebuie îndeplinite cumulativ condiţiile de loc special amenajat pentru distracţie şi agrement special autorizat pentru distracţie ori agrement atât în cazul reglementat de dispoziţiile art. 372 alin. (1) teza a III-a din Codul penal, cât şi în cazul reglementat de art. 372 alin. (2) teza a III-a din Codul penal;

Dacă în cazul în care se stabileşte că ipoteza reglementată de art. 372 alin. (2) teza a III-a din Codul penal nu presupune îndeplinirea condiţiilor de loc «special amenajat şi autorizat pentru distracţie ori agrement», dacă infracţiunea prevăzută de art. 2 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 61/1991 îşi poate găsi corespondent în infracţiunea prevăzută de art. 372 alin. (2) din Codul penal, când în hotărârea de condamnare s-a reţinut folosirea obiectelor menţionate de textul legal".

-art. 377

Decizia nr. 52 din 28 iunie 2021 (dosar nr.1236/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile şi, în consecinţă, stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 377 din Codul penal, prin raportare la art. 177 alin. (2) din Codul penal, pentru determinarea subiecţilor infracţiunii de incest, stabilirea calităţii de rude biologice în linie directă sau între fraţi şi surori, în cazul în care subiect al infracţiunii este o persoană adoptată, poate avea loc în condiţiile art. 52 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală independent de dispoziţiile art. 440 şi art. 470 alin. (2) din Codul civil.

Pentru determinarea subiecţilor infracţiunii de incest prevăzută de art. 377 din Codul penal, în cazul în care unul dintre aceştia este adoptat, nu se impune stabilirea în prealabil a unui raport juridic civil de rude în linie directă sau fraţi şi surori potrivit art. 409 din Codul civil raportat la art. 416 din Codul civil sau art. 424 din Codul civil, după caz, acest aspect putând fi stabilit în absenţa actelor de stare civilă şi a unei acţiuni civile cu acest obiect, în cadrul procesului penal pendinte potrivit mijloacelor de probă prevăzute de art. 97 alin. (1) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 52 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală.

Efectele legăturii de rudenie biologică stabilite într-un proces civil sau chiar în procesul penal pendinte ulterior comiterii faptei de incest retroactivează până la momentul naşterii copilului.

Legea societăţilor nr. 31/1990

-art. 280[1]

Decizia nr. 18 din 27 septembrie 2016 (dosar nr.2163/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 13.968/63/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „modalitatea de interpretare a dispoziţiilor art. 280[1] din Legea nr. 31/1990, în sensul de a se lămuri dacă este îndeplinită condiţia tipicităţii infracţiunii de transmitere fictivă a părţilor sociale, atunci când pentru infracţiunea pentru care s-a început urmărirea penală, de la care s-a sustras inculpatul prin vânzarea părţilor sociale, a intervenit dezincriminarea, ca efect al Deciziei Curţii Constituţionale nr. 363 din 7.05.2015”.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art. 280[1] din Legea nr. 31/1990, în ipoteza în care infracţiunea pentru care s-a început urmărirea penală, de la care s-a sustras inculpatul prin transmiterea fictivă a părţilor sociale, a fost dezincriminată, nu mai este îndeplinită una dintre condiţiile de tipicitate pentru reţinerea acestei infracţiuni.

Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie

-art. 6

Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 (dosar nr. 1676/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curţii de Apel Bucureşti – Secția a II-a penală prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 6 şi art. 7 alin. (2) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior modificării din anul 2014), reţinerea formei agravate a infracţiunii de dare de mită este condiţionată de

săvârşirea infracţiunii faţă de un funcţionar care exercită atribuţii de control, în legătură directă cu aceste atribuţii, sau este suficient ca funcţionarul să aibă atribuţii de control, darea de mită săvârşită faţă de acesta neavând legătură directă cu respectivele atribuţii."

-art. 7

Decizia nr. 2 din 25 ianuarie 2017 (dosar nr.3838/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Constanța – Secția Penală și pentru Cauze Penale cu Minori și de Familie în dosarul nr.196/36/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzută de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor" şi, în consecinţă, stabileşte că:

Dispoziţiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se aplică doar în ipoteza în care infracțiunea de luare de mită a fost săvârșită de făptuitor în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

Decizia nr. 74 din 11 noiembrie 2022 (dosar nr. 1676/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea Curţii de Apel Bucureşti – Secția a II-a penală prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 6 şi art. 7 alin. (2) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior modificării din anul 2014), reţinerea formei agravate a infracţiunii de dare de mită este condiţionată de săvârşirea infracţiunii faţă de un funcţionar care exercită atribuţii de control, în legătură directă cu aceste atribuţii, sau este suficient ca funcţionarul să aibă atribuţii de control, darea de mită săvârşită faţă de acesta neavând legătură directă cu respectivele atribuţii."

-art. 18[1]

Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015 (dosar nr.2195/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iaşi - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.604/189/2013, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „dacă infracţiunea de folosire sau prezentare de documente ori declaraţii false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obţinerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18[1] alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie poate fi reţinută în concurs ideal cu infracţiunea de înşelăciune prevăzută de art. 215 alin. (1), (2), (3) din Codul penal din 1969, or, se poate reţine doar infracţiunea prevăzută de art. 18[1] din Legea nr.

78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorităţii contractante".

Decizia nr. 31 din 19 noiembrie 2015 (dosar nr.3558/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.238/297/2013, având ca obiect rezolvarea de principiu a următoarelor probleme de drept:

„1. Dacă dispoziţiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile şi în ipoteza în care beneficiarul sprijinului financiar acordat din bugetele Uniunii Europene sau celor asimilate acestora a săvârşit fapta prevăzută de art. 18^1 din Legea nr. 78/2000 (în perioada anterioară modificării acesteia prin Legea nr. 187/2012), din culpă, precum şi datorită necunoaşterii cu exactitate ori a imposibilităţii de cunoaştere a dispoziţiilor legale ce reglementează condiţiile de acordare a sprijinului financiar, lipsind deci elementul «relei-credinţe» prevăzut în norma actuală de incriminare, situaţie în care sunt sau nu incidente dispoziţiile art. 3 din Legea nr. 187/2012;

2. Dacă simplele neconcordanţe existente în documentele depuse de beneficiarii sprijinului financiar, precum şi neataşarea în termen, la cererea acestora, a tuturor documentelor necesare (depuse însă ulterior, până la efectiva acordare a fondurilor) se încadrează în noţiunea de «suspiciune de fraudă» sau «fraudă» definită de art. 1 alin. (1) lit. a) din Convenţia pentru Protecţia Intereselor Financiare ale Comunităţilor Europene, art. 27 lit. c) din Regulamentul (CE) nr. 1.828/2006 şi art. 2 lit. b) din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului României nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea şi sancţionarea neregulilor apărute în obţinerea şi utilizarea fondurilor europene şi/sau a fondurilor publice naţionale aferente acestora;

3. În ipoteza unui răspuns negativ, dacă aceste situaţii mai pot fi apreciate că întrunesc elementele constitutive ale infracţiunii prevăzute de art. 18^1 din Legea nr. 78/2000, motivat şi de faptul că norma de incriminare nu întruneşte cerinţele de previzibilitate impuse de art. 7 din Convenţie;

4. Dacă este dată cauza de neimputabilitate prevăzută de art. 30 alin. (5) din noul Cod penal atunci când eroarea asupra caracterului ilicit al faptei se datorează necunoaşterii sau interpretării eronate a unor norme civile a căror nerespectare a stat la baza comiterii infracţiunii prevăzute de art. 18^1 din Legea nr. 78/2000 în ipoteza în care respectivele norme erau cuprinse în acte normative ce nu au fost publicate în Monitorul Oficial."

Decizia nr. 6 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 375/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Piteşti – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în dosarul nr. 3320/109/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă infracţiunea prevăzută de art. 18^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 este o infracţiune economică de natură a-i fi aplicabile dispoziţiile art. 74^1 din Codul penal din 1968".

Decizia nr. 3 din 20 ianuarie 2020 (dosar nr.1412/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Iaşi – Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 5916/99/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În cazul infracțiunii prevăzută de art.18^1 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, comisă în modalitatea alternativă a folosirii sau prezentării cu rea-credință de documente false, în condițiile în care documentele respective sunt înscrisuri sub semnătură privată, este o infracțiune complexă, ce absoarbe în conținutul său infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, atunci când aceasta este săvârșită (în forma autoratului sau a instigării) de aceeași persoană care folosește aceste înscrisuri și obține ulterior, pe nedrept, fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei sau cele două infracțiuni își păstrează autonomia, existând un concurs real de infracțiuni între infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată și infracțiunea prevăzută de art. 18^1 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie”.

Stabileşte că folosirea sau prezentarea cu rea-credință de înscrisuri sub semnătură privată falsificate, care a avut ca rezultat obținerea, pe nedrept, de fonduri din bugetul Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, săvârșită de către aceeași persoană care, în calitate de autor sau participant secundar, a contribuit la comiterea falsului, realizează conținutul infracțiunilor de folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, prevăzută de art. 18^1 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 322 alin. (1) din Codul penal, în concurs real.

-art. 29

Decizia nr. 11 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.347/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge ca inadmisibilă sesizarea Curţii de Apel Alba-Iulia, Secţia Penală, pentru pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept:

1.„În interpretarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, se poate considera că judecătorul de la instanţa de fond care, anterior, a fost desemnat titular al unui complet specializat pentru judecarea cauzelor de corupţie, iar ulterior colegiul de conducere al instanţei nu l-a desemnat într-un complet specializat, este competent să judece cauze de corupţie repartizate în perioada în care nu a fost desemnat prin hotărârea colegiului de conducere ca titular al unui complet specializat, în condiţiile în care, în perioada respectivă, niciun complet al secţiei penale a instanţei respective nu a fost desemnat pentru a judeca cauze de corupţie?

2. În ipoteza unui răspuns negativ, care este sancţiunea în acest caz, nulitatea relativă sau nulitatea absolută?”

Legea nr. 143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri

-art. 2

Decizia nr. 3 din 28 februarie 2017 (dosar nr.3936/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a II-a penală prin încheierea din data de 17 noiembrie 2016, în dosarul nr. 10693/3/2016 (2079/2016), în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „atunci, când o persoană comite, în aceeaşi împrejurare, una sau mai multe acţiuni care pot constitui elementul material conform enumerării din art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 având ca obiect material mai multe categorii de droguri, prevăzute în tabele diferite (de risc şi de mare risc) ne aflăm în prezenţa unui concurs de infracţiuni prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 şi art. 2 alin. (2) din aceeaşi lege cu aplicarea art. 38 din Codul penal, sau a unei unităţi legale de infracţiuni sub forma infracţiunii continuate, prevăzută de art. 2 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori a infracţiunii complexe prevăzută de art. 2 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal" şi stabileşte:

În interpretarea dispoziţiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, republicată cu modificările şi completările ulterioare, săvârşirea, în aceeaşi împrejurare, a unei singure acţiuni dintre cele enumerate în alineatul (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât şi droguri de mare risc, reprezintă o infracţiune simplă, ca formă a unităţii naturale de infracţiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) şi (2) din acelaşi act normativ.

Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.635/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a II-a Penală, în dosarul nr.47050/3/2015*/a10 (2344/2016), prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept*:* „Dacă acţiunea unică continuă de transport a drogurilor de risc/mare risc, pe teritoriul altui stat şi ulterior pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracţiunilor prevăzute de art. 2 şi 3 din Legea nr. 143/2000, privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, în concurs ideal sau infracţiunea unică prevăzută de art. 3 din aceeaşi lege" şi stabileşte:

În interpretarea dispoziţiilor art. 2 şi art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, acţiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin şi pe teritoriul României, fără drept, întruneşte atât elementele constitutive ale infracţiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, cât şi elementele constitutive ale infracţiunii prevăzute în art. 3 din acelaşi act normativ, în concurs formal (ideal).

-art. 3

Decizia nr. 18 din 5 decembrie 2018 (dosar nr.2621/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, Secţia penală în dosarul nr.135/97/2018 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă acţiunea unică de transport, respectiv deţinerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat şi, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracţiunilor prevăzute de art.3 şi art.4 din Legea nr.143/2000 privind prevenirea şi

combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracţiuni sau constituie infracţiunea unică prevăzută de art.4 din aceeaşi lege".

Decizia nr. 3 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2763/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj, Secţia penală prin încheierea de şedinţă din 14 octombrie 2021, pronunţată în dosarul nr.2259/117/2019, şi stabileşte că:

În interpretarea şi aplicarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 143/2000, în situația în care o persoană călătorește în România cu avionul având asupra sa droguri, acestea se consideră introduse în țară (cu consecința consumării infracțiunii) în momentul în care persoana aflată la bordul aeronavei trece frontiera, intrând astfel în spațiul aerian cuprins între frontierele de stat, fără ca efectuarea controlului vamal să prezinte relevanță în privința consumării infracțiunii.

-art. 17

Decizia nr. 20 din 14 iunie 2017 (dosar nr.1211/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara – Secţia Penală, în dosarul penal nr. 913/30/2016 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă sfera de incidenţă a obligaţiei de păstrare a contraprobelor prevăzută de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, include şi procedeele probatorii ale constatării tehnico-ştiinţifice şi care este sancţiunea ce poate fi aplicată de către instanţa de apel în cazul nerespectării obligaţiei de a păstra contraprobe."

Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, precum şi pentru instituirea unor măsuri de prevenire şi combatere a finanţării terorismului

-art. 29

Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 (dosar nr.1624/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secţia penală în Dosarul nr. 5.230/97/2013* privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Acţiunile enumerate în cuprinsul art. 29 alin. (1) lit. a), b) şi c) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare (schimbarea sau transferul, ascunderea ori disimularea, dobândirea, deţinerea sau folosirea), reprezintă modalităţi normative distincte de săvârşire a infracţiunii de spălare a banilor sau reprezintă variante alternative ale elementului material al laturii obiective a infracţiunii de spălare a banilor?

2. Subiectul activ al infracţiunii de spălare a banilor poate fi acelaşi cu subiectul activ al infracţiunii din care provin bunurile sau trebuie să fie diferit de acesta?

3. Infracţiunea de spălare a banilor este o infracţiune autonomă sau este o infracţiune subsecventă aceleia din care provin bunurile?

Stabileşte că:

1. Acţiunile enumerate în cuprinsul art. 29 alin. (1) lit. a), b) şi c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, precum şi pentru instituirea unor

măsuri de prevenire şi combatere a finanţării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv schimbarea sau transferul, ascunderea ori disimularea, dobândirea, deţinerea sau folosirea sunt modalităţi alternative ale elementului material al infracţiunii unice de spălare a banilor.

2. Subiectul activ al infracţiunii de spălare a banilor poate fi şi subiect activ al infracţiunii din care provin bunurile.

3. Infracţiunea de spălare a banilor este o infracţiune autonomă, nefiind condiţionată de existenţa unei soluţii de condamnare pentru infracţiunea din care provin bunurile.

Decizia Curţii Constituţionale nr. 418/2018: „Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul Mureș - Secția penală, din oficiu, în dosarele nr.2.100/102/2013 și nr.5.873/102/2013 și constată că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 8 iunie 2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii (pct. 2 din dispozitiv), sunt neconstituționale."

-art. 33

Decizia nr. 23 din 19 septembrie 2017 (dosar nr.1563/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul 27910/3/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, dacă: "În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în ipoteza concursului de infracțiuni dintre infracțiunea de evaziune fiscală și infracțiunea de spălare a banilor se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a sumelor de bani ce au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor și care provin din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând obligații fiscale datorate statului ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală și, în caz afirmativ, suma ce face obiectul confiscării este reprezentată de valoarea totală a cheltuielilor care nu au la baza operațiuni reale sau de valoarea prejudiciului cauzat bugetului de stat ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută în art. 9 alin.1 lit. c din Legea nr. 241/2005?"

Stabilește că "În interpretarea dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în ipoteza concursului de infracțiuni dintre infracțiunea de evaziune fiscală și infracțiunea de spălare a banilor nu se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a sumelor de bani ce au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor și care provin din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând obligații fiscale datorate statului ca urmare a săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală."

Legea nr. 682/2002 privind protecţia martorilor

-art. 19

Decizia nr. 3 din 28 februarie 2018 (dosar nr.3013/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 17774/212/2013/a2, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecţia martorilor, în condiţiile în care inculpatul a facilitat identificarea şi tragerea la răspundere penală a persoanei denunțate într-o altă cauză penală și a beneficiat de reducerea la jumătate a limitelor de pedeapsă, efectele dispoziției penale menţionate se aplică tuturor cauzelor penale aflate pe rolul instanţelor de judecată, fără nicio limitare” și stabilește următoarele:

Efectele cauzei legale de reducere a pedepsei prevăzută de art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor se produc exclusiv în cauza penală determinată, având ca obiect una sau mai multe infracțiuni comise de persoana care, înaintea sau pe parcursul urmăririi penale ori al judecăţii acelei cauze, a denunțat și facilitat tragerea la răspundere penală a participanților la săvârșirea unor infracțiuni grave; autorul denunțului nu poate beneficia de reducerea la jumătate a limitelor speciale de pedeapsă în cauze penale distincte, chiar dacă au ca obiect infracțiuni concurente comise de acesta.

Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020 (dosar nr.3064/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secția a II-a penală în dosarul nr. 6639/3/2018 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă dispoziţiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecţia martorilor, republicată, pot fi interpretate ca reprezentând o cauză de micşorare a pedepsei, în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală” și stabilește că:

Dispoziţiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecţia martorilor, republicată, nu reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 79 din 18 noiembrie 2021 (dosar nr.2474/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secţia penală şi pentru cauze cu minori prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă aplicarea beneficiului dispoziţiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 faţă de inculpatul care are calitatea de denunţător într-o cauză penală este condiţionată de continuarea urmăririi penale *in personam*, de punerea în mişcare a acţiunii penale sau dacă este suficientă începerea urmăririi penale *in rem* în cauza în care acesta are calitatea de martor denunţător” și stabilește următoarele:

Aplicarea beneficiului dispoziţiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, faţă de inculpatul care are calitatea de denunţător într-o cauză penală, este condiţionată de continuarea urmăririi penale *in personam* în cauza în care acesta are calitatea de martor denunţător, condiţie necesară, dar nu suficientă, instanţa urmând a evalua întrunirea cumulativă a condiţiilor de aplicare a textului.

Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea si combaterea evaziunii fiscale

-art. 9

Decizia nr. 25 din 3 octombrie 2017 (dosar nr.1997/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti – Secţia I Penală în dosarul nr.27155/3/2013* (3289/2014), prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă acţiunile enumerate în art. 9 lit. b) şi c) din Legea nr. 241/2005 reprezintă modalităţi normative distincte de săvârşire a infracţiunii de evaziune fiscală sau variante alternative ale elementului material al infracţiunii unice de evaziune fiscală."

Stabileşte că acţiunile şi inacţiunile enunţate în art. 9 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeaşi societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârşire a faptei, constituind o infracţiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) şi c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale.

Decizia nr. 9 din 6 aprilie 2020 (dosar nr.3144/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi familie, în dosarul nr. 1290/114/2016, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile şi, în consecinţă, stabileşte că:

Veniturile la Fondul pentru mediu, constând în contribuţia de 2% din veniturile realizate din vânzarea deşeurilor, obţinute de către deţinătorul deşeurilor, persoană fizică sau juridică (de 3% din veniturile realizate din vânzarea deșeurilor metalice feroase şi neferoase, obţinute de către generatorul deşeurilor, persoană fizică sau juridică), reglementată de art. 9 alin. (1) lit. a) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările şi completările ulterioare, nu constituie obligaţie fiscală în sensul art. 2 alin. (1) lit. e) şi art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale.

Decizia nr. 14 din 11 martie 2022 (dosar nr.3088/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în dosarul nr. 1.778/116/2016 (332/2020), prin care solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

Dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?

Decizia nr. 32 din 6 iunie 2022 (dosar nr.661/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Piteşti - Secția penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în Dosarul nr. 842/109/2020, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă nedeclararea la organul fiscal competent (Agenția Națională de Administrare Fiscală, direcția generală a finanțelor publice) a veniturilor obţinute din vânzarea de autoturisme second-hand şi evidenţiate în acte contabile primare, în condiţiile declarării acestora la direcţia de taxe şi impozite locale, se circumscrie laturii obiective a infracţiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare (ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile) sau întruneşte elementele de tipicitate ale contravenţiei prevăzute de art. 219 alin. (1) lit. b) combinat cu art. 219 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (neîndeplinirea la termen a obligaţiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor şi veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi a altor sume).

-art. 10

Decizia nr. 9 din 15 martie 2017 (dosar nr.71/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia Penală, în dosarul nr. 9131/2/2011*, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter real sau personal ”.

Stabileşte că dispoziţiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter personal.

Decizia nr. 66 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1629/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală în dosarul nr. 1059/98/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă dobânzile şi penalităţile se aplică la prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul sau dobânzile şi penalităţile se calculează doar la prejudiciul produs prin comiterea faptei” şi stabileşte următoarele:

Dobânzile şi penalităţile la care se referă art. 10 alin. (1^1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale se aplică doar la prejudiciul produs prin comiterea faptei, fără a se lua în considerare majorarea cu 20% din baza de calcul.

Decizia nr. 39 din 15 mai 2023 (dosar nr.672/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secţia a II-a penală, în dosarul nr. 1120/122/2019, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispoziţiile art. 10 alin. 11 din Legea nr. 241/2005 sunt aplicabile în ipoteza acoperirii prejudiciului ca urmare a unei activităţi nevoluntare, respectiv a unei proceduri de executare silită?”.

Legea nr. 86/2006 – Codul vamal

-art. 270

Decizia nr. 11 din 22 aprilie 2015 (dosar nr.612/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în dosarul nr. 612/1/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept „dacă în privinţa infracţiunii de contrabandă, în cazul în care bunurile care fac obiectul infracţiunii au fost identificate şi indisponibilizate în vederea confiscării, se va dispune atât confiscarea bunurilor respective, cât şi obligarea autorului/autorilor la plata taxelor vamale, a accizelor şi a taxei pe valoare adăugată, calculate prin raportare la valoarea în vamă a bunurilor confiscate ori se va dispune doar confiscarea bunurilor respective".

Stabileşte că, în cazul infracţiunii de contrabandă prevăzute de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, se impune luarea măsurii de siguranţă a confiscării speciale a bunurilor sau mărfurilor introduse ilegal pe teritoriul vamal al României, concomitent cu obligarea inculpaţilor la plata sumelor reprezentând datoria vamală, numai în ipoteza în care acestea au trecut de primul birou vamal situat pe teritoriul vamal comunitar fără să fi fost prezentate în vamă şi transportate spre acest birou vamal.

Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015 (dosar nr.2265/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 3.616/243/2014 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri pentru rezolvarea de principiu a chestiunii de drept vizând interpretarea dispoziţiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, respectiv:

Dacă noţiunea de „contrabandă" folosită de legiuitor în dispoziţiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României în sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă" se referă la infracţiunea de contrabandă în sensul definit de art. 270 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României sau la noţiunea de „contrabandă" în sens larg;

În cazul în care se stabileşte că textul prevăzut de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României se referă la infracţiunea de contrabandă, care dintre cele două modalităţi urmează a fi avută în vedere: aceea prevăzută de art. 270 alin. (1) sau aceea prevăzută de art. 270 alin. (2) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României.

Stabileşte că noţiunea de „contrabandă" utilizată de legiuitor în dispoziţiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă", priveşte contrabanda constând în introducerea în ţară a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal ori introducerea în ţară a acestor bunuri sau mărfuri prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragerea de la controlul vamal.

-art. 274

Decizia nr. 20 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.1989/1/2019 conexat cu nr.2018/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Bacău - Secția penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarele nr. 2356/110/2017 şi 440/110/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Pot fi reținute în sarcina aceluiași inculpat, în concurs real de

infracțiuni conform art. 38 alin. (1) din Codul penal, infracțiunile de contrabandă calificată, prevăzută de art. 270 alin. (1) şi alin. (3) şi art. 274 din Legea nr. 86/2006 şi constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. (1), (2), (3) şi (6) din Codul penal, dacă membrii grupului infracțional sunt aceiași cu participanții din cadrul infracțiunii de contrabandă calificată?".

Legea nr. 46/2008 – Codul silvic

-art. 107

Decizia nr. 5 din 13 februarie 2020 (dosar nr.3127/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi, Secţia Penală şi pentru Cauze cu Minori, în Dosarul nr. 567/275/2017* prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „În privinţa infracţiunii de tăiere ilegală de arbori prevăzute de art. 107 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 - Codul Silvic, având ca obiect pomi de Crăciun, la calculul prejudiciului, conform art. 5 alin. (1) raportat la art. 2 alin. (3) din Ordonanţa de Urgenţă nr. 85/2006 privind stabilirea modalităţilor de evaluare a pagubelor produse vegetaţiei forestiere din păduri şi din afara acestora, se are în vedere volumul efectiv al materialului lemnos tăiat/sustras."

-art. 108 şi art. 110

Decizia nr. 6 din 20 martie 2015 (dosar nr.186/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov, Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 22.259/197/2013 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, în sensul dacă succesiunea de acte normative cu privire la preţul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului şi pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri şi piscicultură nr. 76/2014 şi Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri şi piscicultură nr. 118/2014) a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preţ în prezent, cu consecinţa dezincriminării in concreto a infracţiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier naţional, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, şi de furt de arbori din fondul forestier naţional, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art. 4 din Codul penal, succesiunea de acte normative cu privire la preţul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului şi pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri şi piscicultură nr. 76/2014 şi Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri şi piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preţ şi, pe cale de consecinţă, nu a condus la dezincriminarea in concreto a infracţiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier naţional, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, şi de furt de arbori din fondul forestier naţional, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Legea nr. 194/2011 privind combaterea operaţiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative in vigoare

-art. 16

Decizia nr. 25 din 8 octombrie 2015 (dosar nr.3009/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava - Secţia penală şi pentru cauze cu minori prin Încheierea din 8 iulie 2015, pronunţată în Dosarul nr. 2.747/40/2014.

Stabileşte că subiect activ al infracţiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operaţiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

Decizia nr. 1 din 25 ianuarie 2017 (dosar nr.3709/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secţia penală în dosarul nr. 602/221/2013 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. „în analiza laturii obiective a infracţiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011, raportarea la prevederile Deciziei 2005/387/JAI a Consiliului UE şi la anexele acesteia, respectiv la rapoartele anuale ale EMCDDA Europol este suficientă pentru a stabili caracterul unui produs de a fi susceptibil să aibă efecte psihoactive, în condiţiile în care Legea nr. 194/2011 nu face nicio trimitere la decizia şi rapoartele menţionate."

2. „în analiza laturii obiective a infracţiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011, pentru a stabili caracterul unui produs de a fi susceptibil să aibă efecte psihoactive este obligatorie urmarea procedurii prevăzute de art. 6 şi 7 din Legea nr. 194/2011, aplicabilă în situaţia autorizării operaţiunilor cu acest tip de produse."

Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1129/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava – Secţia penală şi pentru Cauze cu Minori în dosarul nr. 4877/86/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă activitatea de procurare, ca modalitate alternativă a operaţiunii cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, astfel cum această noţiune este definită de art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 şi incriminată la art. 16 din aceeaşi lege, se referă la procurare ca activitate legală de import, export ori intermediere de produse sau priveşte procurarea unor astfel de produse în orice împrejurare şi cu orice titlu, inclusiv de către consumatorul final al produselor susceptibile a avea efecte psihoactive."

În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art.16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, stabileşte că:

Procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie o operaţiune cu produse în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 şi intră sub incidenţa dispoziţiilor art.16 alin.(1) din acelaşi act normativ în ipoteza în care este efectuată în cadrul unei activităţi de import, export ori intermediere de produse.

Procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive de către consumatorul final în vederea consumului propriu, efectuată exclusiv în acest scop, nu constituie operaţiune

cu produse în sensul art.2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 şi nu intră sub incidenţa dispoziţiilor art.16 alin. (1) din acelaşi act normativ.

Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

-art. 10

Decizia nr. 15 din 8 iunie 2016 (dosar nr.1623/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa - Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie prin Încheierea din 28 martie 2016, pronunţată în Dosarul nr. 15.388/212/2015, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv:

„Dacă în interpretarea dispoziţiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 şi în aplicarea art. 5 din Codul penal, în cazul unei operaţiuni de contopire a unei pedepse aplicate în temeiul Noului Cod penal, pentru o infracţiune săvârşită sub imperiul Codului penal din 1969, aflată în curs de judecată, cu o pedeapsă aplicată în temeiul noului Cod penal printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pentru o infracţiune concurentă săvârşită sub imperiul Codului penal din 1969, se impune aplicarea tratamentului sancţionator al pluralităţii de infracţiuni prevăzut de legea penală în vigoare la momentul efectuării operaţiunii de contopire sau aplicarea tratamentului sancţionator al pluralităţii de infracţiuni prevăzut de legea penală în vigoare la momentul săvârşirii faptelor.”

-art. 15

Decizia nr. 1 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2737/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori prin încheierea de şedinţă din 19 octombrie 2021, pronunţată în dosarul nr. 9633/296/2017*, prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă regimul suspendării condiţionate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul în care pedeapsa principală pentru o infracţiune comisă anterior datei de 01.02.2014, a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituţii autonome, în condiţiile în care prin decizia nr.265 din 06.05.2014 a Curţii Constituţionale, publicată în Monitorul Oficial al României nr.372/20.05.2014, s-a statuat că dispoziţiile art. 5 din Codul penal sunt constituţionale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea şi aplicarea legii penale mai favorabile?”

-art. 21

Decizia nr. 18 din 15 septembrie 2014 (dosar nr.19/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Galaţi, Secţia penală, prin Încheierea din 16 mai 2014, pronunţată în Dosarul nr. 1.296/233/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în aplicarea art. 21 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 187/2012 pedeapsa închisorii executabilă mai mare de 5 ani

aplicată pentru infracţiuni săvârşite în timpul minorităţii se înlocuieşte cu a) măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o durată egală cu durata pedepsei închisorii ori cu b) măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o durată de 5 ani.

Stabileşte că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 din Codul penal cu referire la art. 21 alin. (1), (2) şi (3) din Legea nr. 187/2012:

- pedeapsa închisorii executabilă sau pedeapsa în cazul pluralităţii de infracţiuni executabilă aplicată pentru infracţiunile comise în timpul minorităţii al cărei cuantum este până în 15 ani se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii;

- pedeapsa executabilă sau pedeapsa în cazul pluralităţii de infracţiuni executabilă aplicată pentru infracţiunile comise în timpul minorităţii mai mare de 15 ani, însă care nu depăşeşte 20 de ani, se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenţie pe o perioadă de 15 ani.

-art. 22

Decizia nr. 4 din 12 mai 2014 (dosar nr.4/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti Secţia I penală prin Încheierea din data de 20 februarie 2014, în Dosarul nr. 200/93/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicabilitatea dispoziţiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din noul Cod penal în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014 şi stabileşte:

„Prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014."

Decizia nr. 16 din 23 iunie 2014 (dosar nr.17/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 2.496/4/2014 şi în Dosarul nr. 1.686/4/2014 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispoziţiilor art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal în sensul de a lămuri dacă prevederile art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu referire la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014.

Codul de procedură penală

-art. 6

Decizia nr. 8 din 30 martie 2016 (dosar nr.558/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov - Secţia penală în Dosarul nr. 74/119/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: dacă sintagma „când faţă de acea persoană s-a pronunţat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeaşi faptă, chiar şi sub altă încadrare juridică" folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfinţeşte principiul „ne bis in idem", are în vedere doar hotărârile pronunţate în materie penală faţă de o persoană pentru aceeaşi faptă - indiferent de încadrarea juridică dată faptei - sau noţiunea de „hotărâre penală" este folosită de legiuitor în sens larg, prin ea înţelegându-se orice fel de hotărâre indiferent de materia în care se pronunţă şi de procedura după care s-a judecat cauza, dacă aceasta ar putea fi apreciată, prin prisma jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenţiei europene a drepturilor omului, că are un caracter penal şi reprezintă o hotărâre prin care s-a produs „condamnarea" penală, civilă, fiscală sau contravenţională a persoanei, trimisă mai apoi în judecată într-un proces penal pentru aceeaşi faptă.

-art. 16

Decizia nr. 19 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.1899/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 264/104/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea dispoziţiilor art.16 alin.(1) lit. i) din Codul de procedură penală, încheierea definitivă pronunţată de judecătorul de cameră preliminară, prevăzută de art.335 alin.(4) din Codul de procedură, prin care s-a respins cererea de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, poate fi asimilată cauzei de încetare a procesului penal?"

-art. 19

Decizia nr. 16 din 22 mai 2015 (dosar nr.1062/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara - Secţia penală, în Dosarul nr. 2.834/325/2014, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dacă: „Este admisibilă acţiunea civilă, având ca obiect obligarea la plata de daune materiale şi morale, exercitată în procesul penal împotriva inculpatului trimis în judecată pentru săvârşirea infracţiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată".

Decizia nr. 12 din 16 mai 2016 (dosar nr.911/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în Dosarul nr. 1.804/308/2014 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi, în consecinţă, stabileşte că:

Dispoziţiile art. 1.391 alin. (1) din Codul civil se interpretează în sensul că, într-o cauză penală având ca obiect o infracţiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracţiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptăţită să obţină o despăgubire pentru restrângerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială.

Dispoziţiile art. 1.371 alin. (1) din Codul civil se interpretează în sensul că autorul faptei va fi ţinut să răspundă numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o în cazul în care victima prejudiciului a contribuit şi ea cu vinovăţie la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deşi putea să o facă.

Decizia nr. 10 din 18 februarie 2021 (dosar nr.3096/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Braşov – Secţia penală, în dosarul nr. 19055/197/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă instanţa penală poate analiza elementele răspunderii civile delictuale a inculpatului în ipoteza în care persoana vătămată se constituie parte civilă cu respectarea termenului prevăzut de art. 20 alin. (1) din Codul de procedură penală, dar după finalizarea procedurii de cameră preliminară, iar asigurătorul de răspundere civilă auto refuză să participe în procesul penal ca parte responsabilă civilmente".

-art. 65

Decizia nr. 83 din 8 decembrie 2021 (dosar nr.2611/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Satu Mare, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea dispozițiilor art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. c) şi art. 114 alin. (4) din Codul de procedură penală, în sensul de a se stabili dacă organul de urmărire penală care a întocmit procesul verbal de constatare a infracțiunii flagrante poate efectua în continuare acte de urmărire penală; care este sancțiunea procesuală aplicabilă în cazul în care ulterior, este audiat în calitate de martor în aceeași cauză, respectiv nulitatea absolută a actelor de urmărire penală efectuate, ca urmare a încălcării normelor de competentă, în acord cu dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală şi Decizia Curții Constituționale a României nr. 302/2017 sau nulitatea relativă conform art. 282 din Codul de procedură penală, prin constatarea existenței unui caz de incompatibilitate ce decurge din calitatea de martor la săvârșirea infracțiunii de organul de constatare."

-art. 71

Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.25/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 1.103/54/2014 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluţiei procurorului de neurmărire penală.

-art. 90

Decizia nr. 21 din 11 octombrie 2016 (dosar nr.2401/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Constanţa - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în Dosarul nr. 15.074/118/2012, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „Dacă în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, în cauzele în care legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, asistenţa juridică este obligatorie pentru inculpatul persoană juridică, în raport cu dispoziţiile art. 187 din Codul penal, sau asistenţa juridică este obligatorie numai pentru inculpatul persoană fizică, în raport cu dispoziţiile art. 136 alin. (2) şi (3) din Codul penal, ce reglementează pedepsele aplicabile persoanei juridice.”

Statuează în sensul că în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, în cursul procedurii de cameră preliminară şi în cursul judecăţii, în cauzele în care legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, asistenţa juridică este obligatorie pentru inculpatul persoană juridică, în raport cu dispoziţiile art. 187 din Codul penal.

Decizia nr. 21 din 14 septembrie 2017 (dosar nr.1285/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori în dosarul nr. 142/309/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, în cauzele în care faptele au fost comise sub imperiul vechiului Cod penal şi s-a apreciat de instanţa fondului că aceasta este legea penală mai favorabilă, se impune asistenţa juridică a inculpatului prin raportare la limitele de pedeapsă prevăzute de vechiul Cod penal sau la cele prevăzute de noul Cod penal, în vigoare la momentul soluţionării apelului?”.

-art.114

Decizia nr. 36 din 25 mai 2021 (dosar nr.797/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bihor - Secţia Penală, în dosarul nr.8288/272/2020/a1 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept referitoare la interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art.65 alin.(1) raportat la art.64 alin.(1) lit. c) din Codul de procedură penală şi art.114 alin.(4) din Codul de procedură penală, în sensul de a se stabili dacă organul de urmărire penală care a întocmit procesul-verbal de constatare a infracţiunii flagrante poate efectua în continuare acte de urmărire, fiind ulterior audiat în calitate de martor în aceeaşi cauză; în caz negativ, care este sancţiunea procesuală aferentă, respectiv nulitatea absolută a actelor de urmărire penală efectuate, ca urmare a încălcării normelor de competenţă, în acord cu dispoziţiile art. 281 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură penală şi Decizia Curţii Constituţionale a României nr. 302/2017, sau nulitatea relativă în baza dispoziţiilor art. 282 din Codul de procedură penală, ca urmare a constatării unui caz de incompatibilitate având în vedere calitatea sa de martor la săvârşirea infracţiunii.

-art. 118

Decizia nr. 14 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.634/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia Penală în dosar nr.7003/108/2016/a1 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: dacă în înţelesul art. 118 din Codul de procedură penală, intitulat „dreptul martorului de a nu se acuza" coroborat cu art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, intitulat „probele obţinute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal", se înţelege excluderea efectivă (prin îndepărtarea din dosar) a probei în cauză, sau este necesară o dispoziţie expresă în acest sens a judecătorului de cameră preliminară.

-art. 138

Decizia nr. 56 din 18 septembrie 2023 (dosar nr.1235/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești – Secţia penală și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr. 248590/2022/a1, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă procedeul probator al accesului la un sistem informatic poate fi utilizat atunci când (i) suportul informatic se află în detenția fizică a organului de urmărire penală, sau dacă acest procedeu probator permite doar (i) pătrunderea de la distanță într-un astfel de sistem în vederea monitorizării/supravegherii activității derulate?

2. Dacă opțiunea asupra emiterii, obținerii și/sau utilizării unui mandat de acces la un sistem informatic sau a unui mandat de percheziție informatică în vederea copierii integrale a datelor aflate într-un sistem informatic aflat în posesia organului de urmărire penală reprezintă o chestiune de oportunitate, aflată în sfera de apreciere a organului de urmărire penală sau o chestiune de legalitate, supusă cenzurii judecătorului de cameră preliminară?".

-art. 142

Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016 (dosar nr.2458/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 843/86/2016/a1, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor probleme de drept: dacă pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică lucrătorii specializaţi din cadrul poliţiei prevăzuţi de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală necesită aviz de poliţie judiciară sau este suficient ca aceste persoane să îndeplinească condiţiile legale pentru a obţine avizul.

Dacă în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform considerentelor prezentate în paragraful 49 din Decizia nr. 51/2016 a Curţii Constituţionale, lucrătorii specializaţi din cadrul poliţiei care pot obţine avizul de poliţie judiciară sunt organe de cercetare penală speciale.

Dacă lucrătorii Departamentului de Informaţii şi Protecţie Internă/Serviciul de Informaţii şi Protecţie Internă au calitatea de lucrători specializaţi din cadrul poliţiei, în accepţiunea prevăzută de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

-art. 144

Decizia nr. 2 din 8 februarie 2018 (dosar nr.3328/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara - Secţia penală în dosarul nr. 5190/108/2017/a1 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1) dacă judecătorul de cameră preliminară poate verifica legalitatea încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi a dispus prelungirea măsurii de supraveghere tehnică;

2) dacă prelungirea supravegherii tehnice poate fi dispusă după expirarea mandatului de supraveghere tehnică emis iniţial."

-art.148

Decizia nr. 20 din 13 aprilie 2022 (dosar nr.196/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin care solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă există deja un mandat de supraveghere tehnică care are ca obiect supravegherea video, audio sau prin fotografiere, procurorul este obligat să sesizeze judecătorul de drepturi și libertăți, potrivit art. 148 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, atunci când apreciază că este necesar ca colaboratorul să poată folosi dispozitive tehnice pentru a obține fotografii sau înregistrări audio și video."

Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 (dosar nr.1796/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 3556/103/2022/a1, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Naţional de Interceptare a Comunicaţiilor din cadrul Serviciului Român de Informaţii, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală?", respectiv

„Dacă în procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială derogatorie de la dispozițiile art.139 din Codul de procedură penală, în cauză existând un mandat de supraveghere tehnică, emis anterior în temeiul acestor din urmă dispoziții" și stabilește următoarele:

1. Punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Naţional de Interceptare a Comunicaţiilor din cadrul Serviciului Român de Informaţii, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, nu reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală.

2. În procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, chiar dacă există un mandat de supraveghere tehnică de aceeaşi natură emis anterior, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială, derogatorie de la prevederile art.139 din Codul de procedură penală."

-art.150

Decizia nr. 64 din 2 octombrie 2023 (dosar nr.1796/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 3556/103/2022/a1, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Naţional de Interceptare a Comunicaţiilor din cadrul Serviciului Român de Informaţii, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală?", respectiv

„Dacă în procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială derogatorie de la dispozițiile art.139 din Codul de procedură penală, în cauză existând un mandat de supraveghere tehnică, emis anterior în temeiul acestor din urmă dispoziții" şi stabileşte următoarele:

1. Punerea la dispoziție a infrastructurii necesare, de către Centrul Naţional de Interceptare a Comunicaţiilor din cadrul Serviciului Român de Informaţii, în sensul asigurării condițiilor tehnice pentru punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere tehnică, nu reprezintă o activitate de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică, conform art. 142 din Codul de procedură penală.
2. În procedura prevăzută de articolul 148 alin. (3) din Codul de procedură penală, precum și de articolul 150 alin. (5) din Codul de procedură penală, sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică este obligatorie în cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul să poată folosi dispozitive tehnice de înregistrare, chiar dacă există un mandat de supraveghere tehnică de aceeaşi natură emis anterior, aceste dispoziții legale instituind o procedură specială, derogatorie de la prevederile art.139 din Codul de procedură penală."

-art. 158

Decizia nr. 38 din 15 mai 2023 (dosar nr.519/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de apel Constanţa, Secţia penală prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

"1. Aplicarea dispozițiilor art. 158 alin. (3) din Codul de procedură penală (în referire la abilitarea procurorului de a încuviința continuarea efectuării percheziției în locurile învecinate celui cu privire la care judecătorul de drepturi și libertăți a autorizat efectuarea percheziției) este sau nu este condiționată de către descrierea acestor locuri învecinate în conținutul încheierii prin care s-a încuviințat efectuarea percheziției, respectiv în cuprinsul mandatului de percheziție, raportat la prevederile art. 158 alin. (7) lit. f) din Codul de procedură penală.

2. Pot sau nu pot fi supuse verificării de legalitate, în procedura de cameră preliminară având de soluționat legalitatea administrării probelor, eventualele neregularități ale încheierii pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți prin care s-a încuviințat efectuarea percheziției."

-art. 213

Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.26/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de către Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 23.234/3/2014 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea căii de atac a contestaţiei formulate în temeiul art. 204 din Codul de procedură penală împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă asupra plângerii, în temeiul art. 213 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanţei procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar.

-art. 215

Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014 (dosar nr.21/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia I penală în Dosarul nr. 8.526/3/2014 (1.510/2014) privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispoziţiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă în cursul urmăririi penale competenţa de a dispune asupra unor noi obligaţii pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse iniţial revine judecătorului de drepturi şi libertăţi care a luat măsura sau, dimpotrivă, procurorului.

-art. 216

Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 (dosar nr.11/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 5.559/111/2013 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispoziţiilor art. 216 alin. (1) şi (2) raportat la art. 242 alin. (10) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauţiune presupune admiterea în principiu a acesteia, după care

magistratul analizează temeinicia cererii atât cu ocazia luării iniţiale a acestei măsuri, cât şi cu ocazia înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauţiune, precum şi a chestiunii de drept privind interpretarea dispoziţiilor art. 242 alin. (10), (11) şi (12) raportat la art. 203 alin. (5) şi (6) şi art. 206 alin. (3) coroborat cu art. 352 alin. (1) şi art. 362 alin. (2) din Codul de procedură penală, în sensul de a lămuri dacă examinarea sesizării privind controlul judiciar pe cauţiune de către instanţa de control judiciar în cadrul procedurii înlocuirii măsurii arestului preventiv sau a arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauţiune se realizează în şedinţă publică sau în camera de consiliu.

-art. 249

Decizia nr. 44 din 19 septembrie 2022 (**dosar nr. 1004/1/2022**) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş – Secția penală, prin Încheierea din 13 aprilie 2022, pronunţată în Dosarul nr. 2.221/102/2018/a1.20*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă termenul „pagubă” din cuprinsul art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, vizând instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului în materia infracţiunii prevăzute de art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, modificată şi completată de Legea nr. 55/2021, cuprinde doar prejudiciul efectiv calculat, respectiv baza de calcul, sau cuprinde şi accesoriile (dobânzi şi penalităţi)?

-art. 250^2

Decizia nr. 38 din 9 iunie 2022 (dosar nr.782/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secţia penală, în dosarul nr. 4184/107/2017/a9.1, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea art. 250^2 din Codul de procedură penală, care este natura juridică a termenului de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecăţii, în cadrul căruia este necesară verificarea periodică a subzistenţei temeiurilor care au determinat luarea sau menţinerea măsurii asigurătorii.”

-art. 264

Decizia nr. 23 din 25 octombrie 2016 (dosar nr.2608/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Judecătoria Panciu în Dosarul nr. 10.640/196/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă în aplicarea dispoziţiilor art. 264 din Codul de procedură penală cu referire la art. 269 alin. (4) din Codul de procedură penală este obligatoriu ca factorul poştal să efectueze comunicarea actelor de procedură în termen de 24 de ore de la momentul în care primeşte actele spre comunicare”.

-art. 269

Decizia nr. 12 din 28 aprilie 2020 (dosar nr.350/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara – Secția penală în Dosarul nr.1934/220/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, în interpretarea dispoziţiilor art. 269 şi art. 270 din Codul de procedură penală, actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen, este trimis prin e-mail/fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului".

Stabilește că în interpretarea dispozițiilor art. 269 şi art. 270 din Codul de procedură penală, dacă actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen, este trimis prin e-mail sau fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului.

-art. 274

Decizia nr. 9 din 19 iunie 2018 (dosar nr.918/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr.3109/270/2017, prin care se solicită dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „dacă în aplicarea dispoziţiilor art.274 din Codul de procedură penală inculpatul minor faţă de care s-a luat o măsură educativă prevăzută de art.115 din Codul penal, poate fi obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat."

-art. 281

Decizia nr. 16 din 11 octombrie 2018 (dosar nr.1818/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova în dosarul nr.2199/104/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „Dacă motivarea sentinţei penale de către o persoană care a avut calitatea de judecător în momentul pronunţării, dar pe care nu o mai are în momentul redactării motivelor, ca urmare a eliberării din funcţie prin pensionare, reprezintă un motiv de nulitate absolută a hotărârii respective, în temeiul art.281 alin.(1) lit. a din Codul de procedură penală raportat la art.406 alin.(2) din Codul de procedură penală".

Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.2041/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 2341/102/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea art. 1 alin. (2) raportat la art. 10 alin. (2), 102 alin. (2) şi (3) şi 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situaţia în care este invocată nulitatea absolută cu consecinţa excluderii unor mijloace de probă, este respectat dreptul la un proces echitabil dacă instanţa se pronunţă asupra nulităţii printr-o hotărâre separată (încheiere), anterioară celei prin care soluţionează fondul cauzei?".

Decizia nr. 7 din 10 martie 2020 (dosar nr.3323/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în dosarul nr.2933/335/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă interpretarea dispozițiilor art. 281 alin. (3) din Codul de procedură penală, conform cărora încălcarea dispoziţiilor legale prevăzute la alin.(1) lit. a) - d) şi f) poate fi invocată în orice stare a procesului, după schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care s-a dispus trimiterea în judecată de instanța sesizată cu rechizitoriu, într-o infracțiune care atrage competența unei instanțe superioare şi/sau asistența juridică obligatorie, cercetarea cauzei se reia din faza urmăririi penale de către organele de urmărire penală competente conform noii încadrări sau din faza camerei preliminare de judecătorul de cameră preliminară competent conform noii încadrări sau din faza de judecată de instanța competentă conform noii încadrări".

-art. 296

Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020 (dosar nr.2433/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul penal nr.11252/256/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, în cazul infracţiunii de abandon de familie, prevăzută în art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, prin sintagma „săvârşirea faptei" prevăzută de dispoziţiile art. 296 din Codul de procedură penală (relevantă pentru calcularea termenului de introducere a plângerii prealabile) se înţelege „data încetării inacţiunii" (data „epuizării" infracţiunii de abandon de familie) sau „data consumării infracţiunii" (expirarea perioadei de 3 luni pe durata căreia autorul a rămas în pasivitate)".

Stabileşte că: „În cazul infracţiunii de abandon de familie prevăzută în art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, termenul de introducere a plângerii prealabile prevăzut în conținutul art. 296 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, - de 3 luni din ziua în care persoana vătămată sau reprezentantul său legal a aflat despre săvârşirea faptei - curge de la data la care persoana vătămată ori reprezentantul său legal a cunoscut săvârşirea faptei.

Termenul de 3 luni prevăzut în conținutul art. 296 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală poate să curgă din trei momente diferite, după cum urmează: a) din momentul consumării infracțiunii, dacă acest moment este identic cu cel al cunoașterii faptei; b) din momentul cunoaşterii săvârşirii faptei, care se poate situa între momentul consumării faptei până la momentul epuizării, și c) din momentul epuizării infracțiunii sau ulterior acestuia, odată cu cunoașterea săvârșirii faptei, caz în care nu trebuie să fi fost împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale".

-art. 318

Decizia nr. 11 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1198/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Suceava, în dosarul nr. 824/86/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Care este natura juridică a termenului de 10 zile prevăzut de art.318 alin.12 Cod procedură penală, dacă este un termen de decădere sau de recomandare."

-art. 324

Decizia nr. 21 din 7 iulie 2020 (dosar nr.1144/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași - Secţia penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 2113/89/2019/a1 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă lucrătorii poliţiei judiciare din cadrul Direcţiei Generale Anticorupţie pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare şi în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaţionalizarea Direcţiei Generale Anticorupţie din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor".

-art. 335

Decizia nr. 27 din 29 octombrie 2015 (dosar nr.3061/1/2011) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi în Dosarul nr. 524/44/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă ordonanţa procurorului ierarhic superior, prin care în baza art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală este admisă plângerea persoanei vătămate şi se dispune infirmarea ordonanţei procurorului şi redeschiderea urmăririi penale, este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară potrivit art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Stabileşte că redeschiderea urmăririi penale prevăzută de art. 335 din Codul de procedură penală este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, atât în urma infirmării soluţiei procurorului de către procurorul ierarhic superior în procedura prevăzută de art. 336 şi următoarele din Codul de procedură penală, cât şi în cazul infirmării dispuse din oficiu.

Decizia nr. 18 din 19 iunie 2020 (dosar nr.264/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de Cameră Preliminară din cadrul Tribunalului Brăila, în dosarul nr. 1972/113/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:.

„Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în cazul infirmării unei soluţii dispuse de către un procuror din cadrul parchetului de pe lângă tribunal, are sau nu calitatea expres stipulată de art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală în care se face referire la „procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluţia".

-art. 341

Decizia nr. 8 din 17 aprilie 2015 (dosar nr.530/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel în Dosarul nr. 16/81/2014 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept vizând aplicabilitatea dispoziţiilor art. 58 alin. (2) şi (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, în cazul soluţionării plângerilor împotriva

soluţiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, întemeiate pe dispoziţiile art. 340 şi art. 341 din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 33 din 11 decembrie 2015 (dosar nr.2370/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 475/35/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând posibilitatea ca judecătorul de cameră preliminară învestit cu soluţionarea plângerii împotriva soluţiei de renunţare la urmărirea penală să poată dispune admiterea plângerii şi schimbarea soluţiei de renunţare la urmărirea penală în soluţia de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca şi consecinţă imediată pronunţarea unei soluţii de clasare.

Stabileşte că, în aplicarea dispoziţiilor art. 341 alin. (6) lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară învestit cu soluţionarea plângerii împotriva soluţiei de renunţare la urmărirea penală poate dispune admiterea plângerii şi schimbarea soluţiei de renunţare la urmărirea penală în soluţia de clasare, atunci când petentul invocă unul din temeiurile de drept care atrag ca şi consecinţă imediată pronunţarea unei soluţii de clasare.

Conform modificărilor adoptate prin O. U. G. nr. 18/2016, în art. 318 alin. (15) lit. b) C. proc. pen. se prevede că: „(15) Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea şi temeinicia soluţiei de renunţare la urmărirea penală pe baza lucrărilor şi a materialului din dosarul de urmărire penală şi a înscrisurilor noi prezentate şi, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară: (...) b) desfiinţează soluţia de renunţare la urmărirea penală şi dispune clasarea."

Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016 (dosar nr.2246/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bucureşti - Secţia I penală, prin Încheierea din 27 mai 2016 pronunţată în Dosarul nr. 111.186/299/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „dacă contestaţia formulată în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală are caracter devolutiv integral şi dacă în urma judecării contestaţiei formulate în temeiul art. 341 alin. (9) din Codul de procedură penală poate fi pronunţată şi soluţia prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală".

Decizia nr. 17 din 10 mai 2017 (dosar nr.775/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiş - Secţia penală în dosarul nr. 5023/30/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: dacă, în interpretarea dispoziţiilor art. 340 alin. (1), art. 339 raportat la art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea de Conturi a României are calitatea procesuală de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate, respectiv dacă Autoritatea Centrală de Audit are dreptul de a ataca soluţiile de clasare dispuse de procuror.

-art. 342

Decizia nr. 47 din 19 iunie 2023 (dosar nr.1048/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa, Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie, prin încheierea de şedinţă din data de 10 februarie 2023, pronunţată în dosarul nr. 4392/118/2022/a1, prin care solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Cu privire la modul de aplicare al dispoziţiilor art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 309 alin. (1) din Codul de procedură penală şi art. 315 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în cadrul procedurii de cameră preliminară reglementată de art. 342 şi următoarele din Codul de procedură penală, respectiv dacă, în cadrul acestei proceduri – vizând verificarea legalităţii sesizării instanţei, a administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală (în contextul analizării, în principal, a unor excepţii de nelegalitate a actului de punere în mişcare a acţiunii penale şi a actului de sesizare a instanţei, pentru motivul emiterii acestora după împlinirea termenului de prescripţie a răspunderii penale) – judecătorul de cameră preliminară poate reţine împlinirea acestui termen, pe cale incidentală, ca temei concret al unor nelegalităţi ale actelor contestate, respectiv al unei nelegalităţi privind administrarea probelor ulterior împlinirii termenului de prescripţie a răspunderii penale, în mod subsecvent constatării nulităţii actului de punere în mişcare a acţiunii penale?”.

-art. 345

Decizia nr. 23 din 4 mai 2022 (dosar nr.470/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Brașov - Secția penală în dosarul nr. 13117/197/2019/a1, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă actul trebuie verificat pentru legalitate și temeinicie de către procurorul ierarhic superior și care este termenul limită până la care ar putea interveni această verificare” și stabilește următoarele:

Actul prin care procurorul remediază neregularitățile rechizitoriului, în condițiile prevăzute de art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, nu este supus verificării pentru legalitate și temeinicie de către procurorul ierarhic superior.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brașov - Secția penală în dosarul nr. 13117/197/2019/a1 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept:

„Care este natura juridică a termenului de 5 zile în cadrul căruia procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare; care este felul actului procesual prin care se realizează remedierea.”

-art. 367

Decizia nr. 12 din 12 septembrie 2018 (dosar nr.1245/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa, Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie, în dosarul nr. 4318/118/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: «Dacă interdicţia absolută de suspendare a judecăţii cauzei, în materie penală, prevăzută de art. 367 alin. (9) din Codul de procedură penală, se raportează la interpretarea sintagmei „ridicarea unei excepţii de neconstituţionalitate” ca având înţelesul „invocarea unei excepţii de neconstituţionalitate” sau „sesizarea Curţii Constituţionale cu o excepţie de

neconstituţionalitate*”* invocată în condiţiile cumulative prevăzută de art. 29 din Legea nr. 47/1992, după statuarea preliminară de către instanţa de trimitere privind îndeplinirea condiţiilor pentru sesizarea Curţii Constituţionale».

-art. 418

Decizia nr. 67 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1795/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău, Secţia Penală şi pentru Cauze cu Minori şi Familie, în dosarul nr. 473/321/2020, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Instanţa de apel investită cu apelul declarat de procuror exclusiv pentru motive de nelegalitate a sentinţei pronunţate în prima instanţă, dintre care unul/unele sunt în favoarea inculpatului, altul/altele sunt în defavoarea aceluiaşi inculpat, aceste din urma motive vizând alte chestiuni decât pedeapsa aplicată de prima instanţă, poate să examineze în privinţa acestui inculpat sentinţa apelata şi sub aspectul temeiniciei pedepsei aplicate, ce ar avea drept consecinţă majorarea cuantumului acesteia sau înlăturarea dispoziţiilor privind suspendarea sub supraveghere a executării acestei pedepse dispuse prin sentinţa apelata, fără a încălca prevederile art. 418 alin. (2) din Codul de procedură penală”.

-art. 421

Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015 (dosar nr.3158/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secţia penală şi de minori, în Dosarul nr. 4.892/117/2012, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „în temeiul art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenţia europeană a drepturilor omului şi al prevederilor art. 129 din Constituţie, care consacră dreptul la un dublu grad de jurisdicţie în materie penală, atunci când judecata în fond s-a desfăşurat în temeiul vechiului Cod de procedură penală, poate instanţa de apel să dispună trimiterea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale ori a actului de sesizare a instanţei? În acelaşi temei, poate instanţa de apel să dispună excluderea unor probe administrate nelegal în faza de urmărire penală?”.

Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2019 (dosar nr.376/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 2571/279/2016 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art. 421 punctul 2 lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, noţiunea de faptă, din sintagma „(…) instanţa nu s-a pronunţat asupra unei fapte reţinute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (…)”, include în sfera sa de conţinut şi înţelesul unui act material din cuprinsul unei infracţiuni continuate, astfel cum este acesta definit la art. 35 alin. (1) din Codul penal, respectiv „acţiuni sau inacţiuni care prezintă, fiecare în parte, conţinutul aceleiaşi infracţiuni.”

-art. 426

Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 (dosar nr.148/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția I Penală în dosarul nr.6664/2/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare, după admiterea în principiu a acesteia, poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal, pentru care existau probe la dosar".

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal.

Decizia nr. 65 din 29 septembrie 2021 (dosar nr.1607/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I Penală în dosarul nr. 1629/2/2021, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Art.426 alin.(1) lit. d) din Codul de procedură penală, trebuie interpretat în sensul că instanţa de apel nu a fost compusă potrivit legii, raportat la calea de atac cu care a fost sesizată sau/şi raportat la soluţia pronunţată prin decizia penală".

Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 (în dosarul nr.1341/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a II-a penală în dosarele nr. 1341/1/2022 (pct. I. 1), nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.1), nr. 1346/1/2022 (pct. IV.2.1), nr. 1348/1/2022 (pct. IV.3.1), nr. 1396/1/2022 (pct. IV.4) şi nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.2), respectiv Curtea de Apel Braşov, Secţia penală, în dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7. 1) prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripţie al actelor de procedură sunt norme de drept substanţial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă sau norme de drept procesual supuse principiului tempus regit actum" şi „Dacă în aplicarea dispoziţiilor art. 426 lit. b) C.proc.pen., astfel cum au fost interpretare prin decizia nr. 10/2017 pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, instanţa care soluţionează contestaţia în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curţii Constituţionale nr. 297/26.04.2018 şi nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripţia răspunderii penale, în cazul în care instanţa de apel a dezbătut şi a analizat incidenţa acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii" și stabilește următoarele:

Normele referitoare la întreruperea cursului prescripţiei sunt norme de drept penal material (substanţial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activităţii legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepţia dispoziţiilor mai favorabile, potrivit principiului mitior lex prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituţie şi art. 5 din Codul penal.

Instanţa care soluţionează contestaţia în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curţii Constituţionale nr. 297/26.04.2018 şi nr. 358/26.05.2022, nu poate reanaliza prescripţia

răspunderii penale, în cazul în care instanţa de apel a dezbătut şi a analizat incidenţa acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii.

Respinge ca inadmisibile sesizările formulate în următoarele dosare:

– Dosarele nr. 1344/1/2022 (pct. IV.1.2), 1346/1/2022 (pct. IV.2.2) şi 1348/1/2022 (pct. IV.3.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă art. 155 alin. (1) din Codul penal, în forma în vigoare în perioada 26.06.2018 – 30.05.2022, este susceptibil de a fi aplicat ca lege penală mai favorabilă;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în temeiul principiului „tempus regit actum" pentru infracțiunile comise anterior datei de 25 iunie 2018 pot fi incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și dacă în temeiul aceluiași principiu, odată cu intrarea în vigoare a dispozițiilor OUG nr. 71/2022 devin incidente dispozițiile art. 155 alin.1 Cod penal și pentru infracțiunile presupus comise anterior aceste date;

– Dosarul nr. 1446/1/2022 (pct. IV.6) vizând lămurirea chestiunii de drept: a) Dacă lipsa din fondul activ al legislaţiei a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale în perioada 2018-2022, conform deciziilor nr. 297/2018 şi 358/2022 ale CCR, determină incidenţa disp. art. 5 C.p.; b) Dacă pentru infracţiunile săvârşite anterior datei de 25.06.2018 este aplicabilă doar prescripţia generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date, sau se aplică prescripţia specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripţie care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 şi ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1465/1/2022 (pct. IV.7.2) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dispoziţiile art. 155 alin. 1 C.proc.pen. se interpretează în sensul că îşi menţin efectul întreruptiv de prescripţie produs în forma anterioară Deciziei Curţii Constituţionale nr. 297/26.04.2018;

– Dosarul nr. 1490/1/2022 (pct. IV.8) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod procedura penala a copiei certificate a rechizitoriului precum si a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară in conformitate cu art. 346 alin. (1) si (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1492/1/2022 (pct. IV.9) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Codului penal în vigoare, audierea în calitate de inculpat efectuată de procuror anterior deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1495/1/2022 (pct. IV.10.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă un act de procedură efectuat conform dispozițiilor procedurale și a art. 155 alin. 1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării actului de procedură, a produs în mod definitiv efectul de întrerupere al termenului de prescripţie a răspunderii penale sau acest efect poate fi înlăturat ca urmare a aplicării principiului aplicării legii penale mai favorabile inculpatului, în cazul în care conţinutul art. 155 alin. 1 din Codul penal s-a modificat ulterior efectuării actului de procedură;

– Dosarul nr. 1506/1/2022 (pct. IV.11) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni consumate sub imperiul Codului penal în vigoare, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis anterior pronunțării deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, comunicarea, potrivit art.344 Cod

procedura penală a copiei certificate a rechizitoriului precum si a încheierii pronunțată de judecătorul de cameră preliminară in conformitate cu art. 346 alin. (1) si (2) Cod procedură penală constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1554/1/2022 (pct. IV.12) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă inexistenţa în legislaţie a cazurilor care să permită întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale, în perioada 2018-2022 (25.06.2018- 30.05.2022), conform deciziilor nr. 297/2018 şi 358/2022 ale CCR, determină incidenţa dispoz. art. 5 Cp; Dacă pentru infracţiunile săvârşite anterior datei de 25.06.2018, este aplicabilă doar prescripţia generală, fără luarea în considerare a cauzelor de întrerupere intervenite anterior acestei date sau se aplică prescripţia specială, cu luarea în considerare a cauzelor de întrerupere a termenului de prescripţie care au intervenit anterior datei de 25.06.2018 şi ulterior datei de 30.05.2022;

– Dosarul nr. 1576/1/2022 (pct. IV.13) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din data de 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect și audierea în calitate de suspect, anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, reprezintă acte de procedură întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1577/1/2022 (pct. IV.14) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei infracțiuni comisă sub imperiul Noului Cod penal cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, încheierea de admitere a plângerii și de desființare a ordonanței procurorului cu consecința trimiterii cauzei pentru completarea urmăririi penale pronunțată de judecătorul de cameră preliminară anterior intrării în vigoare a deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018 reprezintă un act de procedură întreruptiv a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1578/1/2022 (pct. IV.15) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă, în situația unei activități infracționale consumate sub imperiul Codului penal anterior, cu privire la care actul de sesizare a instanței a fost emis după intrarea în vigoare a Noului Cod penal dar până la pronunțarea deciziei CCR nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 2018, procesul verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect, audierea în calitate de suspect și comunicarea, potrivit art. 344 Cod procedura penală, a copiei certificate a rechizitoriului constituie acte întreruptive a cursului termenului de prescripție în sensul dispozițiilor art. 155 alin.1 Cod penal;

– Dosarul nr. 1415/1/2022 (pct. IV.5.1) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă în determinarea legii mai favorabile conform art.5 Cod penal cu trimitere la deciziile nr. 297/26.04.2018 și nr. 258/26.05.2022 ale Curții Constituționale, dispozițiile art. 154 alin.1 Cod penal prin raportare la prevederile art. 16 alin.1 lit.f Cod procedură penală pot fi aplicate independent de prevederile art. 155 alin.1 Cod penal pentru infracțiunile săvârșite până în data de 9 iunie 2022 și dacă aceste decizii ale Curții Constituționale devin inaplicabile în această materie în ceea ce privește infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene;

– Dosarul nr. 1604/1/2022 (pct. IV.16) vizând lămurirea chestiunii de drept: Dacă normele care reglementează efectul întreruptiv de prescripţie al actelor de procedură, conform art. 155 alin. 1 Cod penal, sunt norme de drept substanţial susceptibile de a fi aplicate ca lege penală mai favorabilă, aplicarea acestora potrivit art. 5 Cod penal se face indiferent de

obiectul infracţiunii sau, în ce priveşte infracţiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene, se impune efectuarea unei analize specifice cu privire la necesitatea de a lăsa (sau nu) neaplicate aceste dispoziţii în raport de jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Uniunii Europene dezvoltate în baza art. 325 din TFUE, precum şi a Hotărârii din data de 21.12.2021 în cauzele conexate C-357/19 Euro Box Promotion şi alţii, C-379/19DNA-Serviciul Teritorial Oradea, C-547/19 Asociaţia Forumul Judecătorilor din România , C-811/19 FQ şi alţii şi C-840/19 NC.

Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (în dosarul nr.1708/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de apel Braşov – Secţia Penală, în dosarul nr. 190/64/2022, respectiv de Curtea de apel București – Secția I Penală, în dosarele nr. 4334/2/2022 şi nr. 4382/2/2022 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b) și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și nr. 358 din 26 mai 2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai2022?

3. Constituie omisiunea instanței de a avea în vedere inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale, în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai 2022, o eroare de procedură, în sensul art. 426 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în ipoteza cauzelor definitiv judecate în perioada anterior menționată?

Decizia nr. 43 din 29 mai 2023 (dosar nr.914/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizările formulate de Curtea de Apel Suceava, Secţia penală și pentru cauze cu minori în dosarul nr. 500/39/2022, respectiv Curtea de Apel Cluj, Secţia penală și de minori în dosarul nr. 547/33/2022, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dispozițiile art. 426 lit. b) și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează pe fond contestația în anulare are competența să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?";

„Dispoziţiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanţa care soluţionează contestaţia în anulare are competenţa, în etapa soluţionării pe fond a contestaţiei, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă, în cazul în care se invocă incidenţa unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost avută în vedere în procesul de analiză a legii penale aplicabile cauzei? și

Omisiunea instanţei de apel de a se pronunţa asupra incidenţei unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu legea penală mai favorabilă de la data comiterii faptei până la data judecării cauzei în apel, poate fi invocată prin intermediul contestaţiei în anulare, întemeiate pe dispoziţiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală?" şi stabileşte următoarele:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează pe fond contestația în anulare nu poate să reanalizeze care dintre legile penale ce s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză.
2. Omisiunea instanţei de apel de a se pronunţa asupra incidenţei unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu legea penală mai favorabilă de la data comiterii faptei până la data judecării cauzei în apel nu poate fi invocată prin intermediul contestaţiei în anulare, întemeiate pe dispoziţiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 40 din 15 mai 2023 (în dosarul nr.677/1/2023) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța – Secția penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie, în dosarul nr. 581/36/2022, și Curtea de Apel Brașov, Secția penală, în dosarul nr. 419/64/2022, prin care se solicită dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă eroarea de procedură, constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr.358/26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art.426 lit. b) din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu sau după parcurgerea acestei etape, în raport cu existența unor circumstanțe noi, evidențiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare cu privire la cauza de încetare a procesului penal și dispozițiile art.1 alin. (5) și art.147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și cele ale art.11 alin. (3) din Legea nr.47/1992, privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitoare la efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale a României în cauzele definitiv soluționate".

În interpretarea dispoziţiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanţei de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidenţa în cauză unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripţie a răspunderii penale?

-art. 427

Decizia nr. 3 din 10 februarie 2016 (dosar nr.4292/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală în Dosarul nr. 4.796/2/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă, în aplicarea dispoziţiilor art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, persoana fizică ori juridică ce nu a avut calitatea de parte în cursul procesului penal are calitatea procesuală să formuleze contestaţie în anulare întrucât nu a fost citată la judecata în apel, în condiţiile în care drepturile ori interesele sale au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanţa de apel prin hotărâre definitivă".

Decizia nr. 6 din 2 martie 2016 (dosar nr.179/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală, în dosarele nr. 4.787/2/2015 şi nr. 4.791/2/2015 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept dacă:

„1. În aplicarea dispoziţiilor art. 427 alin. (1) raportat la art. 426 lit. b) şi d) din Codul de procedură penală, persoana fizică sau persoana juridică care nu a avut calitatea de parte în procesul penal poate să formuleze contestaţie în anulare, dacă drepturile ori interesele sale legitime au fost afectate printr-o măsură dispusă de instanţa de apel prin hotărâre definitivă.

2. În aplicarea art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal, măsura de siguranţă a confiscării speciale poate fi dispusă în raport cu următoarele situaţii:

a) faţă de terţe persoane fizice sau persoane juridice care nu sunt părţi în procesul penal, cu consecinţa aplicării măsurilor asigurătorii prevăzute de art. 249 din Codul de procedură penală;

b) faţă de persoana responsabilă civilmente în raport de care s-a respins acţiunea civilă exercitată în procesul penal;

c) asupra sumelor de bani sau a bunurilor în sens material;

d) asupra prejudiciului cauzat persoanei vătămate, dacă aceasta s-a constituit parte civilă şi nu a decedat ori, după caz, nu a fost dizolvată şi lichidată.

3. În aplicarea art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal, măsura de siguranţă a confiscării speciale poate fi dispusă în condiţii de solidaritate ori trebuie individualizată.”

-art. 431

Decizia nr. 5 din 4 martie 2015 (dosar nr.169/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Dolj - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 32.177/215/2014 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile, în sensul „dacă hotărârea pronunţată în soluţionarea căii de atac extraordinare prevăzute de art. 426 din Codul de procedură penală şi împotriva unei sentinţe pentru care nu este prevăzută de lege o cale de atac poate fi supusă apelului, conform art. 432 alin. (4) din Codul de procedură penală.”

Stabileşte că hotărârea pronunţată în procedura examinării admisibilităţii în principiu a contestaţiei în anulare, împotriva unei sentinţe pentru care nu este prevăzută o cale de atac, nu poate fi supusă apelului.

Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (în dosarul nr.1708/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de apel Braşov – Secţia Penală, în dosarul nr. 190/64/2022, respectiv de Curtea de apel București – Secția I Penală, în dosarele nr. 4334/2/2022 şi nr. 4382/2/2022 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b) și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și nr. 358 din 26 mai 2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai2022?

3. Constituie omisiunea instanței de a avea în vedere inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale, în perioada 26 iunie 2018 – 30 mai 2022, o eroare de procedură, în sensul art. 426 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în ipoteza cauzelor definitiv judecate în perioada anterior menționată?

-art. 452

Decizia nr. 7 din 17 aprilie 2015 (dosar nr.523/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în Dosarul nr. 555/42/2014/a1 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„1. în cazul în care se formulează o cerere de revizuire împotriva unei încheieri pronunţate de către judecătorul de cameră preliminară, conform art. 341 din Codul de procedură penală, care este organul judiciar competent să soluţioneze o astfel de cerere, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată;

2. ce hotărâre judecătorească urmează a fi pronunţată: o încheiere, asemenea procedurii iniţiale, sau o sentinţă, astfel cum se pronunţă în calea de atac a revizuirii;

3. dacă hotărârea pronunţată, într-o asemenea speţă, este susceptibilă de a fi supusă vreunei căi ordonare de atac.”

Decizia nr. 68 din 3 noiembrie 2020 (dosar nr.2352/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Tribunalul București - Secţia I penală, în dosarul nr.24527/302/2019 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, dar care nu soluționează fondul acțiunii penale”.

Stabileşte că, în interpretarea dispozițiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, pronunțate în soluționarea unei cereri întemeiate pe dispozițiile art.595 din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 2 din 27 ianuarie 2022 (dosar nr.2749/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara, Secţia Penală în dosarul nr. 392/30/2021 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea dispoziţiilor art. 452 alin. (1) din Codul de procedură penală o cerere de revizuire întemeiată pe dispoziţiile art. 453 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură penală poate fi îndreptată şi împotriva unei hotărâri penale definitive, dar care nu soluţionează fondul acţiunii penale."

-art. 453

Decizia nr. 10 din 13 februarie 2023 (dosar nr.2564/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi – Secţia penală şi pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 2564/1/2022 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept în materie penală:

„Dacă sintagma «când două sau mai multe hotărâri judecătoreşti definitive nu se pot concilia», ce constituie conţinutul articolului 453 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură penală, precum şi sintagma «toate hotărârile care nu se pot concilia» ce constituie conţinutul articolului 453 alin. (5) din Codul de procedură penală se referă şi la situaţia în care starea de neconciliabilitate s-a creat între o hotărâre civilă definitivă cu caracter sancţionator şi, pe de altă parte, o hotărâre penală definitivă, în condiţiile în care ambele hotărâri definitive au ca obiect stări de fapt identice sau conexe."

-art. 465

Decizia nr. 2 din 2 februarie 2015 (dosar nr.30/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara - Secţia penală în Dosarul 214/59/2008 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "care este calea de atac legală în urma desfiinţării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală (revizuirea în cazul hotărârilor C.E.D.O.), în condiţiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicţie (primă instanţă, apel şi recurs), în ultimă instanţă soluţionându-se recursul procurorului".

Stabileşte că, în urma desfiinţării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală, în condiţiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicţie (primă instanţă, apel şi recurs), în ultimă instanţă soluţionându-se recursul procurorului, calea de atac este recursul în forma şi reglementarea prevăzută de lege la data judecării recursului iniţial.

-art. 466

Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015 (dosar nr.1321/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secţia penală şi de minori în Dosarul nr. 80/33/2015, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept, în sensul dacă „în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 466 alin. 1 din Codul de procedură penală instituţia redeschiderii procesului

penal este aplicabilă doar proceselor în care a avut loc o soluţie pe fond a cauzei (judecata în primă instanţă şi în calea ordinară de atac) sau şi celor care au avut ca obiect soluţionarea unor căi extraordinare de atac (contestaţie în anulare, revizuire) ori a altor cereri".

Stabileşte că, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunţarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanţă sau în calea ordinară de atac este consecinţa rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestaţiei în anulare ori revizuirii.

-art. 469

Decizia nr. 21 din 4 mai 2022 (dosar nr. 240/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bacău, Secţia penală, în dosarul nr. 7717/180/2021, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea şi aplicarea art.469 alin.(5) şi alin.(7) din Codul de procedură penală admiterea căii de atac exercitate împotriva încheierii prin care s-a admis cererea de redeschidere a procesului penal, desfiinţarea acestei încheieri are ca efect redobândirea autorităţii de lucru judecat şi caracterul executoriu al hotărârii în raport de care s-a cerut redeschiderea procesului penal.

În caz afirmativ, este necesară emiterea unor noi forme de executare.

-art. 475

Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 (dosar nr.41/1/2019 şi dosar nr.73/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

I. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa - Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori şi de familie în dosarul nr.18348/212/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă, în interpretarea art.155 alin.1 din Codul penal, cauza de întrerupere a cursului prescripţiei răspunderii penale constând în îndeplinirea unor acte de procedură în cauză îşi produce efectele numai în cazul oricărui act de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului în desfăşurarea procesului penal". 2) „Dacă actele de procedură îndeplinite anterior publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 297/26.04.2018 a Curţii Constituţionale, cu respectarea art.155 alin.1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării lor, au condus la întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale în cauzele aflate pe rol".

II. Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj - Secţia penală şi de minori în dosarul nr. 8402/211/2016/a2 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: 1) „Dacă termenul de prescripţie se întrerupe prin actele de procedură comunicate inculpatului sau acesta nu se mai întrerupe, nefiind legiferat în prezent prin ce acte se întrerupe cursul termenului prescripţiei". 2) „Dacă actele de întrerupere a cursului termenului prescripţiei răspunderii penale îndeplinite sub imperiul Codului penal anterior sau al Noului Cod penal până la data publicării Deciziei C.C.R. nr.297/2018 îşi produc efectele şi ulterior acestei decizii".

Decizia nr. 15 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1274/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploieşti – Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 1479/284/2018 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, potrivit art. 334 alin.(4) din Codul penal, un vehicul înmatriculat în alt stat, pentru care nu este încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă valabil, se circumscrie noţiunii de vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulaţie în România."

Decizia nr. 21 din 29 octombrie 2019 (dosar nr.2041/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureş - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 2341/102/2017, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea art. 1 alin. (2) raportat la art. 10 alin. (2), 102 alin. (2) şi (3) şi 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situaţia în care este invocată nulitatea absolută cu consecinţa excluderii unor mijloace de probă, este respectat dreptul la un proces echitabil dacă instanţa se pronunţă asupra nulităţii printr-o hotărâre separată (încheiere), anterioară celei prin care soluţionează fondul cauzei?".

Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 (dosar nr.2353/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brăila - Secţia penală în Dosarul nr. 4614/196/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În aplicarea dispoziţiilor art. 55^1 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, modificată prin Legea nr. 169/2017, referitoare la compensarea în cazul cazării în condiţii necorespunzătoare a persoanelor private de libertate, dacă la calcularea pedepsei efectiv executate se are în vedere şi o pedeapsă executată la termen anterior pedepsei care se execută la acest moment şi în privinţa căreia nu au fost aplicabile dispoziţiile legale referitoare la instituţia liberării condiţionate".

-art. 480

Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014 (dosar nr.27/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Galaţi - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 10.204/233/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept referitoare la posibilitatea procurorului, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaştere a vinovăţiei, de a reţine în încadrarea juridică dată faptei inculpatului şi dispoziţiile art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, cu consecinţe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracţiunea săvârşită.

În aplicarea dispoziţiilor art. 480-485 din Codul de procedură penală stabileşte că procurorul nu poate, în faza de urmărire penală, în procedura acordului de recunoaştere a vinovăţiei, să reţină dispoziţiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu consecinţe directe asupra reducerii limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracţiunea săvârşită.

Decizia nr. 4 din 26 februarie 2019 (dosar nr.3384/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti în dosarul nr. 41901/3/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă în aplicarea dispoziţiilor art. 480-485 din Codul de procedură penală instanţa de judecată poate, în procedura acordului de recunoaştere a vinovăţiei, să intervină asupra individualizării pedepsei cu privire la care procurorul şi inculpatul au ajuns la un acord, cu consecinţe directe asupra reducerii pedepsei".

-art. 488

Decizia nr. 17 din 4 iunie 2015 (dosar nr.822/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secţia penală în Dosarul nr. 14.434/180/2014, având ca obiect rezolvarea de principiu a problemei de drept în sensul „dacă, raportat la soluţiile prevăzute de art. 488 alin. (4) lit. a), b), c), dispoziţiile art. 488 alin. (2) şi art. 47 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanţa de apel poate să analizeze cazul de nulitate absolută prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. b) şi să dispună soluţia prevăzută de art. 421 pct. (2) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, respectiv desfiinţarea hotărârii atacate şi rejudecarea cauzei de către instanţa competentă".

-art. 491

Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017 (dosar nr.1143/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanţa – Secţia penală şi pentru cauze penale cu minori și de familie în dosarul nr. 6177/118/2016/a1**,** prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Dacă în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 491 alin. (2) şi (3) din Codul de procedură penală, în cauzele în care pentru aceeaşi faptă sau pentru fapte conexe celor pentru care s-a pus în mişcare acţiunea penală împotriva persoanei juridice, s-a pus în mişcare acţiunea penală şi împotriva reprezentantului legal al persoanei juridice, reprezentarea persoanei juridice se realizează de către mandatarul persoană fizică desemnat de reprezentantul legal sau de practicianul în insolvenţă, în ordinea şi condiţiile stabilite de textul legal sau instanţa de judecată poate opta între cei doi, înlăturând pe mandatarul persoană fizică desemnat de reprezentantul legal".

-art. 538

Decizia nr. 76 din 12 noiembrie 2018 (dosar nr.1982/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău - Secţia I civilă, în dosarul nr. 4343/180/2014, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi, în consecinţă, stabileşte că:

Legea aplicabilă dreptului la repararea pagubei de către stat ca urmare a unei hotărâri de achitare ulterioare hotărârii definitive de condamnare este cea în vigoare la momentul rămânerii definitive a hotărârii de achitare, stabilit după regulile prevăzute de art. 416-417 din Codul de procedură penală din 1968, respectiv, art. 551-552 din Codul de procedură penală din 2010.

-art. 539

Decizia nr. 11 din 17 aprilie 2019 (dosar nr.525/1/2019 conexat cu nr. 526/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secţia penală, în dosarele nr. 2309/107/2018 și nr. 2366/107/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în aplicarea art.539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în situaţia în care instanţa care a pronunţat hotărârea definitivă de achitare nu s-a pronunţat cu privire la caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat, se poate stabili acest caracter pe calea contestaţiei la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin. (1) lit. d) sau art.598 alin. (1) lit. c) teza I din Codul de procedură penală".

Stabileşte că, în aplicarea art.539 alin. (2) din Codul de procedură penală caracterul legal sau nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal a inculpatului achitat prin hotărâre definitivă nu se poate stabili pe calea contestaţiei la executare întemeiată pe prevederile art.598 alin. (1) lit. d) sau art.598 alin. (1) lit.c) teza I din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 1 din 16 ianuarie 2023 (dosar nr.2149/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I civilă, în Dosarul nr. 5.637/105/2019, şi, în consecinţă, stabileşte:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 539 din Codul de procedură penală, față de efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 136 din 3 martie 2021, în ipoteza unei privări de libertate în cursul unui proces penal finalizat prin soluție definitivă de achitare, fără ca nelegalitatea măsurii privative de libertate să fi fost stabilită în conformitate cu Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 15 din 18 septembrie 2017, soluția de achitare, conform art. 16 alin. (1) lit. a)-d) din Codul de procedură penală, este suficientă prin ea însăși pentru acordarea de despăgubiri persoanei private de libertate și, ulterior, achitate.

În acest context, „caracterul injust/nedrept al măsurilor privative de libertate", respectiv „netemeinicia acuzației în materie penală", constituie criterii autonome care dau dreptul persoanei în cauză la repararea pagubei și care extind sfera de aplicare a dispozițiilor art. 539 din Codul de procedură penală.".

-art. 549[1]

Decizia nr. 16 din 10 mai 2017 (dosar nr.739/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad – Secţia penală în dosarul nr.10.869/55/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor şi al muniţiilor, aşa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligaţia de notificare a titularului permisului de port armă cu 6 luni înainte de expirarea valabilităţii permisului, constituie o normă de dezincriminare, instituind o condiţie preexistentă pentru realizarea conţinutului constitutiv al infracţiunii de nerespectare a regimului armelor şi muniţiilor, prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal sau, dimpotrivă, fapta rămâne infracţiune independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligaţiei de notificare.

2. În caz de dezincriminare, având în vedere prevederile art. 2 din Codul penal privind legalitatea sancţiunilor de drept penal, dacă prin încheiere, în procedura prevăzută de art. 340, art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanţei de clasare, clasarea fiind întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârşită cu vinovăţia prevăzută de lege), în procedura prevăzută de art. 549^1 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunţa oricare dintre soluţiile prevăzute de lege sau, dimpotrivă, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării este intrată în puterea lucrului judecat."

-art. 583

Decizia nr. 16 din 24 septembrie 2019 (dosar nr.1449/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, Secţia Penală şi pentru Cauze cu Minori, în dosarul nr. 2615/101/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă Serviciul de Probaţiune face parte din categoria subiecţilor procesuali la care hotărârea atacată se referă, în sensul art. 425^1 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 34 din Codul de procedură penală, cu aplicarea art. 29 din Codul de procedură penală care definesc noţiunea de subiect procesual şi respectiv de participant la procesul penal."

Stabileşte că în cadrul procedurii de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prevăzută de art. 583 din Codul de procedură penală, serviciul de probaţiune este un subiect procesual la care hotărârea atacată se referă, în accepţiunea art. 425^1 alin. (2) teza I din Codul de procedură penală raportat la art. 34 teza finală din acelaşi cod.

-art. 585

Decizia nr. 12 din 25 aprilie 2017 (dosar nr.389/1/2017) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Ialomiţa în dosarul nr. 4953/312/2016, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Dacă în aplicarea dispoziţiilor art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cazul pluralităţii de infracţiuni constând într-o infracţiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată prin hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendare sub supraveghere a executării pedepsei, conform art. 86^1 din Codul penal anterior şi, respectiv o infracţiune pentru care, potrivit noului Cod penal, a fost aplicată prin hotărâre definitivă o pedeapsă cu suspendare sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 91 din Codul penal, stabilirea şi executarea pedepsei rezultante în urma anulării suspendării sub supraveghere se realizează potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 raportat la art. 86^5 alin. (1) din Codul penal anterior sau conform art. 97 din Codul penal raportat la art. 583 din Codul de procedură penală, cu consecinţa modificării modalităţii de executare a pedepsei pentru prima dată în cursul executării."

-art. 595

Decizia nr. 22 din 6 octombrie 2014 (dosar nr.24/1/2014/HP/P) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.557/111/2014 privind pronunţarea unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei noi cereri de aplicare a dispoziţiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, ulterior respingerii unei cereri cu acelaşi obiect, în situaţia în care, după respingerea cererii, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a pronunţat o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

-art. 598

Decizia nr. 10 din 12 aprilie 2016 (dosar nr.815/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Ialomiţa în Dosarul nr. 4.987/312/2014* prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în respectarea principiului legalităţii pedepsei, este admisibilă o contestaţie la executare, întemeiată pe dispoziţiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, având ca obiect menţinerea cu prioritate a anulării suspendării condiţionate a executării pedepsei, dispuse conform art. 85 din Codul penal din 1969 şi înlăturarea revocării suspendării condiţionate a executării aceleiaşi pedepse, măsuri aplicate prin hotărâri definitive intrate în autoritate de lucru judecat".

Decizia nr. 14 din 26 septembrie 2018 (dosar nr.1562/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de către Curtea de Apel Suceava – Secția penală şi pentru cauze cu minori în dosarul nr. 3654/245/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „Care este numărul de judecători ce intră în componența completului de judecată învestit cu soluționarea unei contestații formulate împotriva unei hotărâri date de către instanța de apel într-o cauză având ca obiect contestație la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. c) teza I din Codul de procedură penală și care vizează o hotărâre ce a fost pronunțată potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală anterior".

Decizia nr. 35 din 25 mai 2021 (dosar nr.764/1/2021) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj, Secţia Penală, în Dosarul nr.1494/219/2020*, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în procedura contestației la executare, în interpretarea art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală din Codul de procedură penală (împiedicare la executare), atunci când pentru o parte dintre pedepsele indicate în mandatul european de arestare emis de autoritatea judiciară solicitantă română, autoritate judiciară de executare străină refuză predarea, iar pentru o altă parte dintre pedepse admite predarea:

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată (text aplicabil prin analogie și în ipoteza refuzului de predare), sau

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în

lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea.”

Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

-art. 29

Decizia nr. 17 din 27 septembrie 2016 (dosar nr.2050/1/2016) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 805/121/2016/A1.1/a1 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „în aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 şi art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestaţie) împotriva încheierii de şedinţă prin care instanţa de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curţii Constituţionale cu soluţionarea unor excepţii de neconstituţionalitate.”

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală

-art. 117

Decizia nr. 15 din 28 mai 2020 (dosar nr.699/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Timiș – Secția penală, în dosarul nr. 21263/325/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „Interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art.117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, care reglementează regula specialităţii - „cu excepţia cazurilor menţionate la alin. (1) şi (4), persoana predată autorităţilor române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte" -, cu raportare la situaţia ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracţiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă”.

-art. 144

Decizia nr. 15 din 22 mai 2015 (dosar nr.1028/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timişoara în Dosarul nr. 6.638/101/2014, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă: „În interpretarea şi aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană şi a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate şi a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?".

În aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti în materie penală şi art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, stabileşte că:

După transferarea persoanei condamnate de autorităţile judiciare străine, în vederea continuării executării pedepsei în România, durata de pedeapsă considerată ca executată de statul de condamnare pe baza muncii prestate şi a bunei conduite, acordată ca beneficiu în favoarea persoanei condamnate, de autoritatea judiciară străină, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută în România.

Decizia nr. 18 din 4 iunie 2015 (dosar nr.1098/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galaţi - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 93/44/2015 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „în cazul persoanelor judecate şi condamnate definitiv în Italia, care au fost transferate în România în vederea continuării executării pedepsei şi care beneficiază de ordonanţa de eliberare anticipată, durata eliberării anticipate se deduce din pedeapsa aplicată, se ia în considerare ca perioadă executată în calculul fracţiei minime obligatorii pentru liberare condiţionată potrivit legii române sau se va avea în vedere ca data liberării condiţionate, potrivit legii române, să nu depăşească data eliberării anticipate stabilite potrivit legii italiene".

Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

-art. 88[8]

Decizia nr. 3 din 26 februarie 2019 (dosar nr.3394/1/2018 şi nr. 77/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curţii Constituţionale cu excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art.88[8] alin.(2) din Legea nr.207/2018.

Fără cale de atac.

Admite sesizările formulate de Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Secţia Penală, în dosarul nr.1996/1/2018 şi de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia Penală, în dosarul nr.2197/1/2018 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„În interpretarea dispoziţiilor art.67 alin.(3) din Legea nr.304/2004, art.88[8] alin.(2) din Legea nr.207/2018 şi a art.3 alin.(1) lit.c[2]) din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr.43/2002, participarea la şedinţele de judecată în cauzele de competenţa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia pentru investigarea infracţiunilor de justiţie, în care urmărirea penală s-a efectuat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Direcţia Naţională Anticorupţie, se asigură de procurori din cadrul Secţiei judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau de procurori din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie?"

şi

„În cazul infracţiunilor prevăzute de art.7 lit.b) din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, dacă prin intrarea în vigoare a prevederilor art.88[8] alin.(2) din Legea nr.304/2004 încetează competenţa funcţională de a participa la şedinţa de judecată conform dispoziţiilor art.67 alin.(3) din Legea nr.304/2004 pentru procurorul care a efectuat sau a supravegheat urmărirea penală, ori pentru un alt procuror din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie desemnat de conducătorul parchetului, conform art.3 alin.(1) lit.c[2]) din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr.43/2002 privind Direcţia Naţională Anticorupţie".

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art.88[8] alin.(2) din Legea nr.304/2004, participarea la şedinţele de judecată în cauzele de competenţa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia pentru investigarea infracţiunilor de justiţie, în care urmărirea penală s-a efectuat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Direcţia Naţională Anticorupţie, se asigură de procurori din cadrul Secţiei judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau de către procurori din cadrul parchetului de pe lângă instanţa învestită cu judecarea cauzei.

Legea nr. 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator

-art. 67

Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 (dosar nr.533/1/2015) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia I penală în Dosarul nr. 9.018/4/2014 (număr în format vechi 3.969/2014), în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a următoarelor chestiuni de drept: „1. dacă dispoziţiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator se interpretează în sensul că medierea este o cauză sui-generis de înlăturare a răspunderii penale sau este o modalitate a împăcării ca şi cauză de înlăturare a răspunderii penale reglementată de dispoziţiile art. 159 din Codul penal; 2. dacă medierea poate interveni numai până la citirea actului de sesizare potrivit dispoziţiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal sau poate interveni în tot cursul procesului penal" şi stabileşte că:

1. în aplicarea dispoziţiilor art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator, încheierea unui acord de mediere constituie o cauză sui-generis care înlătură răspunderea penală, distinctă de împăcare;

2. încheierea unui acord de mediere în condiţiile Legii nr. 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator poate interveni în tot cursul procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii penale.

Decizia Curţii Constituţionale nr. 397/2016: „Admite excepţia de neconstituţionalitate ridicată de instanţa de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 24.569/302/2014 (număr în format vechi 111/2015) al Curţii de Apel Bucureşti - Secţia I penală şi de reprezentantul Ministerului Public în Dosarul nr. 8.493/303/2014 (număr în format vechi 4.165/2014) al Curţii de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală şi constată că dispoziţiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea şi organizarea profesiei de mediator, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituţionale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracţiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanţei."

Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

-art. 20

Decizia nr. 6 din 17 februarie 2020 (dosar nr.3030/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dolj - Secţia penală, în dosarul nr. 4686/63/2019, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea art. 20 alin. (1) din Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările şi completările ulterioare, Cabinetul Individual de Psihologie înregistrat în temeiul dispozițiilor art. 13-15 din Legea nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea şi funcționarea Colegiului Psihologilor din România, cu modificările ulterioare, constituie asociație, fundație sau societate comercială dintre cele prevăzute de art. 21 din Legea nr. 253/2013?”

Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

-art. 55[1]

Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 (dosar nr. 436/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a II-a penală, în dosarul nr.16205/299/2017 (3358/2017), prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispoziţiilor art. 55[1] din Legea nr.254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancţionator de la art. 104 alin. 2 coroborat cu art.43 alin.1 din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, „perioada executată efectiv” din pedeapsa din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiţionat anterior intrării în vigoare a Legii nr.169/2017 (prin considerarea ca executate, suplimentar, a 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiţii necorespunzătoare), cu efectul micşorării restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară”.

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art.55[1] din Legea nr.254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancţionator de la art.104 alin.2 coroborat cu art.43 alin.1 din Codul penal, trebuie recalculată - începând cu data de 24.07.2012 - perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiţionată anterior intrării în vigoare a Legii nr.169/2017 prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condiţiilor de detenţie necorespunzătoare.

Decizia Curţii Constituţionale nr. 242/2021: „Admite excepţia de neconstituţionalitate ridicată de Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti - Secţia penală, din oficiu, în dosarele nr. 15.160/4/2018 şi nr. 4.759/4/2018 şi constată că dispoziţiile art. 55[1] din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt neconstituţionale."

Decizia nr. 51 din 28 septembrie 2022 (dosar nr. 1002/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Galați prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă zilele considerate ca fiind executate în baza Legii nr. 169/2017 avute în vedere la îndeplinirea fracției de pedeapsă pentru acordarea liberării condiționate și menționate ca fiind câștigate în cuprinsul hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat cererea sau propunerea de liberare condiționată, rămân câștigate chiar și după pronunțarea Deciziei nr. 242 din 8 aprilie 2021 a Curții Constituționale, publicate în Monitorul Oficial al României nr. 677 din 8 iulie 2021, și se deduc din pedeapsa rezultată ca urmare a contopirii potrivit regulilor reglementate de art. 40 raportat la art. 38 din Codul penal.

Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018 (dosar nr.1748/1/2018) *click pentru vizualizare pe site*

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secţia penală şi pentru cauze cu minori în dosarul nr. 676/267/2017 prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispoziţiilor art. 43 alin. (1) şi alin. (5) Cod penal pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă „executată sau considerată ca executată" se are în vedere pedeapsa astfel recalculată urmare a aplicării art. 55[1] din Legea nr. 254/2013 sau durata pedepsei aplicată anterior prin hotărârea definitivă de condamnare calculată conform dispoziţiilor art. 71 Cod penal raportat la art. 186 Cod penal".

Stabileşte că, în interpretarea dispoziţiilor art. 43 alin. (1) şi alin. (5) Cod penal, prin pedeapsa „executată sau considerată ca executată", ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 55[1] din Legea nr. 254/2013.

Decizia nr. 7 din 21 martie 2019 (dosar nr.225/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Maramureş în dosarul nr.1005/336/2018, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă interpretarea dispoziţiilor art.55[1] din Legea nr.254/2013 permite, în cadrul contestaţiei la executare formulate în baza art.598 lit.d din Codul de procedură penală, schimbarea încadrării juridice şi a regimului sancţionator avut în vedere la momentul judecării cauzei, ca o consecinţă a recalculării pedepsei „executate sau considerată ca executată", astfel recalculată, urmare aplicării dispoziţiilor art.55[1] din Legea nr.254/2013 cu raportare la art.43 alin.(1) şi (5) din Codul penal".

Decizia nr. 22 din 27 noiembrie 2019 (dosar nr.2353/1/2019) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Brăila - Secţia penală în Dosarul nr. 4614/196/2019, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „În aplicarea dispoziţiilor art. 55^1 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, modificată prin Legea nr. 169/2017, referitoare la compensarea în cazul cazării în condiţii necorespunzătoare a persoanelor private de libertate, dacă la calcularea pedepsei efectiv executate se are în vedere şi o pedeapsă executată la termen anterior pedepsei care se execută la acest moment şi în privinţa căreia nu au fost aplicabile dispoziţiile legale referitoare la instituţia liberării condiţionate".

Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale

-art. 5

Decizia nr. 17 din 31 martie 2022 (dosar.88/1/2022) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Mureş - Secţia penală, în dosarul nr. 10972/320/2021 în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale, prin noțiunea de "cauze, propuneri, contestații, plângeri sau alte cereri în care cercetarea penală a fost efectuată de Direcţia Naţională Anticorupţie" se înțelege și soluționarea cererilor de liberare condiționată din executarea unei pedepse aplicate pentru astfel de infracțiuni?"

Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcţia Naţională Anticorupţie

-art. 13

Decizia nr. 12 din 18 februarie 2021 (dosar nr.3274/1/2020) *click pentru vizualizare pe site*

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Argeş – Secția penală, în dosarul nr. 12831/280/2019/a1, prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă infracţiunea de abuz în serviciu, în situaţia în care funcţionarul public a obţinut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reţinut indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obţinerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în cuantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competenţa Direcţiei Naţionale Anticorupţie, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din O. U. G. nr. 43/2002.

2. Dacă noţiunea de „folos necuvenit" prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 se circumscrie sintagmei „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracţiunii de corupţie este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro", prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din O. U. G. nr. 43/2002, cu consecinţa atragerii competenţei materiale a Direcţiei Naţionale Anticorupţie în temeiul art. 13 alin. (1) din O. U. G. nr. 43/2002."